

*DICCIONARIO
GRIEGO-ESPAÑOL*

II d.C.

Herodianus grammaticus (Hdn.)

La Roche, J., «Παρεκβολαὶ τοῦ μεγάλου ῥήματος ἐκ τῶν Ἡρωδιανου»,
Viena 1863, pp. 3-37.

Exc. Verb. = *excerpta de verbis*.

La Roche 1863.pdf

cit. per pag. 7 n° de lin.

Hdn. Exc. Verb.

TLG
0087 050

Jahresbericht

über das

k. k. akademische Gymnasium in Wien

für das Schuljahr 1862—63.

Inhalt: A. ΠΑΡΕΚΒΟΑΑΙ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΡΗΜΑΤΟΣ ΕΚ ΤΩΝ ΗΡΩΔΙΑΝΟΥ. E duobus codicibus
Caes. Reg. biblioth. Vindobonensis edidit J. La Roche.
B. Schulschriften, mitgetheilt vom Director.

Wien.

Aus der kaiserlich-königlichen Hof- und Staatsdruckerei.

1863.

390.369—2 Per

✓ 1862/63

ΠΑΡΕΚΒΟΛΑΙ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΡΗΜΑΤΟΣ ΕΚ ΤΩΝ ΗΡΩΔΙΑΝΟΥ.

E duobus codicibus Caes. Reg. biblioth. Vindobonensis

edidit J. La Roche.

Auctor hujus opusculi quis fuerit liquido affirmari non potest: de Herodiano ne cogites, ejus scribendi ratio ab ea qua noster usus est grammaticus tantum abhorret, ut ne in iis quidem locis, quibus Herodiani nomen adscriptum est, ipsius hominis verba servata esse crediderim. Sed quisquis is fuit, id exploratum mihi videtur, fuisse aliquem Byzantinum grammaticum-fortasse Choeroboscum, de quo etiam Cramerus cogitabat — quorum summum in eo versabatur studium, ut grammaticorum priorum temporum, praecipue Apollonii et Herodiani, libros expilarent, ex quibus tamquam perenni fonte omnem suam doctrinam hauriebant. Qua in re si certa ratione atque judicio usi essent, haud dubie de grammaticorum veterum doctrina egregie essemus edocti; sed quoniam eam primoribus tantum labris attigerunt, de palea quam converterunt grana nobis eaque non multa eligenda reliquerunt: quod negotium quam sit molestum quamque parum fructuosum, nemo est qui non intelligat. Inter grammaticos qui „de verbo“ scripserunt, principem locum obtinet Apollonius Dyscolus, ejus *ῥηματικόν* laudatur in Etym. Or. 2, 11; Bekk. An. 672; Cram. An. Ox. IV, 413, 24; liber *περί μετοχῆς* in Et. Or. 89, 8; Schol. Δ 22; Bk. An. 554; *περί ὑποτακτικῶν* in Bk. An. 512. Excipit illum Herodianus, ejus ex scriptis huc pertinent *περί ῥημάτων* (Schol. A 278; Δ 222; *μον. λέξ.* 44, 24; 45, 12); *περί συζυγιῶν* (Bk. An. 1402; Cram. A. O. II, 138, 15); *περί παθητικῶν* (Et. Mg. 56, 27); *περί μετοχῶν* (*μον. λέξ.* 5, 28); *περί τῶν εἰς μι* (Schol. Z. 336); *περί τοῦ ἥν μονόβιβλον* (Bk. An. 1293). Praeter hos qui commemorantur digni sunt Philoxenus, ejus *ῥηματικόν* laudatur in Et. Mg. 32, 32; 62, 1; 96, 49; 678, 42 et Heraclides, quem scripsisse *περί δυσκλίτων ῥημάτων* auctor est Orio in Etym. pag. 54, 2. Quae ex Apollonio et Herodiano desumpta videntur, suo quaeque loco indicavimus.

Reliquum est, ut de codicibus meis pauca dicam. Quorum alter est Vindob. Nro. 271, a me litera A signatus, chartaceus, forma quadrata, saeculo fere XIV. exaratus, nitide scriptus, qui complectitur folia 103. Continet Choerobosci *πρὸς τοὺς ἐν πᾶσι τοῖς ῥήμασι κανόνας ζητούντας καὶ ὁμοιότητας* et *περί τοῦ ἐφελκυστικοῦ* ὁ opuscula; Anonymi *περί στιγμῶν, πάθη τῶν λέξεων*, alia. Alter (B) Nro. 172 est chartaceus, saeculo XV. exaratus, forma quadrata, foliis 268, quorum sedecim fere vacua sunt, parum eleganter scriptus. Continet Herculis labores cum commentariis (fol. 1); *κανόνες διάφοροι* (fol. 15); *κανονίσματα ἐκ τῶν εἰς τὰ ἔργα καὶ ἡμέρας Ἡοιδῶν ἀποδοθέντων* (fol. 25); *ἐκ τῶν τῆς ἀσπίδος λέξεων Ἡοιδῶν τὰ ἀναγκαῖα* (f. 28); *Θεοκρίτου μερικὴ ἐξήγησις* (f. 41);

Comment. gramm. in Homeri Iliad. A et B (f. 50); κανονίσματα Ὀμήρου (f. 73); ῥήματα δηλωτικὰ τῆς ὑπάρξεως, τοῦ πορεύουμαι, alia (f. 84); ἐπιμερισμοὶ κατὰ στοιχεῖον (f. 91); Herodiani περὶ παραγωγῶν γενικῶν ἀπὸ διαλέκτων partim a Cramero editum (f. 111); Herodiani περὶ τόνου (f. 116); κανονίσματα διάφορα, quod opusculum Tryphonis nomen prae se fert (f. 136); περὶ τῶν παθῶν τῶν λέξεων (f. 140); κανονίσματα διάφορα ἐκλεγέντα ἀπὸ τοῦ Χοιροβοσκοῦ (f. 149); Maximi Planudis περὶ συντάξεως (f. 156); Herodiani περὶ ἀκυρολογίας (f. 191); Ammonii περὶ ὁμοίων καὶ διαφόρων λέξεων (f. 192); Constantini Lascaris περὶ ἀντωνυμιῶν κατὰ διάλεκτον (f. 213); Herodiani περὶ μακρᾶς καὶ βραχείας συλλαβῆς (f. 216); ejusdem περὶ διχρόνων (f. 219); Anonymi περὶ συζυγιῶν τῶν ῥημάτων (f. 225); περὶ ἀντωνυμίας (f. 231); Const. Lascaris προοίμιον τοῦ περὶ ὀνόματος καὶ ῥήματος τρίτου βιβλίου (f. 232); Max. Planudis περὶ τῶν εἰδῶν τοῦ μέτρου τῶν στίχων (f. 251) περὶ διαλέκτων (f. 257). Litera D signavi duos libros Vindobonenses, litera C Codicem Coislinianum Nro. 387 biblioth. Parisiensis, ex quo Cramerus in quarto Anecd. Paris. volumine dimidiam fere partem hujus opusculi vulgavit: is codex quum cum Vindob. B omnibus fere ocis consentiat, vereor ne vir doctissimus pluribus locis scripturam codicis tacite immutaverit.

Παρεκβολαὶ τοῦ μεγάλου ῥήματος ἐκ τῶν Ἡρωδιανοῦ.

Τί ἐστι ῥῆμα; μέρος λόγου ἄπτωτον, ἐν ἰδίῳ μετασχηματισμοῖς διαφόρους χρόνους δηλοῦν μετ' ἐνεργείας ἢ πάθους ἢ οὐδετέρου, προσώπου σημαντικόν, ὃ καὶ τὰς τῆς ψυχῆς διαθέσεις δηλοῖ.

Διατί πρῶτον περὶ ῥήματος διδάσκει καὶ οὕτως τὰ παρεπόμενα αὐτῷ; ἐπειδὴ πᾶσα τεχνικὴ διδασκαλία παραλαμβάνεσθαι θελεῖ ἐξ ὅρου καὶ παρεπομένων. καὶ δεῖ πρῶτον μαθεῖν τὸν ὅρον, καὶ οὕτως τὰ παρεπόμενα αὐτῷ.

Πόσαι κυρίως ἐγκλίσεις; πέντε. ἡ ἀπαρέμφατος δὲ οὐ κυρίως ἐγκλisis, ἀλλὰ καταχρηστικῶς. καὶ διατί; ἐπειδὴ ἐγκλisis λέγεται βούλημα ψυχῆς, ἡ δὲ ἀπαρέμφατος μὴ ἔχουσα βούλημα ψυχῆς εἰκότως οὐδὲ ἐγκλisis λέγεται.

Διατί μὴ προτέτακται ἡ ἀπαρέμφατος τῆς ὀριστικῆς; ἐπειδὴ ἀμφιβάλλεται τὰ ἀπαρέμφατα εἰς ῥήματ' αἰσιν ἢ οὐ. οὐ δεῖ δὲ τὰς ἀρχὰς ἀπὸ τῶν μαχομένων ποιεῖσθαι.

Διατί προτερεῖται ἡ ὀριστικὴ τῶν ἄλλων ἐγκλίσεων; ἐπειδὴ τελείας ἔχει τὰς φωνάς. ἔχει γὰρ ἐνεστώτα ἰδίως καὶ τοὺς ἄλλους χρόνους ὡσαύτως. αἱ δὲ ἄλλαι ἐγκλίσεις συνεξευγμένους ἔχουσι τοὺς χρόνους. καὶ ὅτι αἱ ἀπὸ ῥημάτων γινόμεναι παραγωγαὶ καὶ συνθέσεις ἐκ τῶν ὀριστικῶν γίνονται καὶ οὐκ ἀπ' ἄλλων ἐγκλίσεων, εἶον γέγραμμαι γράμμα, βέβληται ἀβλής.

Διατί προτέτακται ἡ προστακτικὴ τῆς εὐκτικῆς; ἐπειδὴ μᾶλλον τῆς εὐκτικῆς κοινωνεῖ τῇ ὀριστικῇ ἢ προστακτικῇ, καὶ δεῖ τὸν κοινωνόν ἐγγὺς εἶναι.

1 ῥήματος: B ῥήτορος et om. ἐκ τῶν Ἡρωδιανοῦ. C Περὶ ῥήματος. — 2 τί ἐστι ῥῆμα: C ῥῆμά ἐστι. desumpta est haec definitio ex Apollonio, vid. Bekk. Anecd. graec. pag. 882. — 3 οὐδετέρου, προσώπου: C οὐδετέρων προσώπων. σημαντικόν: A σηματοκῶν, C σημαντικοῦ. vid. σχόλια εἰς τοὺς ῥηματικούς κανόνας Χοιροβοσκοῦ in Bekk. An. pag. 1272 et Dionysii Thracis gram. pag. 638 cum scholiis pag. 882. ὃ καὶ: C ὅτε. — 4 διατί πρῶτον — κατὰ τύχην (pag. 4. 2) om. C. — 7 κυρίως om. A. ἐγκλίσεις: A ἐγκλήσεις, B ἐγκλείσεις frequenti errore. ἡ ἀπαρέμφατος — ἐγκλisis om. B. — 8 vid. Bekk. An. 1274. — 10 vid. Bekk. An. 1274, ubi τῶν ἀμφιβόλων pro τῶν μαχομένων legitur. — 12 vid. Bekk. An. 1274, 75. ἐγκλίσεων om. A. — 13 ἐγκλίσεις: A αἱ κλίσεις. — 15 ἀπ': B ἀπὸ. γράμμα: A γράμματα. — 16 Ordo modorum apud Apollonium est ὀριστικὴ, ἀπαρέμφατος, εὐκτικὴ, προστακτικὴ, ὑποτακτικὴ, apud Dionysium ὀριστικὴ, προστακτικὴ, εὐκτικὴ, ὑποτακτικὴ, ἀπαρέμφατος vid. Bekk. An. pag. 638, 1275, et 1277 ὁ Διονύσιος καὶ ὁ Θεόδωρος τὴν προστακτικὴν προτάσσουσι τῆς εὐκτικῆς. — 17 τὸν κοινωνόν: A τῶν κοινωνῶν ὅν.

Ὁ χρόνος ἐν κινήσει. ὁ δὲ ἐνεστώς παρὰ τὸ εἶναι. πῶς φαμεν εἶναι ἐνεστώτα χρόνον; ὥσπερ ἐὰν εἰς κρουδὸν βρέξω τὸν δάκτυλόν μου, καὶ ἐὰν εἰς ποταμὸν βρέξω τὸν δάκτυλόν μου, δηλονότι ἐνεστώτος ἔβρεξα. οὕτως τοῦ χρόνου αἰετινὸν οὐ δύναται τι γενέσθαι οὔτε ἐν παρελθούσῳ χρόνῳ οὔτε ἐν μέλλοντι, ἀλλὰ δηλονότι ἐν ἐνεστώτι γίνονται πράγματα.

Τί διαφέρει ὁ παρατατικός τοῦ παρακειμένου, ὁ παρακειμένος τοῦ ὑπερσυντελικού, ὁ ὑπερσυντελικὸς τοῦ ἀορίστου; διαφέρει ὅτι ὁ μὲν παρατατικός παρῆλθεν ἐνισταμένην ἔχων τὴν πράξιν καὶ οὕτω πεπληρωμένην, ὁ δὲ παρακειμένος νεωστὶ ἐπληρώθη, καὶ παράκειται αὐτῷ ἢ τοῦ ἔργου πληρώσεως, ὅθεν καὶ ἐνεστώς συντελικὸς ὀνομάζεται. ὁ δὲ ὑπερσυντελικὸς πρὸ πολλοῦ ἐπληρώθη καὶ παράκειται αὐτῷ ἢ πληρώσεως, εἴτε ἄρτι εἴτε πάλαι ἐπληρώθη. ὁ δὲ ἀόριστος ἀόριστον ἔχει τὴν σημασίαν.

Διατί ὁ ἐνεστώς ἔχει συγγένειαν πρὸς τὸν παρατατικόν, ὁ παρακειμένος πρὸς τὸν ὑπερσυντελικόν, 10 καὶ ὁ ἀόριστος πρὸς τὸν μέλλοντα; ἐπειδὴ ὁ ἐνεστώς καὶ ὁ παρατατικὸς παρατεταμένην ἔχουσι τὴν πράξιν καὶ ἀπλήρωτον, ὁ δὲ παρακειμένος καὶ ὑπερσυντελικὸς ἐπειδὴ πεπληρωμένοι εἰσίν, ὁ δὲ ἀόριστος καὶ ὁ μέλλων ἐπειδὴ ἀλλήλως ἔχουσι τοὺς χρόνους ἀμφοτέρω.

Διατί ἡ πρώτη καὶ ἡ δευτέρα συζυγία τῶν βαρυτόνων προσλαμβάνουσι τὸ τ; ἐπειδὴ ἀπὸ τριῶν οὐκ ἔστι συζυγίας κυριολεξία· κυρίως γὰρ συζυγία ἐστὶ παρὰ τὸ δύο ἄγειν, ὃ ἐστὶ σημαντικὸν ἄρτιου 15 ἀριθμοῦ καὶ οὐ περιττοῦ· καὶ διὰ τοῦτο προσλαμβάνουσιν ἀπὸ τῆς τρίτης συζυγίας τὸ τ καὶ γίνεται ἡ πρώτη διὰ τοῦ πτ, καὶ ἡ δευτέρα διὰ τοῦ κτ.

Καὶ διατί ἡ τρίτη συζυγία διὰ τριῶν συμφώνων ἐκφέρεται; ἐπειδὴ ἐνταῦθα ἡ ἀκρίβεια τῆς συζυγίας οὐκ ἐφυλάχθη, ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι ἀνύτω λέγουσι δι' ἑνὸς τ.

Διότι τὸ α προτερεύει τοῦ ε, διατί μὴ ἡ πρώτη συζυγία τῶν περισπωμένων ἐκφέρεται διὰ τῆς αἰ 20 (?ᾱ) διφθόγγου ἀλλὰ διὰ τῆς εἰ; ἐπειδὴ ἡ εἰ διφθόγγος ἐν τοῖς ῥήμασι τιμιωτέρα ἐστὶν + ἀμέλει καὶ ἀσφάλειαν αὐτῶν τὴν εἰ διφθόγγον, οἷον ποιέω ποιῶ, ποίεις ποιεῖς, ποιεῖ ποιεῖ· βοάω βοῶ, βοάεις βοᾷς, βοάει βοᾷ· χρυσῶ χρυσῶ, χρυσάεις χρυσοῖς, χρυσάει χρυσοῖ.

Διατί ἡ τετάρτη συζυγία τῶν εἰς μι ἀπὸ τῆς ἑκτῆς τῶν βαρυτόνων γέγονε καὶ οὐκ ἐξ ἄλλης τινός; διὰ τὸ μὴ εἶναι τετάρτην συζυγίαν τῶν περισπωμένων ἡναγκάσθη ἐκ τῆς ἑκτῆς γενέσθαι· καὶ γὰρ αἱ 25 τρεῖς τῶν περισπωμένων ἐξ αὐτῆς ἐγένοντο.

Κατὰ πόσους τρόπους ἐκλιμπάνουσιν αἱ φωναὶ τῶν ῥημάτων; κατὰ τέσσαρας· κατὰ ἀσημασίαν, κατὰ ἀσυνταξίαν, κατὰ τὸ φορτικὸν καὶ κατὰ τὴν τύχην· κατὰ ἀσημασίαν μὲν ὡς ὅλα τὰ πρῶτα πρόσωπα τῶν προστακτικῶν ἀπολιμπάνουσι καὶ τοῦ θνήσκω, πίπτω, ὀφθαλμιῶ, πυρέσσω, βίγῶ, φρίσσω, τρέμω, χαίρω τὰ παθητικά· καὶ τοῦ δέχομαι, εὔχομαι, πέτομαι, ψεύδομαι, ὀρχοῦμαι τὰ ἐνεργητικά, 30 διὸ τὰ μὲν αὐτοπαθῆ καλοῦνται, τὰ δὲ αὐτενεργητικά· κατὰ ἀσυνταξίαν δέ, ὡς ἐπὶ τοῦ τέτυπται, κέκαρται, νένυκται τὰ τρίτα πρόσωπα τῶν πληθυντικῶν ἀπολιμπάνουσι, καὶ διὰ μετοχῆς ἀναπληροῦνται.

1 vid. Bekk. An. 1280. ἐὰν: A γάρ. — 2 βρέξω—μου om. B. — 4 ἐνεστώτι: καὶ μέλλοντι add. A. — 5 vid. Bekk. An. 1281. — 6 οὕτω: B οὕτω, A οὕποτε et πληρωμένην. — 7 καὶ παράκειται — 8 ἐπληρώθη om. B. — 7 αὐτῷ: A αὐτοῦ. — 8 αὐτῷ: D αὐτοῦ. — 10 cf. Bekk. An. pag. 890 sq. — 11 ὁ ἀόριστος — ὁ om. B. — 13 ἀλλήλως corruptum: videtur scribendum esse ἀορίστους. — 14 grammatici veteres internoscunt conjugationes tredecim: ἔξ συζυγίαι τῶν βαρυτόνων: 1 διὰ τοῦ β, π, φ, πτ; 2 διὰ τοῦ γ, κ, χ, κτ; 3 διὰ τοῦ δ, θ, τ; 4 διὰ τοῦ ε, η, σσ; 5 διὰ τῶν ἀμεταβόλων λ, μ, ν, ρ; 6 διὰ καθαροῦ τοῦ ω, verba pura; τρεῖς τῶν περισπωμένων: 7 verba contracta in ω, 8 in αω, 9 in ωω desinentia; τέσσαρες τῶν εἰς μι: 10 verba in ἡμι, 11 in ἡμι, 12 in ὦμι, 13 in ὦμι terminata, quorum exempla afferunt τίθῃμι, ἵσθῃμι, δίδωμι, πῇγνυμι, quae ex primitivis τίθω, ἵσθω, δίδω, πῇγνύω ducta esse putant, cf. Dionysii Thracis gram. pag. 638 sq. προσλαμβάνουσι: B προσλαμβάνει. — 16 οὐ om. B. — 17 κτ: κτ B. — 19 ὅτι: A ἐπειδὴ et om. τ post ἑνός. — 20 vid. Bekk. An. 895. διότι: B διατί. — 21 ἀμέλει — 22 διφθόγγον: B ἀλλὰ καὶ ἐν τέλει αὐτῶν ἢ αἰ (?ᾱ) διφθόγγος αἰετινὸν melius quam in A; fortasse scriptum erat καὶ μένει ἐν τέλει αὐτῶν ἢ αἰ διφθόγγος αἰετινὸν, sed in hac librorum discrepantia malui locum intactum relinquere. — 25 γὰρ om. B. — 27 vid. Bekk. An. 1282. — 28 B ἀσυνταξίαν.

κατὰ τὸ φορτικόν, ὡς ἐπὶ τοῦ χέω χεύσω· κατὰ τύχην δέ, ὡς ἐπὶ τοῦ ἔλαβον, ἔφαγον, ἔμαθον, ἔδακον, ἔπεσον οὐκ εἰσὶν οἱ ἐνεστώτες ἐν χρήσει, ἀλλ' ἐπιλιμπάνουσι κατὰ τύχην.

Πόσα ῥήματα ἄχρι τοῦ παρατατικοῦ κλίνονται; τὰ διὰ τοῦ ἄνω βαρύτονα, εἰον λαμβάνω, τυγχάνω, μανθάνω· καὶ τοῦ ἄδω, εἰον βιάδω τὸ πορεύομαι, ἀμυνάδω τὸ βοηθῶ· καὶ τὰ διὰ τοῦ ἑδω, εἰον φλεγέδω, νεμέδω τὸ βόσκω· καὶ τὰ διὰ τοῦ ὑδω, εἰον μινύδω· καὶ τὰ εἰς βῶ βαρύτονα ἔχοντα πρὸ τοῦ β σύμφωνον ἢ τὸ εἰ μόνον, εἰον σέβω, φέρβω, ῥέμβω· καὶ τὰ εἰς σκῶ βαρύτονα, εἰον ἀρέσκω, πιφαύσκω, χωρὶς τοῦ θνήσκω θνήξω καὶ ἀλύσκω ἀλύξω, τὸ γὰρ διδάξω οὐκ ἀπὸ τοῦ διδάσκω ἀλλ' ἀπὸ τοῦ διδάχω, ἐξ οὗ καὶ διδάχῃ· καὶ τὰ διὰ τοῦ εἰνω ὑπὲρ δύο συλλαβὰς βαρύτονα, εἰον ἐρεεῖνω, φαεῖνω, ἀλεεῖνω τὸ ἐκκλίνω· καὶ τὰ διὰ τοῦ εἰω διὰ τῆς εἰ διφθόγγου παραγόμενα ἀπὸ ἐνεστώτος ἢ μέλλοντος, 10 εἰον κιχῶ κιχείω, ὀλῶ ὀλείω, βρώσω βρωσεῖω· καὶ τὰ διὰ τοῦ ὡῶ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ποιοῦντα παράγωγα εἰς μι, εἰον πηγνύω πήγνυμι, ὀρνύω ὀρνυμι, ῥηγνύω ῥήγνυμι.

Διατί πάντα τὰ εἰς ῶ λήγοντα ῥήματα ἀποστρέφονται τὴν ὀξείαν τάσιν; πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν εἰς ῶ θηλυκῶν ὀνομάτων· τὰ γὰρ εἰς ῶ λήγοντα θηλυκὰ ὀνόματα ὀξύνονται, εἰον Κλειῶ, Καλυψῶ, πειθῶ.

Κατὰ ποίαν διάλεκτον τὸ ἄ καὶ εἰς ἄ μακρὸν κινᾶται, καὶ κατὰ ποίαν εἰς ῆ; τὸ ἄ καὶ εἰς ἄ 15 μακρὸν κινᾶται παρ' ἡμῖν καὶ τοῖς Ἀθηναίοις, παρὰ δὲ τοῖς Δωριεῦσιν εἰς ῆ, εἰον ὄραεις ὄρης, πεινάεις πεινῆς. κέχρηται δὲ καὶ τῷ πεινῆς καὶ διψῆς οἱ Ἀθηναῖοι.

Πόθεν τὸ ζῆς; παρὰ τὸ ἄω τὸ πνέω κατ' ἐπέκτασιν τῆς ζα συλλαβῆς γίνεται ζάω, εἰον πάνυ πνέω, τὸ δεύτερον ζάεις καὶ κατὰ κρᾶσιν Δωρικὴν τοῦ ἄ καὶ εἰς ῆ μακρὸν ζῆς.

Διατί τὸ χρυσόεις οὐ γίνεται κατὰ συναίρεσιν χρυσοῦς ἀλλὰ χρυσοῖς, τὸ γὰρ ὁ καὶ εἰς ὡ κινᾶται; 20 ἐπειδὴ πᾶν πρῶτον πρόσωπον εἰς ῶ λήγον ἔχει διὰ διφθόγγου τὸ δεύτερον τῆς διὰ τοῦ εἰ καὶ ἰ· καὶ τούτου χάριν ἀπεβλήθη τὸ ὡ καὶ ἐγένετο χρυσοῖς· καὶ διατί μὴ ἀπεβλήθη τὸ ὁ ἀλλὰ τὸ ὡ; ἐπειδὴ εὐρίσκεται μετὰ τὴν ὡ διφθόγγον σύμφωνον, ὅπερ ἄτοπον· οὐδέποτε γὰρ μετὰ τὴν ὡ διφθόγγον σύμφωνον εὐρίσκεται.

Κατὰ ποῖον τρόπον ἐπιλιμπάνει τὸ πρῶτον πρόσωπον τῶν θυϊκῶν ἐν τοῖς ἐνεργητικοῖς; δι' ἄσυν- 25 ταξίαν· δύο γὰρ κανόνες εἰσὶν οἱ μαχόμενοι ἀλλήλοις· ὁ μὲν εἰς λέγει, πᾶν θυϊκὸν ῥῆμα θέλει χαρακτηρίζεσθαι ἢ διὰ τοῦ τ ἢ διὰ τοῦ θ· διὰ τοῦ τ μὲν ἐν τοῖς ἐνεργητικοῖς, διὰ τοῦ θ δὲ ἐν τοῖς παθητικοῖς, καὶ ὥφειλεν εἶναι τύπτοτον· ὁ δὲ ἕτερος λέγει ὅτι πᾶν μέρος λόγου ἐπιδεχόμενον ἀριθμοὺς θέλει χαρακτηρίζεσθαι δι' ἐκείνου τοῦ στοιχείου ἐν τοῖς θυϊκοῖς, δι' οὗ καὶ τὸ πληθυντικὸν χαρακτηρίζεται, χωρὶς τῶν πρωτοτύπων ἀντωνυμιῶν, καὶ ὥφειλεν εἶναι τύπτωτον· τῶν οὖν δύο κανόνων μαχο- 30 μένων, καὶ τοῦ μὲν ἐνὸς ἀπαιτοῦντος τὸ τ, τοῦ δὲ ἑτέρου τὸ μ, ἀπέλιπε τὸ πρῶτον πρόσωπον τῶν θυϊκῶν, καὶ λοιπὸν ἐξ ἀνάγκης δύο εὐρίσκονται, δεύτερόν τε καὶ τρίτον.

1 Α τοῦ ἔφαγον, τοῦ ἔμαθον cet. — 3 D ἄνω. — 3—4 τυγχάνω om. C. — 4 καὶ τὰ διὰ τοῦ ἄδω C. B ἄδω et μοx βιάδω. βιάδω τὸ πορεύομαι om. C. ἀμυνάδω: A ἀμυνάδω. βοηθῶ: B ὠηθῶ. — 5 νεμέδω τὸ βόσκω om. C. B θύσκω. καὶ τὰ διὰ τοῦ ὑδω — μινύδω om. A. — 6 ῥέμβω om. B. σκῶ: BC κῶ. γινώσκω post ἀρέσκω add. C. — 7 πιφαύσκω: A πιφάσκω, B πιφώσκω. ἀπὸ τοῦ: C ἐκ τοῦ bis. — 8 εἰνω: B εἰνω. φαεῖνω om. A. — 9 τὸ ἐκκλίνω om. B. C ἐγκλίνω. τὰ om. D. εἰω: B εἰω. παραγόμενα ἀπὸ: C παράγωγα ἐξ. — 10 post βρωσεῖω add. C ὥσω ὀφείω. τὰ om. D. ποιοῦντα om. D. παράγωγα: C παραγωγήν. — 13 θηλυκὰ om. C. quae sequuntur in C πόσα εἰσὶ ῥήματα ὀξύνόμενα; λβ ὅσον δός, θῆς, σχέος κτλ. om. codices mei. — 14 vid. Bekk. An. 1282. τὸ ἄ: B τὸ ὁ. καὶ κατὰ ποίαν εἰς ῆ om. C. — 14—15 τὸ — τοῖς: C παρ' ἡμῖν καὶ παρὰ τοῖς. — 16. κέχρηται om. B. A κέχρηται. δὲ καὶ τῷ (A τὸ) πεινῆς om. B. — 17. C ἔστιν ἄω τὸ πνέω καὶ κατ'. εἰον: C τουτέστι. — 18. post πνέω add. C τούτου δὲ. εἰς ῆ om. A. μακρὸν: C γίνεται. — 19 C γινόμενον κατὰ συναίρεσιν οὐκ ἐγένετο χρυσοῦς. C εἰς τὴν ὡ. — 20 C τὴν διὰ τοῦ τ et om. 21 καὶ post τ. ἐγένετο: C γέγονε. — 22 υἱ: B τῷ. τὴν διφθόγγον: D τῆς διφθόγγου bis. υἱ: A εἰ, B οἱ. post διφθόγγον add. C τὴν διὰ ψιλοῦ τοῦ τ καὶ τ γραφομένην. — 23 εὐρίσκεται: B θέλει ἔχειν. — 24 haec petita sunt ex Apollonio et Herodiano, vid. Bekk. An. 1283. ἐνεργητικοῖς: B ῥήμασι. δι': C κατὰ. — 25 λέγει: C λέγων ὅτι. — 26 ἐν τοῖς ἐνεργητικοῖς: B ἐνεργητικῶς. — 27 ὥφειλεν: D ὀφείλει. τύπτοτον: A τύπτοντο, B τύπτητον. — 29 οὖν om. C. — 30 καὶ om. C. τὸ μ: BC τὸ θ. τῶν θυϊκῶν om. A. — 31 τε om. BC.

Διατί τὰ δυνάμεις ἐκ τῶν πληθυντικῶν [κανονίζεται] ὑστέρων ὄντων; ἐπειδὴ τὰ δυνάμεις ὑστερογενῆ ἐγένοντο καὶ οὗτ' ἐν πάσαις διαλέκτοις εὐρίσκονται· παρὰ γὰρ τοῖς Αἰολεῦσιν οὐχ εὐρίσκονται· οὐδὲ ἡ κοινὴ διάλεκτος κέχρηται αὐτοῖς, καὶ διὰ τοῦτο ἀπὸ τῶν πληθυντικῶν κανονίζεται.

Διατί ὁμοφωνοῦσι τὰ δεύτερα καὶ τρίτα πρόσωπα τῶν δυνάμεων; ἐπειδὴ πεφύκασι πολλάκις τὰ δυνάμεις ἀναδέχεσθαι ὁμοφωνίαν, ὥσπερ καὶ ἐπὶ ὀνομάτων λέγομεν ὀρθῆς καὶ αἰτιατικῆς καὶ κλητικῆς, καὶ ἐπὶ τῶν μετοχῶν καὶ ἀντωνυμιῶν καὶ τῶν ἄρθρων· καὶ διὰ τοῦτο πολλάκις ὁμοφωνοῦσι τὰ δεύτερα καὶ τρίτα πρόσωπα τῶν δυνάμεων. καὶ διατί τὸ τρίτον τῶν δυνάμεων οὐκ ἀπὸ τοῦ τρίτου τῶν πληθυντικῶν κανονίζεται, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ἰδίου δευτέρου; ἐπειδὴ τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν, οἷον τύπτουσιν, οὐκ ἔχει σύμφωνον τὸ ἀρμόζον τοῖς δυνάμεις, ἥγουν τὸ τ, καὶ διὰ τοῦτο οὐ κανονίζεται τὸ τρίτον τῶν δυνάμεων ἐκ τοῦ τρίτου τῶν πληθυντικῶν.

Καὶ διατί ὅτε ἔχει τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν τὸ τ, οὐ κανονίζεται ἐξ αὐτῶν τὸ τρίτον τῶν δυνάμεων; ἵνα μὴ τὸ μὲν πρῶτον καὶ τὸ δεύτερον εὐρεθῶσιν ἔχοντα τὸ τ, τὸ δὲ τρίτον τὸ τ, τοῦ κανόνος ἀπαιτοῦντος τὰ τρίτα τῶν δυνάμεων διὰ τοῦ αὐτοῦ συμφώνου ἐκφέρεσθαι δι' οὗ καὶ τὸ δεύτερον.

Διατί τὸ τρίτον πρόσωπον λέγομεν ἐν τοῖς δυνάμεις, ὁ γὰρ τρία ἀριθμὸς ἀρχὴ ἐστὶ πλήθους καὶ οὐκ ἐστὶν ἴδιος δυνάμει ἀριθμοῦ; εἰ καὶ τρία πρόσωπα λέγομεν ἐν τοῖς δυνάμεις, ἀλλ' οὖν ἕκαστον αὐτῶν δύο πρόσωπα σημαίνει, ἐπεὶ κατὰ λόγον ἡμῶν καὶ ἐν τοῖς ἐνικοῖς ἐν πρόσωπον ὡφείλει εἶναι κυρίως, καὶ οὐ τρία· ἀλλ' εἰ καὶ τρία εἰσὶ καθεὶ πρόσωπα, ἀλλ' οὖν ἕκαστον ἐν πρόσωπον σημαίνει.

Διατί τὸ φάσι μετοχὴ βαρύνεται, τὸ δὲ ῥῆμα φασὶν ὀξύνεται; ἡ μετοχὴ βαρύνεται, ἐπειδὴ πᾶσα ἑοικὴ πληθυντικῶν εἰς ἰλήγουσα δισύλλαβος ἀνεπέκτατος ἐπὶ μὲν τῶν ὀνομάτων ὀξύνεσθαι θέλει, οἷον βουσί, Τρωσί, πλὴν τοῦ πᾶσιν· ἐπὶ δὲ μετοχῆς βαρύνεσθαι θέλει, οἷον δοῦσι, βᾶσι, στασιν· οὕτως οὖν καὶ τὸ φᾶσιν· τὸ δὲ ῥῆμα ὀξύνεσθαι θέλει, ἐπειδὴ ἐγκλιτικόν ἐστι, τὰ δὲ ἐγκλιτικά καθ' ἑαυτὰ ὄντα ὀξύνονται, οἷον φασίν, εἰσίν.

Πότε γίνεται τὸ ν ἐφελκυστικόν τοῦ τ; ἡνίκα τοῦ τ προηγούμενόν ἐστι τὸ σ ἢ δυνάμει ἢ ἐνεργείᾳ, δυνάμει μὲν ὡς φοίνιξιν, ἐνεργείᾳ δὲ ὡς πᾶσιν· ἐν γὰρ τῷ φοίνιξιν δυνάμει ἐστὶ τὸ σ, καὶ γὰρ τὸ ξ ἐκ τοῦ π καὶ σ σύγκειται.

Ποῖα εἰσὶ ῥήματα ἀρχόμενα ἀπὸ συμφώνου καὶ μὴ γινόμενα ἐν τῇ παρατατικῇ κατὰ προσθήκην τοῦ τ; πάντα τὰ ἀπὸ συμφώνου ἀρχόμενα ῥήματα κατὰ προσθήκην τοῦ τ αὐξάνουσιν ἐν τῇ παρατατικῇ χωρὶς τῶν Ἰωνικῶν, οἷον τύπτουσιν ἀντὶ τοῦ ἔτυπτε, καὶ τῶν ποιητικῶν, οἷον „τύπτον ἐπιστροφάδην“ (χ 308; conf. κ 483; ω 184) ἀντὶ τοῦ ἔτυπτε· καὶ χωρὶς τῶν ἀπὸ προθέσεως ἀρχομένων, οἷον καταγράφω κατέγραφον, καὶ χωρὶς τοῦ δυσαρεστῶ καὶ δυσπιστῶ, οἷον δυσηρέστουν καὶ δυσπιστούν. καὶ διατί οἱ ποιηταὶ καὶ Ἰωνεὺς οὐκ αὐξάνουσι τὴν ἀρχομένην τοῦ παρατατικοῦ; ἐπειδὴ

1 κανονίζεται, quod om. codd. mei, addidi: C habet κανονίζονται. ὑστέρων ὄντων; D ὑστερα ὄντα, C ἐν τοῖς ῥήμασιν. — 2 οὗτ' ἐν: A οὗτε, C οὐ παρὰ πᾶσι τοῖς. γὰρ: B δὲ. — 2—3 οὐδὲ ἡ κοινὴ — κανονίζεται om. B. — 3 αὐτοῖς: C αὐτὰ. κανονίζεται: C κανονίζονται. — 4 πεφύκασι: B τετύφασι. τὰ δυνάμεις om. C. — 5 ὀρθῆς: A ὀρθῆ, αἰτιατικῆ, κλητικῆ. — 6 τῶν om. C bis. — 7 πρόσωπα om. A. καὶ om. C. — 8 ἀπὸ: C ἐκ. — 9 τὸ τ: C τὸ σ. οὐ κανονίζεται: C οὐκ ἀναγκάζεται — κανονισθῆναι. — 11 ὅτε ἔχει: C ὅταν ἔχῃ. αὐτῶν: C αὐτοῦ. — 12 τὸ μὲν πρῶτον: C καὶ τὸ πρ. — 14 τὸ τρίτον πρόσωπον: C τρίτα πρόσωπα. τρία: C τρίτος. ἐστὶ πλήθους: AC inverso ordine. — 15 δυνάμει ἀριθμοῦ: A ἀριθμὸς δυνάμει, B δυνάμει ἀριθμοῦ. — 16 ἡμῶν: C ὡμῶν. C ὀφείλει. — 17 ἕκαστον: C ἐκ τῶν αὐτῶν, fortasse ἕκαστον αὐτῶν. — 18 C ἡ μετοχῆ. φασὶν om. C. ἡ: C ἡ μὲν. — 19 δοτικῆ: A δοκῆ. τ: C τν. θέλει: B θέλουσιν, quod om. A. — 20 δοῦσι om. B. — 21 φᾶσιν: B ἴστασιν. ὀξύνεσθαι θέλει: C ὀξύνεται. — 22 C φασὶ εἰσίν. quae sequuntur in C διατί εἰπὼν ὁ τεχνικός κτλ. om. D. — 23 τὸ ν: C τοῦ ν. ἐφελκυστικόν: B φυλακτικόν. τοῦ τ: BC τὸ τ. C ἡνίκα ἔχῃ προηγούμενον τὸ σ. — 24 τῷ: D τὸ. C ἐνεργείᾳ μὲν οἷον πᾶσι πᾶσιν, φοίνιξι φοίνιξιν, Πέλοψι Πέλοψιν. ἐνταῦθα γὰρ δυνάμει ἐστὶ τὸ σ πρὸ τοῦ τ, ἐπειδὴ τὸ ξ ἐκ τοῦ π καὶ σ σύγκειται, τὸ δὲ ψ ἐκ τοῦ π καὶ σ. — 26 titulum „περὶ παρατατικοῦ“ quem habet Cod. C om. D. μὴ om. C. — 27 cf. Gram. A. O. IV, 418, 20. — 28 B ἔτυπτεν. — 28—29 D τύπτε δὲ περιστροφάδην. — 29 B ἔτυπτεν. — 30 B καταγράφων. καὶ bis om. C. A δυσηρέστουν. δυσπιστούν. — 31 καὶ: C οἱ.

συναρχομένους ποιούσι τοὺς παρῳχημένους τοῖς ἰδίοις ἐνεστῶσιν, εἴτε ἀπὸ συμφώνου, εἴτε ἀπὸ φωνήεντος ἄρχεται ὁ ἐνεστῶς· οἷον „ἄγε δὴ ἡ μοῖρα βαρεῖα.“ χωρὶς τοῦ εἶπεσκει· τοῦτο δὲ τῆς μετοχῆς τὴν ἄρχουσαν ἐφύλαξεν, οὐ μὴν τοῦ ἐνεστῶτος.

Διατί λέγουσί τινες τὸ $\bar{p}$ φωνῆέν τε καὶ σύμφωνον εἶναι; διὰ τὸ δασύνεσθαι αὐτὸ καὶ φιλοῦσθαι, καὶ ὅτι τὰ εἰς $\bar{a}$ λήγοντα θηλυκὰ καθαρὸν ἔχοντα τὸ $\bar{a}$ ἢ μετὰ τοῦ $\bar{p}$ τηρεῖ αὐτὸ καὶ ἐπὶ τῆς γενικῆς· εἰ δὲ σύμφωνον ἔχουσι πρὸ τοῦ $\bar{a}$, τρέπουσιν αὐτὸ εἰς η , οἷον δόξα δόξης, καὶ διὰ τοῦτο λέγομεν αὐτὸ μὴ εἶναι σύμφωνον ἀλλὰ φωνῆεν. καὶ πόθεν δὴλον ὅτι σύμφωνόν ἐστιν αὐτὸ καὶ οὐ φωνῆεν; ἐπειδὴ πᾶν φωνῆεν καὶ ἐαυτὸ φωνὴν ἀποτελεῖ· τὸ δὲ $\bar{p}$ οὐ δύναται καὶ ἐαυτὸ φωνὴν ἀποτελεῖν, [ἐκ τούτου] δὴλον, ὅτι οὐκ ἐστὶ φωνῆεν ἀλλὰ σύμφωνον. καὶ ἄλλως· ὅτι οὐδέποτε ἐν μιᾷ συλλαβῇ τρία εὐρίσκονται φωνήεντα· ἐὰν οὖν εἴπωμεν τὸ $\bar{p}$ φωνῆεν εἶναι, εὐρεθήσεται ἐν τῷ βεῦμα βούς τρία φωνήεντα ἐν μιᾷ συλλαβῇ, ὅπερ ἐστὶν ἀδύνατον· οὐκ ἄρα τὸ $\bar{p}$ φωνῆεν ἀλλὰ σύμφωνον.

Διατί ἡνίκα ἐνεστῶς ἀπὸ τοῦ $\bar{p}$ ἄρχεται καὶ ἕτερον $\bar{p}$ προσλαμβάνει ὁ παρατατικός; ἵνα φυλάξῃ τὸ πνεῦμα τοῦ ἐνεστῶτος· αἰεὶ γὰρ τὰ πνεύματα τῆς ἀρχούσης τοῦ ἐνεστῶτος φυλάττεσθαι θελοῦσι καὶ ἐν τοῖς παρῳχημένοις, οἷον φιλῶ ἐφίλου ἰδοῦ ἐφύλαξε τὸ δασὺ $\bar{p}$ · ἐὰν (sic) οὖν δι' ἐνὸς $\bar{p}$ ὁ παρατατικός ἐγένετο, ἠναγκάζετο φιλοῦσθαι τὸ $\bar{p}$ · [τὸ γὰρ $\bar{p}$] μεταξὺ δύο φωνηέντων ἐν ἀπλῇ λέξει φιλοῦσθαι θελεῖ, οἷον μέρος, χαίρω, φέρω· καὶ τούτου χάριν προσλαμβάνει ἕτερον $\bar{p}$ ὁ παρατατικός, ἵνα τὸ μὲν πρῶτον φιλωθῇ, τὸ δεύτερον δὲ δασυνθῇ· κανὼν γάρ ἐστιν ὁ λέγων, ὅτι ἐὰν εὐρεθῶσι δύο $\bar{p}$, τὸ μὲν πρῶτον φιλοῦται τὸ δὲ δεύτερον δασύνεται, οἷον ἄρρω, ἄρρωστος, χωρὶς τῶν Αἰολικῶν· οἱ γὰρ Αἰολεῖς, φιλωταὶ ὄντες, καὶ τὰ δύο $\bar{p}$ φιλοῦσιν, οἷον κέρρω, φερέρρω, σπέρρω.

Καὶ πῶς τὸ „ἔρεξε θεῶν αἰειγενετάων“ (B 400) δι' ἐνὸς $\bar{p}$ ἐκφέρεται; ποιητικῶς. πολλάκις γὰρ διὰ τὸ μέτρον δι' ἐνὸς $\bar{p}$ ἐκφέρουσι τοὺς παρῳχημένους ἐπὶ τῶν ἀπὸ τοῦ $\bar{p}$ ἀρχομένων βημάτων· καὶ διατί ἡνίκα εὐρεθῇ τὰ δύο $\bar{p}$ τὸ μὲν πρῶτον φιλοῦται, τὸ δὲ δεύτερον δασύνεται; ἐπειδὴ οὐδέποτε λέξις οὐδὲ συλλαβὴ εἰς δασὺ καταλήγει, ὅθεν [ἐν] τῷ Ἀτθίς καὶ Σαπφῶ καὶ Βάχχος τὰ πρῶτα διὰ φιλῶν γράφομεν καὶ οὐ διὰ δασέων· καὶ διὰ τοῦτο οὐ δασύνεται τὸ πρῶτον $\bar{p}$, ἵνα μὴ εὐρεθῇ συλλαβὴ εἰς δασὺ καταλήγουσα.

Διατί τὸ η καὶ τὸ ω οὐ μεταβάλλονται ἐν τοῖς παρῳχημένοις; ὥσπερ τὰ σώματα τὸ ἴδιον μέγεθος ἀπολαμβάνοντα ἀνεπαύξητα καθεστήκασιν, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ τὰ τέλεια μεγέθη τῶν μακρῶν οὐ δύναται τίποτε πλέον μεγεθύνεσθαι.

Καὶ πῶς τὸ $\bar{a}$ τὸ μακρὸν τρέπεται κατὰ τοὺς παρῳχημένους; ἐπειδὴ τὸ $\bar{a}$ οὐκ ἔχει ἴδιον μέγεθος, 30 ἐκτείνεσθαι μόνον + ἀλλὰ καὶ τὸ συστέλλεσθαι.

1 εἴτε ἀπὸ συμφώνου om. B. — 2 δὴ ἡ μοῖρα — τοῦτο om. A. locus est Hom. II. N 602 τὸν δ' ἄγε μοῖρα κακὴ θανάτοιο τέλος δέ. C ἄγε δέ σε μοῖρα βαρεῖα: post haec addit ἀντὶ τοῦ ἡγε. καὶ „ἄψατο ἡμίονου“ (Ψ 666) ἀντὶ τοῦ ἡφατο· καὶ ἄγεσκειν Ἰωνικῶς ἀντὶ τοῦ ἡγε. δέ om. C. — 4 τε καὶ σύμφωνον εἶναι: C εἶναι καὶ οὐ σύμφωνον. τε om. A. δασύνεσθαι: BC δύνασθαι. αὐτὸ: B αὐτῶ. — 5 θηλυκὰ καθαρὸν: D καθαρὰ. τηρεῖ: C φυλάττουσιν. τῆς om. AC. — 6 πρὸ τοῦ $\bar{a}$ om. B et add. τὸ $\bar{a}$ post αὐτό. λέγομεν: C λέγουσιν. — 7 καὶ πόθεν — φωνῆεν deletum in Cod. B. ἐστὶν αὐτό: C ἐστι. — 8 τὸ δὲ $\bar{p}$ — τούτου om. C. ἐκ τούτου addidi. — 9 ὅτι post δὴλον om. B. — 10 οὖν om. C. Α εἴπομεν. εὐρεθήσεται: C εὐρεθήσονται, B εὐρίσκονται. — 11 C φωνῆεν ἐστὶν. — 12 C καὶ διατί ἡνίκα ὁ. ἄρχεται: C ἄρχεται. παρατατικός: B παθητικός. B φυλάξει. — 13 θελοῦσι: C θέλει. — 14 A τοῖς παρῳχημένους, B ταῖς παρῳχημένοις. C add. γὰρ post ἰδοῦ. — 15 addidi τὸ γὰρ $\bar{p}$. C habet ἐν τῷ παρατατικῷ, καίπερ ἐν τῷ ἐνεστῶτι δασύνεται. κανὼν γάρ ἐστιν ὁ λέγων ὅτι τὸ $\bar{p}$ μεταξὺ κτλ. — 16—17 οἷον μέρος — δασυνθῇ: B οἷον μέρος ἵνα μὴ τὸ μὲν πρῶτον φιλωθῇ τὸ δὲ δεύτερον δασυνθῇ. — 17 τὸ: A καὶ. — 18 φιλοῦται: B φιλοῦσθαι θέλει et ἄρρωστος. — 19 φιλωταὶ: melius C φιλωτικοί. καὶ om. C. — 20 τὸ: B καὶ τὸ. — 21 post γὰρ add. C οἱ ποιηταί. καὶ om. C. — 22 εὐρεθῇ τὰ: C εὐρεθῶσι. μὲν om. C. τὸ δὲ δεύτερον: B καὶ. — 23 ὅθεν: D πόθεν. ἐν addidi. τῷ: B τὸ, C τοῦ. Ἀτθίς: B αἰθίς. — 24 διὰ τοῦτο: D διατί. πρῶτον: A πρὸ τοῦ. BC ἡ συλλαβή. — 25. C λήγουσα. — 26 ἐπειδὴ post παρῳχημένους add. C. τὰ σώματα om. D. — 27 ἀπολαμβάνοντα: D υποβάλλοντα. δὴ post αὐτὸν add. C. Α μεγέθει. — 28 C add. ὡς ἀπολαβόντα τὰ ἴδια μεγέθη. — 30 corruptae librorum scripturae medelam afferre non poteram.

Ποῖά εἰσι ῥήματα μὴ τρέποντα τὸ α εἰς η ἐν τοῖς παρωχημένοις; τὰ Ἰωνικά καὶ τὰ ποιητικά καὶ τὰ ἀπὸ προθέσεως ἀρχόμενα, καὶ τὸ ἀηδέω ἀήθεον, καὶ τὸ ἀηδίζομαι ἀηδιζόμεν, ἵνα μὴ ἐπ' ἄλλῳ γένηται τὸ η , καὶ τὸ αἶω αἶον (O 252) τὸ ἀκούω, καὶ τὸ ἄω ἄεν, τὸ πνέω, ἵνα μὴ συνεμπέσῃ τῷ η ἐν τῷ ὑπῆρχε.

Διατὶ τριῶν ὄντων τῶν διχρόνων α , ι , υ , τὸ μὲν α εἰς η τρέπεται τὸ δὲ ι καὶ υ οὐ τρέπεται; ἐπειδὴ 5 τὸ α ἔσχεν ἀντίστοιχον τὸ η , καὶ τούτου χάριν ἐτράπη εἰς αὐτό, τὸ δὲ ι καὶ υ ἀντίστοιχον μὴ ἔχοντα οὐ τρέπονται.

Τὰ ἀπὸ τοῦ ϵ ἀρχόμενα ῥήματα ἅπαντα τρέπουσι τὸ ϵ εἰς η ἐν τῷ παρατατιῷ, χωρὶς τῶν ἰδ', οἷον ἐδίξω εἰδιζόν, ἐστιῶ εἰστίων, ἐρύω εἵρου, ἐλκύω ἐλλκυον, ἐρπύξω ἐρπυζον, ἐργάζομαι 10 εἰργαζόμεν· τοῦτο δὲ διφορεῖται καὶ διὰ τῆς $\epsilon\iota$ διφθόγγου καὶ διὰ τοῦ η . ἐῶ εἶων, ἐρω εἵρουν, ἐλκω εἵλκον, ἐρπω εἵρπον τὸ βαδιζω, ἐπω εἵπον, τὸ λέγω καὶ τὸ ἀκολουθῶ· ἐλω εἵλον, τὸ φονεύω καὶ τὸ λαμβάνω, ἐθω εἵθον τὸ ἐξ ἔθους τι διαπράττομαι, ἐω εἵον τὸ ἐνδύομαι, ἐζω εἵζον τὸ καθεζομαι.

Πόσα εἰσι ῥήματα μὴ τρέποντα τὴν $\omicron\iota$ διφθόγγον εἰς ω ; ἑνδεκα· οἰοῦμαι οἰώθη (A 401) τὸ ἐμονώθη, οἰμῶ οἰμησεν (ω 538) τὸ ὤρμησεν, οἶνῶ οἶνουν, οἶνίζω οἶνιζον (H 472), οἰστρῶ οἰστρουν, οἰωνίζομαι οἰωνιζόμεν, οἰωνοσκοπῶ οἰωνοσκόπουν, οἰωνοπολῶ οἰωνοπόλουν, οἰακίζω οἰάκιζον, 15 οἰακονομῶ οἰακονόμουν, οἰακοστροφῶ οἰακοστροφούν· τινὲς δὲ προστιθέασιν καὶ τὸ οἰδαίνω οἰδαινόν, οἰκουρῶ οἰκούρουν καὶ οἰμῶζω οἰμῶζον. καὶ διατὶ ταῦτα οὐ τρέπουσι τὸ $\omicron\iota$ εἰς ω ; ἢ δι' ἀφωνίαν ἢ δι' Ἰωνικὸν ἔθος· οἱ γὰρ Ἰωνες πολλάκις συναρχομένους ποιοῦσι τοὺς παρωχημένους τοῖς ἰδίοις ἐνεστῶσι.

Διατὶ τῶν διφθόγγων η $\omicron\upsilon$ καὶ η [εἰ] οὐ τρέπονται; ἐπειδὴ γνήσια μεγέθη ἔχουσι· τὸ γὰρ ϵ 20 μεγεθυνόμενον διὰ τῆς προσθήκης τοῦ ι μεγεθύνεται ἢ τρέπεται εἰς τὸ η · τὸ $\omicron$ μεγεθυνόμενον διὰ τῆς προσθήκης τοῦ υ μεγεθύνεται ἢ τρέπεται εἰς ω · καὶ ὡς ἔχοντα γνήσια μεγέθη, διὰ τοῦτο οὐ τρέπονται.

Καὶ διατὶ αἱ λοιπαὶ διφθόγγαι η $\alpha\iota$ καὶ η $\alpha\upsilon$ τρέπονται; ἐπειδὴ οὐκ ἔχουσι γνήσια μεγέθη· τὸ γὰρ ι καὶ υ δι' ὧν μεγεθύνονται οὐκ εἰσὶν αὐτῶν γνήσια ἀλλὰ τοῦ ϵ καὶ $\omicron$; καὶ τούτου χάριν τρέπονται.

Καὶ πῶς η $\epsilon\upsilon$ διφθόγγος μὴ ἔχουσα ἴδιον μέγεθος οὐ τρέπεται; ἐπειδὴ χάριν εὐφωνίας ἐπεκρά- 25 τησε [παρ'] ἡμῶν καὶ οὐκ ἐτράπη· παρὰ δὲ Ἀθηναίοις τρέπεται τὸ ϵ εἰς η καὶ προσλαμβάνει καὶ τὸ υ , νυχόμεν γὰρ καὶ νυφράνθην λέγουσι.

Πόθεν τὸ ἀντιβολῶ; ἀπὸ τοῦ μολῶ τοῦ σημαίνοντος τὸ παραγίνομαι γίνεται ἀντιμολῶ καὶ κατὰ μετάθεσιν τοῦ μ εἰς β ἀντιβολῶ.

Πῶς κινᾶται τὸ ϵ καὶ $\omicron$ παρὰ τοῖς Δωριεῦσι καὶ τοῖς Ἰωσιν; εἰς τὴν $\omicron\upsilon$ διφθόγγον, οἷον ἐποίεον 30 ἐποιοῦν. διατὶ τοῦ ἐποίεες τὰ δύο $\epsilon\epsilon$ εἰς τὴν $\epsilon\iota$ διφθόγγον κινῶνται καὶ οὐκ εἰς η ; ἐπειδὴ ἐπὶ τῶν παρωχημένων (καὶ) τῶν ὀριστικῶν τὰ δεύτερα καὶ τρίτα πρόσωπα τῶν ἐνικῶν τὰ ἴσα φωνήεντα θέλουσιν

2 C ἀηδέσω ἀήθεσον, D εὐηδέω εὐήθεον. exstat ἀήθεσκον apud Hom. II. K 493. ἀηδίζομαι: magis placeo ἀηδιζομαι. — 2—3 C ἄλλεπᾶλληλον. — 3 αἶον: A αἶεν. τὸ αἶω: D τοῦ αἶω. αἶεν: B αἶον. τὸ πνέω om. C. — 4 ἦεν τὸ: BC ἐπὶ τοῦ. — 5 τρέπεται: C τρέπονται. — 6 ἀντίστοιχον: B ἀντίδικον. καὶ om. C. αὐτό: B τὸ αὐτό. C μὴ ἔχοντα ἀντίστοιχα, τούτου χάριν οὐ τρ. — 8 C. add. πότε τρέπουσι τὰ ἐκ τοῦ ϵ ἀρχόμενα ῥήματα τὸ ϵ εἰς η καὶ πότε προσλαμβάνουσι τὸ ι ; ἀπὸ τοῦ: C ἐκ τοῦ et εἰς τὸ η . τῶν ἰδ': C ἰζ. — 9 οἷον om. C. B χωρὶς τῶν εἰς τοῦ δῖξω. εἰδιζόν: A εἰδιζόν. C ἐστίω εἰστίων, om. B. D ἐρπύξω ἐρπυζόν. — 10 post τοῦ η add. C καὶ χωρὶς τοῦ. εἶων: B εἵουν, C εἶω. εἵρουν: C εἵρων. — 11 D ἐλκῶ. BC εἵλκουν. τὸ βαδιζω et ἐπω εἵπον om. B. C ἐπω εἵπον. — 12 τι om. B. BC ἔω εἵον. ἐζω — τὸ καθεζομαι om. C. B ἐζω εἵζον. — 13 $\omicron\iota$: B αἶ. ἑνδεκα: A ια. εἰσι δὲ ταῦτα. οἰοῦμαι: A οἰομαι, B οἶω, C οἶω τὸ μόνω, ἐξ οὗ ὁ ἀόριστος οἰώθη τὸ ἐμονώθη. — 14 οἰμησεν: A οἰμησα. — 17 AC οἰμῶζω οἰμῶζον. $\omicron\iota$: B $\omicron$. — 18 ἀφωνίαν: C εὐφωνίαν melius. A ἰωνικῶν. C Ἰωνικῶν ἔθει. — 20 ἢ $\epsilon\iota$ om. A, $\epsilon\iota$ etiam B. C ἢ $\epsilon\iota$ καὶ $\omicron\upsilon$, — 21 ἢ τρέπεται om. B. τὸ $\omicron$: C καὶ τὸ $\acute{\omicron}$. — 22 καὶ om. C. — 23—27 ἢ $\alpha\iota$ — λέγουσι om. C. — 26 παρ' addidi. — 27 A εὐφράνθην. — 28 C ἔστι μολῶ τὸ σημαίνον τὸ παραγίνομαι μετὰ τῆς ἀντί προθέσεως ἀντιμολῶ. — 30 C Ἰωσι τὸ ϵ καὶ $\omicron$ εἰς τὴν $\epsilon\upsilon$ διφθόγγον, παρ' ἡμῶν δὲ εἰς τὴν $\omicron\upsilon$. — 31 C καὶ διατὶ ἐπὶ τοῦ. ἐποίεες: B ἐποίεις, C utrumque. κινῶνται: C κινᾶται. C εἰς τὸ η . — 32 καὶ om. C.

ἔχειν κατὰ τὴν λήγουσαν τῷ ἰδίῳ πρώτῳ, ἥνικα ἰσοσυλλαβοῦσιν αὐτῷ, οἷον ἔτυπτον ἔτυπτες ἔτυπτεν, ἐβόων ἐβόας ἐβέα, ἐχρύσουν ἐχρύσους ἐχρύσου· τὸ δὲ ἐποιοῦν διὰ δύο φωνηέντων ἐκφέρεται κατὰ τὴν λήγουσαν + καὶ τούτου χάριν τὰ δύο εἰς τὴν εἰ διφθογγὸν κινῶνται καὶ οὐκ εἰς ἦ.

Διατί τὸ ἐβόων οὐκ ἔχει καὶ τὸ ἰ προσγεγραμμένον; ἐπειδὴ οὐδέποτε τὰ εἰς ν λήγοντα
5 ῥήματα ἔχουσι πρὸ τοῦ ν τι ἀνεκφώνητον, οἷον ἐτύφθην, ἐδάρην, βοᾶν, γεννᾶν· καὶ τούτου χάριν οὐκ ἔχει τὸ ἰ.

Διατί τὸ ἔτυπτεν τρίτον πρόσωπον τοῦ παρατατικοῦ, ἐφελκυστικὸν δὲν τοῦ ν, οὐ γίνεται καὶ ἐν τοῖς προστακτικοῖς ἐφελκυστικὸν τὸ ν; ἐπειδὴ τύπτε ἐν τοῖς προστακτικοῖς δεύτερόν ἐστι πρόσωπον καὶ οὐ δύναται ἐφελκυστικὸν εἶναι τοῦ ν· τὰ γὰρ εἰς ε λήγοντα δεύτερα οὐ γίνονται ἐφελκυστικά τοῦ ν.

10 Πόθεν τὸ μέμβλωκα; παρὰ τὸ μέλω μελήσω μεμέληκα, καὶ τροπῇ τοῦ ἦ εἰς ῶ καὶ ἀποβολῇ τοῦ ε μέμλωκα, καὶ πλεονασμῷ τοῦ β μέμβλωκα.

Πόθεν τὸ πέπτωκα; παρὰ τὸ πετώ πετήσω πεπέτηκα, κατὰ συγκοπὴν πέπτηκα, καὶ τροπῇ τοῦ ἦ εἰς ῶ πέπτωκα.

Πόθεν τὸ βεβήασιν; ἀπὸ τοῦ βῶ βήσω βέβηκα, τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν βεβήκασι, καὶ
15 τροπῇ τοῦ ἦ εἰς ᾱ καὶ ἀποβολῇ τοῦ κ βεβήασι.

Πόθεν τὸ λέλογχα; παρὰ τὸ λήχῳ τὸ κληρῷ, ὁ μέλλων λήξῳ, ὁ παρακείμενος λέλεχα, καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς ὁ λέλοχα.

Διατί, ὥσπερ ἡ πρώτη συζυγία τῶν βαρυτόνων ἐκφέρεται διὰ δασείας τοῦ ψ κατὰ τὸν παρακείμενον, καὶ ἡ δευτέρα διὰ τοῦ χ, μὴ καὶ ἡ τρίτη διὰ δασείας τοῦ ς ἐκφέρεται; ἐπειδὴ ὁ μέλλων ἐν τῇ
20 πρώτῃ συζυγίᾳ διὰ διπλοῦ ἐκφέρεται τοῦ ψ, τούτου χάριν ὁ παρακείμενος διὰ δασείας τοῦ φ ἐκφέρεται· καὶ ἡ δευτέρα ὁμοίως ἔχουσα τὸ ξ, ἔχει τὸν παρακείμενον διὰ τοῦ χ· καὶ ἡ τρίτη μὴ ἔχουσα διπλοῦν ἐπὶ μέλλοντος τὸ ζ, διὰ τοῦτο οὐκ ἔχει παρακείμενον διὰ τοῦ ἰδίου δασείας τοῦ ς.

Καὶ διατί ἡ τρίτη οὐκ ἔχει ἐπὶ τοῦ μέλλοντος τὸ ζ; ἐπειδὴ πᾶς μέλλων βαρυτόνος πρὸ τοῦ ῶ
25 θέλει ἔχειν τὸ σ ἢ δυνάμει ἢ ἐνεργείᾳ, οἷον νοήσω, γράψω, λέξω· τὸ γὰρ ψ ἐκ τοῦ π καὶ σ, τὸ δὲ ξ ἐκ τοῦ κ καὶ σ· τὸ δὲ ζ ἐπειδὴ οὐκ ἔστιν ἀπὸ τοῦ δ καὶ σ, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ σ καὶ δ, διὰ τοῦτο οὐκ ἐδύνατο ὁ μέλλων ἔχειν τὸ ζ, ἵνα μὴ εὐρεθῇ πρὸ τοῦ ῶ δυνάμει τὸ δ. καὶ ἄλλως· ἐπειδὴ τὰ χαρακτηριστικά τοῦ βαρυτόνου ἐνεστώτος οὐ δύναται εἶναι χαρακτηριστικά βαρυτόνου μέλλοντος.

Πόσοι ἡμαρτημένοι παρακείμενοι; τέσσαρες· νέμω νεμῶ νενέμηκα, τέμω τεμῶ τετέμηκα, δέμω
δεμῶ δεδέμηκα ὃ σημαίνει τὸ οἰκοδομῶ, βρέμω βρεμῶ βεβρέμηκα ὃ σημαίνει τὸ κτυπῶ· ἐξηκολούθησε
30 δὲ αὐτοῖς καὶ τὸ μένω μενῶ μεμένηκα διὰ τὴν καλλιφωνίαν.

1 λήγουσαν: B παραλήγουσαν. πρώτῳ: B προσώπῳ. ἥνικα: A ἵνα. C ἰσοσυλλαβῶσιν. A ἔτυπον ἔτυπες ἔτυπεν. — 2 τὸ δὲ: B εἰ τὸ, C εἰ οὖν τὸ. — 3 post λήγουσαν add. C δῆλον ὅτι καὶ τὸ ἐποίεις ἐποίει διὰ δύο φωνηέντων θέλουσι ἐκφέρεσθαι κατὰ τὴν λήγουσαν. κινῶνται: C ἐκράδην. — 4 καὶ post διατί add. A. προσγεγραμμένον: B γεγραμμένον. — 5 ῥήματα om. A. τί: C τί ποτε. γεννᾶν: A γωνᾶν, B γονᾶν. C add. γελᾶν. post χάριν C habet καὶ τὸ ἐβόων. quae sequuntur in C πόθεν μίστυλλον et πόθεν ἰωνοχόει om. D. — 7—9 Διατί—τοῦ ν om. C. A ἔτυπτε. — 8 post τὸ ν B add. οὐ γίνεται. — 9 εἰς ε: B εἰς τ. — 10 C titulum habet „παρακείμενος“. τὸ μέμβλωκα: C παρμέμβλωκα quae forma est in Hom. II. A 11. C ἔστι μελῶ ὁ μέλλων μελήσω ὁ παρακείμενος μεμέληκα. post εἰς ῶ C habet γίνεται μεμέλωκα. — 11 μέμλωκα om. C, qui post μέμβλωκα add. καὶ μετὰ τῆς παρα προθέσεως παρμέμβλωκα. sequitur in codd. B et C πόθεν τὸ βεβήασι, repetitum in B. — 12 παρὰ τὸ πετώ; B ἀπὸ τοῦ om. πετώ, C ἔστι πετώ. — 14. ἀπὸ τοῦ: C ἔστι. — 16 λέλογχα: D λέλοχα. παρὰ τὸ: C ἔστι. λήχῳ λήξῳ: CD λέγῳ λέξῳ. post λέλεχα C habet καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ λέλογχα. — 17 λέλοχα: C λέλογχα, vid. Et. Mg. 560, 47; Gram. Ep. 267, 13. — 20 τοῦ ψ: B τὸ ψ. post χάριν C habet καὶ. D δασείας. — 21 C ὁμοίως καὶ ἡ δευτέρα. καὶ ἡ: C ἡ δὲ. — 22 ἐπὶ: C ἐπὶ τοῦ. τὸ ξ: D τὸ ξ. δασείας: B δασείας. — 23 B βαρυτόνως. — 24 ψ: B ξ. — 25 οὐκ ἔστιν—ἀλλ' om. B. ἀπὸ τοῦ: C ἐκ τοῦ bis. — C γδύνατο melius. — 26 τοῦ: C τὸ. τὸ δ: B τοῦ δ. add. C καὶ οὐ τὸ σ. τοῦ om. A. — 27 C δύνανται. post μέλλοντος habet C καὶ διὰ τοῦτο τὸ ξ οὐ δύναται χαρακτηριστικὸν εἶναι ἐπὶ τοῦ μέλλοντος τῆς τρίτης συζυγίας. — 29 κτυπῶ: B ἀκτιῶ. — 30 post μεμένηκα add. B ὃ σημαίνει.

Καὶ διατί τοῦ τέμω, νέμω, δέμω, βρέμω οὐ γίνονται οἱ παρακείμενοι δι' ἀμεταβόλου καὶ τοῦ $\bar{\kappa}$; διὰ τὸ μηδέποτε εὐρίσκεισθαι τὸ $\bar{\mu}$ πρὸ τοῦ $\bar{\kappa}$ μήτε κατὰ σύλληψιν μήτε κατὰ διάστασιν· (καί) κατὰ σύλληψιν μὲν, ἐπειδὴ τὰ ὑποτεταγμένα τινί, ἐν συλλήψει ἂν ἀντιπροηγήσωνται, ἐν διαστάσει ἀντιπροηγούνται, οἷον τὸ $\bar{\rho}$ ὑποτέταχται τῷ $\bar{\pi}$ ἐν τῷ πρῶτος· ἀντιπροηγούμενου δὲ αὐτοῦ ἐν τῷ ἔρπω κατὰ διάστασιν προηγείται· τὸ δὲ $\bar{\mu}$ τῷ $\bar{\kappa}$ ὑποταττόμενον κατὰ σύλληψιν ἐν τῷ ἀκμήν· καὶ ἂν ἀντιπροηγήσεται, οὐ δύναται ἐν διαστάσει ἀντιπροηγεῖσθαι, ἐπειδὴ πάσα συλλαβὴ καταλήγουσα εἰς $\bar{\mu}$ θάλει ἔχειν τὴν ἐξῆς ἀρχομένην ἢ ἀπὸ τοῦ $\bar{\beta}$ ἢ ἀπὸ τοῦ $\bar{\varphi}$ ἢ ἀπὸ τοῦ $\bar{\pi}$ ἢ ἀπὸ τοῦ $\bar{\mu}$ · καὶ διὰ τοῦτο οὐ δύναται οἱ παρακείμενοι τοῦ νέμω, τέμω, δέμω, βρέμω δι' ἀμεταβόλου καὶ τοῦ $\bar{\kappa}$ εἶναι.

Πόσα εἰσὶ ῥήματα ἐπὶ τῆς πέμπτης συζυγίας τῶν βαρυτόνων σεσημειωμένα, τὰ μεταβάλλοντα τὸ ἀμετάβολον $\bar{\nu}$ ἐπὶ τοῦ παρακειμένου; πέντε· τὸ κρίνω κρινῶ κέκρικα, κλίνω κλινῶ κέκλικα, πλύνω ¹⁰ πλυνῶ πέπλυκα, τείνω τενῶ τέτακα· [καί] τὸ κερθαίνω εὐρίσκεται χωρὶς τοῦ ἀμεταβόλου, οἷον κεκέρδακα. (καὶ διατί μεταβάλλουσι τὸ ἀμετάβολον κατὰ τὸν παρωχημένον + χωρὶς τοῦ τίνω).

Διατί ἡνίκα ὁ μέλλων δι' ἀμεταβόλου ἐκφέρεται, ὁ παρακείμενος δι' αὐτοῦ καὶ τοῦ $\bar{\kappa}$ καὶ οὐ δι' ἀμεταβόλου μόνου ἢ τοῦ $\bar{\kappa}$ ἐκφέρεται; δι' ἀμεταβόλου μόνου οὐκ ἐδύνατο ἐξενεχθῆναι, ἐπειδὴ ὁ ἐνεργητικὸς παρακείμενος οὐδέποτε διὰ ἡμιφώνου ἐκφέρεται· ἀλλ' οὔτε τὸ ἀμετάβολον πάλιν μεταβάλλειν ¹⁵ ἡδύνατο, ἐπειδὴ τὰ ἀμετάβολα οὔτε ἐν ταῖς τῶν ὀνομάτων κλίσεσιν οὔτε ἐν τοῖς ῥήμασι θέλουσι μεταβάλλεσθαι, ὅθεν καὶ ἀμετάβολα λέγονται· καὶ διὰ τοῦτο ἡνίκα ὁ μέλλων δι' ἀμεταβόλου ἐκφέρεται, ὁ παρακείμενος δι' αὐτοῦ καὶ τοῦ $\bar{\kappa}$, καὶ οὐ δι' ἀμεταβόλου μόνου ἢ τοῦ $\bar{\kappa}$ μόνου.

Διατί ἐπὶ τοῦ κλαίω κλαύσω καὶ καίω καύσω ἐπλεόνασε τὸ $\bar{\upsilon}$ ἐπὶ τοῦ μέλλοντος, ἐπὶ δὲ τοῦ παλαίω παλαίσω καὶ πταίω πταίσω οὐκ ἐπλεόνασε τὸ $\bar{\upsilon}$; ἐπειδὴ ἐφ' ὧν οἱ Ἀθηναῖοι τὸ $\bar{\iota}$ ἀπο- ²⁰ βάλλουσι κατὰ τὸν ἐνεστώτα, ἐπὶ τούτων ὁ μέλλων πλεονάζει τῷ $\bar{\upsilon}$ · καὶ ἐπειδὴ ἐπὶ τοῦ κλαίω καὶ τοῦ καίω ἀποβάλλουσι τὸ $\bar{\iota}$ καὶ λέγουσι κλάω καὶ κάω, τούτου χάριν πλεονάζει τὸ $\bar{\upsilon}$ κατὰ τὸν μέλλοντα.

Διατί τὸ πνίγω πνίξω, ἐρύκω ἐρύξω καὶ ψύχω ψύξω ἐπὶ μὲν τοῦ ἐνεστώτος φύσει μακρὸν ἔχουσι τὸ δίχρονον, ἐπὶ δὲ τοῦ μέλλοντος θέσει; ἐπειδὴ κανὼν ἐστὶν ὁ λέγων ὅτι τὸ $\bar{\iota}$ καὶ τὸ $\bar{\upsilon}$ οὐκ εἰσὶ φύσει μακρὰ ἀλλὰ θέσει, εἰ μὴ λόγῳ ἀρχούσης παρωχημένων, ὡς ἐπὶ τοῦ ἱξεύω ἱξεύον· τὸ μὲν ἱξεύω ²⁵ θέσει μακρὸν τὸ δὲ ἱξεύον φύσει· οἱ γὰρ παρωχημένοι ἀπὸ φωνήεντος χρονικῶς αὐξοῦσι, καὶ τούτου χάριν τὸ ψύξω, ἐρύξω, πνίξω θέσει μακρὸν ἔχουσι τὸ δίχρονον.

1 καὶ om. B. — 2 μηδέποτε: B μὴ δέχεσθαι. καὶ om. AC. — 3 τὰ om B. C ὑποταττόμενα. post συλλήψει habet B μετὰ κατὰ διάστασιν τινί ἐν συλλήψει errore manifesto. D ἀντιπροηγήσονται. — 4 τῷ $\bar{\pi}$: A τὸ $\bar{\pi}$, C τοῦ $\bar{\pi}$, ὡς. post πρῶτος C add. κατὰ σύλληψιν. ἀντιπροηγούμενου δὲ αὐτοῦ: C ἀντιπροηγούμενον δὲ. — 5 προηγείται: C αὐτοῦ ἀντιπροηγείται. τῷ $\bar{\kappa}$: A τὸ $\bar{\kappa}$, C τοῦ $\bar{\kappa}$. C ἀκμή. καὶ ἂν: AC ἂν, B καὶ ἐν. — 6 C εἰς τὸ $\bar{\mu}$. — 6—7 τὴν ἐξῆς: B τῆς ἐξ ἀρχῆς. — 7 ἢ ἀπὸ τοῦ $\bar{\beta}$ κτλ.: C ἀπὸ τοῦ $\bar{\alpha}$ ἢ $\bar{\pi}$ ἢ $\bar{\varphi}$ ἢ $\bar{\psi}$ ἢ ἀπ' αὐτοῦ τοῦ $\bar{\mu}$. — 8 post ἀμεταβόλου add. τοῦ $\bar{\mu}$. — 9 vid. Bekk. An. 1285. εἰσι om. C. — ἐπὶ: B ἀπὸ. C σεσημειώνεται. μεταβάλλοντα: A ἀμεταβάλλοντα. — 10 πέντε. τὸ: B ποτὲ τῷ. — 11 τενῶ: B τεινῶ. C καὶ τὸ κεκέρδακα χωρὶς τοῦ ἀμεταβόλου εὐρίσκεται. verba quae inclusi absunt a Cod. A. — 12 C habet καὶ διατί ταῦτα ἀποβάλλουσι τὸ ἀμετάβολον κατὰ τὸν παρακείμενον; ἐπειδὴ κανὼν ἐστὶν ὁ λέγων ὅτι τὰ εἰς $\bar{\nu}$ δισύλλαβα ἐν φωνήεντι παραληγόμενα ἀποβάλλουσι τὸ ἀμετάβολον κατὰ τὸν παρακείμενον χωρὶς τοῦ τίνω (? τίνω). — 13—14 ὁ παρακείμενος — ἐκφέρεται: B μόνου ἢ τοῦ $\bar{\kappa}$ ἐκφέρεται ὁ παρακείμενος δι' αὐτοῦ καὶ τοῦ $\bar{\kappa}$. — 14 μόνου οὐκ ἐδύνατο: C μὲν οὐκ ἡδύνατο. — 15 μεταβάλλειν: C ἀποβάλλειν. — 16 τοῖς ῥήμασι: C ταῖς τῶν ῥημάτων. — 17 C ἐκφέρεται. — 18 οὐ om. A. subsequitur in Cod. C διατί τὸ περάσω καὶ φυράσω μακρὸν ἔχουσι τὸ $\bar{\alpha}$, τὸ δὲ ἡελάσω καὶ κλάσω βραχύ κτλ. — 19 vid. Bekk. An. 1288. κλαίω: B κλέω. καίω om. C. ἐπλεόνασε — μέλλοντος om. C. — 20 C om. παλαίω. παίω παίσω: B παίω παίσω quod spreui propterea quod futurum πατήσω longe frequentius est quam παίσω. παίσω: C καὶ παίω et om. ἐπλεόνασε — τὸ $\bar{\iota}$. — 20—21 C ἀποβάλλουσι τὸ $\bar{\iota}$. — 21 ἐπὶ: C ἐπει. τῷ $\bar{\upsilon}$: CD τὸ $\bar{\upsilon}$. κλαίω: B κλέω. — 22 λέγουσι: C λέγομεν. post κάω habet C τούτου χάριν ὁ μέλλων πλεονάζει τὸ (sic) $\bar{\upsilon}$ κατὰ τὸν μέλλοντα καὶ γίνονται κλαύσω καὶ καύσω. ἐπὶ δὲ τοῦ παλαίω καὶ πταίω καὶ παίω οὐκ ἀποβάλλουσι τὸ $\bar{\upsilon}$ κατὰ τὸν ἐνεστώτα καὶ. — 24 τὸ $\bar{\upsilon}$: D τὸ $\bar{\epsilon}$. — 27 ψύξω: A ψύχω, C πνίγω. πνίξω: C ψύξω.

Πότε ποιούσιν οἱ Ἀττικοὶ ἐπὶ τῆς πρώτης καὶ δευτέρας συζυγίας τῶν βαρυτόνων ἰδίους παρακειμένους; ἡνίκα τὸ ῥῆμα δισυλλαβῇ, καὶ παραλήγεται ὁ κοινὸς παρακείμενος τῷ $\bar{\epsilon}$, τότε τρέπεται τὸ $\bar{\epsilon}$ εἰς $\bar{o}$ καὶ ποιούσιν ἴδιον παρακείμενον, οἷον κλέπτω κλέψω κέλεφα ὁ κοινός, καὶ ὁ Ἀττικὸς κέκλοφα, λέγω λέξω λέλεχα ὁ κοινός, καὶ ὁ Ἀττικὸς λέλοχα· πέπλοκα καὶ ἐπὶ τῶν ὁμοίων ὡσαύτως.

5 Διὰ τοῦ γράφω ὁ παρακείμενος ἀναδιπλασιάζεται; ἐπειδὴ κανὼν ἐστὶν ὁ λέγων ὅτι τὰ ἔχοντα ἐν τῷ παρατατικῷ ἄφωνον πρὸ (τοῦ) ἀμεταβόλου, τῷ λόγῳ τῆς κοινῆς ἀναδιπλασιάζεται ὁ παρακείμενος χωρὶς τῶν ἐχόντων τὸ $\gamma\bar{\nu}$. ταῦτα γὰρ οὐκ ἀναδιπλασιάζεται κατὰ τὸν παρακείμενον, οἷον ἐγγνων ἐγνωνκα καὶ οὐ γέγνωνκα, ἐγνωσιμάχουν ἐγνωσιμάχηκα καὶ οὐ γεγνωσιμάχηκα.

Διὰ τοῦ ἐπὶ τῶν εἰς $\bar{\omega}$ ἄρχουσα τοῦ παρακειμένου ἐκ τοῦ παρατατικοῦ κανονίζεται, ἐπὶ δὲ τῶν εἰς $\bar{\mu}$ οὐ κανονίζεται ἐξ αὐτοῦ; ἐπειδὴ ἐὰν ἀπὸ τοῦ ἐτίθην καὶ ἐδίδων δελήσωμεν κανονίσαι τὴν ἄρχουσαν τοῦ παρακειμένου, εὐρεθήσεται ἐτίθηκα καὶ ἐδίδωκα, ὅπερ οὐκ ἐστὶ· τίθεικα γὰρ καὶ δέδωκα ἐστὶν ὁ παρακείμενος, ἐκ τοῦ τίθω καὶ δώσω μέλλοντος, τοῦ η Βοιωτικῶς τραπέντος εἰς τὴν ϵ διφθογγον.

Διὰ τὸ μέμνηκα καὶ πέπτωκα καὶ κέκτηκα μὴ ἔχοντα ἄφωνον πρὸ τοῦ ἀμεταβόλου ἀνεδιπλασιάσθησαν; πολλάκις γὰρ καὶ ἐν τῷ μέτρῳ εὐρίσκομεν τὸ $\bar{\mu}\bar{\nu}$ ἀποτελοῦντα κοινὴν συλλαβὴν, ὡς παρὰ
 15 Καλλιμάχῳ «πῶς μὲν ὁ Μνησάρχιος σφάξῃ» ὁμοίως καὶ τὸ $\bar{\pi}\bar{\tau}$ ὡς παρὰ τῷ Ὀμήρῳ (δ 127 cf. I 382) «Αἰγυπτίη, τῇ πλεῖστα δόμοις ἐν κτήματα κεῖται», ἢ καὶ τὸ $\bar{\kappa}\bar{\tau}$ ὡς παρὰ τῷ Ῥινθωνί «Ἰππώνακτος τὸ μέτρον οὐδὲν μοι μέλει» καὶ τούτου χάριν ἀνεδιπλασιάσθησαν.

Πόθεν τὸ πέπτωκα; ἀπὸ τοῦ πετῶ πετήσω πεπέτηκα, καὶ κατὰ ἀποβολὴν τοῦ $\bar{\epsilon}$ γίνεται πέπτηκα, καὶ τροπῇ τοῦ η εἰς $\bar{\omega}$ πέπτωκα.

20 Διὰ τὸ βερυπωμένα παρὰ τῷ ποιητῇ (ξ 59), καὶ τὸ «βέριφθαι ἔπος» παρὰ Πινδάρῳ (fragm. 281 ap. Boeckh.) καὶ τὸ «βεραιπισμένῳ νῶτι» παρὰ Ἀνακρέοντι ἀπὸ τοῦ $\bar{\rho}$ ἀρχόμενα ἀνεδιπλασιάσθησαν; κατὰ ποιητικὴν ἐξουσίαν· εἰ γὰρ ἐγένετο παρὰ τῷ ποιητῇ «τά μοι ἐρρυπωμένα κεῖται», χωλὸς ἠύρισκετο ὁ στίχος· ἐμελλε γὰρ εἶναι παλιμβάκχειος ἀνάσθαρτος, ἢ γὰρ δευτέρα μακρὰ οὔτε εἰς μέρος λόγου ἀπαρτίζει, οὔτε τὴν ἐξῆς ἔχει ἀπὸ φωνήεντος, ὡς τὸ «πλάγχθη ἐπεὶ
 25 Τροίης» (α 2).

Πόθεν ἦδη ἐγὼ καὶ ἦδη ἐκεῖνος; ἀπὸ τοῦ εἶδω, (καὶ) ὁ παρακείμενος εἶδηκα, καὶ ἐκβολῇ τοῦ η καὶ $\bar{\kappa}$ εἶδα, ὁ ὑπερσυντέλικος εἶδεν εἶδεις εἶδει, καὶ ἐν διαλύσει τῆς προτέρας διφθογγου [εἶδει] καὶ ἐκτάσει τοῦ $\bar{\epsilon}$ εἰς η ἐγένετο ἦδει· ταῦτα δὲ Ἰωνικῶς διαλύονται (sc. ἦδε cf. B 409) καὶ Ἀττικῶς κινῶνται, καὶ ἀπ' αὐτοῦ τὸ ἦδη ἐγὼ καὶ ἦδη ἐκεῖνος.

2 δισυλλαβῇ: C δισύλλαβον. παραλήγεται: D λήγεται. τῷ $\bar{\epsilon}$: B τῷ $\bar{\epsilon}\bar{\iota}$. — 3 C κέκλοφα ὁ Ἀττικὸς καὶ ἐπὶ τῶν ὁμοίων, et λέλοχα ὁ Ἀττικὸς καὶ πλεονασμῷ τοῦ η λέλοχα. πλέκω πλέξω πέπλεχα ὁ κοινός, καὶ πέπλοχα ὁ Ἀττικὸς καὶ ἐπὶ τῶν ὁμοίων. — 4 ὡσαύτως om. BC. — 6 τοῦ om. AC. — 7 $\gamma\bar{\nu}$: C $\gamma\bar{\nu}\bar{\omega}$. — 8 οὐ γέγνωνκα: D ἀνέγνωνκα. οὐ γεγνωσιμάχηκα: B ἀνεγνωσιμάχηκα. — 10 C ἀπὸ τοῦ. — 11 γὰρ om. D. — 12 ἐκ τοῦ: C ἀπὸ τοῦ. — 13 καὶ bis om. C. — 13—14 A ἀνεδιπλασιάσθησαν. — 15 πῶς: C τῶς. σφάξῃ: C σφάξεν, B φράξει, Cr. A. O. IV, 414, 21 τῶς μὲν ὁ Μνησάρχιος ἔφη ξένος. Bekk. An. 1176 πῶς μὲν ὁ Μνησάρχιος ἔφω ξένος et καὶ μὲν ὁ Μνησάρχος ἐφύλαξεν. $\bar{\pi}\bar{\tau}$: C $\bar{\pi}$ καὶ τὸ $\bar{\tau}$. — 16 δόμοις: A δόμοιο, B δ' ὁμοιο. κτήματα: A πτήματα, B πτήματι. $\bar{\kappa}\bar{\tau}$: D $\bar{\kappa}$. — 16—17 τῷ Ῥινθωνί: D τινθίῳ, C τινθίῳ. — 17 C ἰππώνακτος. μέλει: D μεγάλη, cf. Bekk. An. 1176; Cr. A. O. IV, 414, 29. A ἀναδιπλασιάσθησαν. — 18 πόθεν τὸ πέπτωκα κτλ. om. C. — 20 D βερυπωμένα. βέριφθαι: A βέριφθαι, B βέριφθαι. — 21 D βεραιπισμένῳ νῶτι. C ἐκ τοῦ $\bar{\rho}$. — 22 ἐξουσίαν: B ἀξίαν. A μοι βερυπωμένα, B μαβρυπωμένα. — 23 παλιμβάκχειος: A παλιμβάκχειος, C παλινβάκχειος. — 24 C post φωνήεντος add. ἀρχομένην. πλάγχθη: B πράχθη. ἐπεὶ: D ἐπὶ. — 25 Τροίης: A τρία, B τροίαν. vid. Bekk. An. 1287; Cram. A. O. IV, 415, 3 σημειούμεθα παρὰ τῷ ποιητῇ τὸ «τά μοι βερυπωμένα κεῖται» καὶ τὸ «βέριφθαι ἔπος» παρὰ τῷ Πινδάρῳ καὶ τὸ «βεραιπισμένῳ νῶτι» (Bk. βεραιπισμένα νῶ) παρὰ τῷ Ἀνακρέοντι. de hoc Anaereontis fragm. conf. Schol. ζ 59. Eust. pag. 1541, 40. Cram. A. O. IV, 185, 15. — 26—29 om. C. — 26 καὶ quod inclusi om. B. — 26—27 καὶ ἐκβολῇ—εἶδα om. B. — 29 ἀπ' αὐτοῦ τὸ: A ἦδη τὸ γ' ὡς. cf. Bekk. An. 1288.

Διατί τοῦ τέτυφα παρακειμένου τὸ τρίτον τῶν ἐνικῶν οὐκ ἐγένετο διὰ τοῦ ἥ ἀλλὰ διὰ τοῦ εἰ; ἐπειδὴ πᾶν τρίτον πρόσωπον εἰς ἡ καταλήγον προσθέσει τοῦ σ ποιῇ τὸ δεύτερον, καὶ τροπὴ τοῦ σ εἰς ν ποιῇ τὸ πρῶτον, οἷον ἐτύφθη ἐτύφθης ἐτύφθην, καὶ τούτου χάριν οὐκ ἐγένετο τὸ τρίτον διὰ τοῦ ἡ.

Διατί τὸ τετύφασι μακρὸν ἔχει τὸ α; ἐπειδὴ καθόλου τὰ εἰς ι λήγοντα ῥήματα μακρὰ θέλουσι παραλήγεσθαι, οἷον γράφουσι, λέγουσι, κίχρασι, ζεύγνῃσι· οὕτως οὖν καὶ τὸ τετύφασι.

Καὶ πῶς παρὰ τῷ ποιητῇ εὐρίσκονται τὰ εἰς ι συνεσταλμένον ἔχοντα τὸ α, οἷον «τιμὴν δὲ λελόγγῃσιν» (λ 304); ἐπὶ τούτῳ γὰρ πολλάκις οἱ ποιηταὶ διὰ τὸ μέτρον συστέλλουσι, καὶ οὐ δεῖ τὰ κατ' ἀνάγκην συστέλλόμενα ἐξετάζειν.

Πόθεν τὸ ὑφῆφασθαι; παρὰ τὸ ὑφάξω ὑφάσω ὑφακα ὑφασμαι ὑφασται, καὶ τὸ ἀπαρέμφατον ὑφᾶσθαι, καὶ τὸ Ἀττικὸν ὑφυφᾶσθαι, καὶ τροπὴ τοῦ υ φιλοῦ εἰς ἡ καὶ ἀναβιβασμῷ τοῦ τόνου ὑφῆφασμαι.

Καὶ διατί τὸ υ μὴ ἔχων ἀντίστοιχον ἐτράπη εἰς ἡ; ἐπειδὴ καὶ τὸ ἡ εἰς υ τρέπεται ὡς ἐν τῷ ἄλμῃ ἄλμηρός ἄλμυρός.

Πόθεν τὸ ἀγήγοχα; ἀπὸ τοῦ ἄγω ἄξω ἤχα, καὶ Ἀττικῶς ἄγηχα, καὶ ἐπειδὴ οἱ Ἀττικοὶ παρακείμενοι ἐν τῇ δευτέρᾳ καὶ τρίτῃ συλλαβῇ τὸ αὐτὸ φυλάττουσι σύμφωνον, ἐπλεόνασεν ἡ γο συλλαβὴ καὶ 15 γέγονεν ἀγήγοχα καὶ ἀγήοχα.

Πόθεν τὸ ἐνήνοχα; ἀπὸ τοῦ ἐνέγκω ἐνέγκω ἤνεγχα, καὶ Ἀττικῶς ἐνήνεγχα, καὶ τροπὴ τοῦ ε εἰς ο καὶ ἀποβολῇ τοῦ γ ἐνήνοχα.

Πόθεν τὸ ἐδήδοκα; παρὰ τὸ ἔδω τὸ ἐσθίω, ὁ μέσος παρακείμενος ἦδα, καὶ Ἀττικῶς ἔδηδα, ἐξ οὗ καὶ τὸ «λέων κατὰ ταῦρον ἐδηδώς» (P 542), οὗ ὁ ἐνεργητικὸς παρακείμενος ἦκα καὶ 20 ἔδηκα· καὶ ἐπειδὴ οὐκ ἔχει ἐν τῇ δευτέρᾳ συλλαβῇ τὸ αὐτὸ σύμφωνον, ἐπλεόνασεν ἡ δο συλλαβὴ καὶ γέγονεν ἐδήδοκα.

Πόθεν τὸ ἐρήρικα διὰ τοῦ ι; ἀπὸ τοῦ ἐρίζω τοῦ φιλονεικῶ, ὁ μέλλων ἐρίσω, ὁ παρακείμενος ῥηρικα, καὶ Ἀττικῶς ἐρήρικα.

Πόθεν τὸ ἐρήρεικα διὰ διφθόγγου; ἀπὸ τοῦ ἐρείδω τὸ ἐπιστηρίζω, ὁ μέλλων ἐρείσω, ὁ παρακείμενος ῥρεικα, καὶ Ἀττικῶς ἐρήρεικα. καὶ διατί ὁ παρακείμενος τὴν τρίτην συλλαβὴν ἔχει φύσει μακράν; πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ ἐρήρικα τοῦ σημαίνοντος τὸ φιλονεικῶ, ἐπειδὴ ἐκεῖνο διὰ τοῦ ι γράφεται καὶ ἵνα μὴ συνεμπέσῃ αὐτῇ.

1 C διατί μὴ om. sq. οὐκ. — 2 τρίτον: B πρῶτον. — 3 C ἐτύφθεν ἐτ. ἐτύφθη. — 5 C παραλήγονται. κίχρασι om. B. οὕτως οὖν καὶ τὸ: C οὕτω καί. — 6 conf. Herod. περὶ διχρ. pag. 367; Drac. de metr. 33, 12; Schol. Pind. Nem. X, 103; Gram. A. O. IV, 415, 14. B συνεσταλμένα. CD δέ μοι. — 7 A λελόγγασιν, B λελόχασιν. ἐπὶ τούτῳ (C τούτων): A ἐπειδὴ τούτο. οἱ: A οἷον. τὰ om. A. — 8 C συνεσταλμένα. A ἐξετάσειν. διατί ὅτε ἀρχεται κτλ. quae sequuntur in Cod. C, om. D. — 9 A ὑφύφασθαι, B ἡφύφασθαι, C ὑφῆφασθαι. παρὰ τὸ: B ἀπὸ τοῦ, C ἔστιν. 9—11 καὶ τὸ — ὑφῆφασμαι: C τὸ τρίτον ὑφασται καὶ Ἀττικῶς ὑφύφασθαι καὶ τροπὴ τοῦ υ εἰς ἡ ὑφῆφασθαι. — 11 D ἡφύφασμαι, vid. Herod. περὶ μον. λέξ. 44, 25; Et. Mg. 785, 46; Bekk. An. 20, 3; Lob. ad Phryn. pag. 33; Butt. gr. ampl. I, pag. 329. — 12 τὸ υ om. D. ἄλμη: A ἄμη. — 13 C καὶ ἄλμυρός. quae sequuntur in C πόθεν τὸ ἀλαλύκτημαι κτλ. om. D. — 14 τὸ om. C. A ἀγήγοχα, B ἀγίοχα. ἀπὸ τοῦ: C ἔστιν. καὶ Ἀττικῶς ἀγηχα: C ὁ Ἀττικὸς ἀηχα. — 15 γο: C τρίτη (γ'). — 17 τὸ om. C. ἀπὸ τοῦ: C ἔστιν. ἤνεγχα: B ῥνεικα. καὶ Ἀττικῶς: C ὁ Ἀττικὸς. B ἐνήνεικα. τροπὴ: C κατὰ τροπὴν. — 19 τὸ om. C. παρὰ τὸ: B παρὰ τῷ, C ἔστιν. post ἐσθίω habet C ὁ μέλλων ἔσω καί. Ἀττικῶς: C ὁ Ἀττικὸς. ἔδηδα: B ἔδιδα. — 20 τὸ om. C. ταῦρον: C ταύρου. οὗ ὁ: B ὁ, C τούτου ὁ. ἦκα: B εἶκα. post καὶ C add. ὁ Ἀττικὸς. — 21 οὐκ ἔχει — σύμφωνον: C οἱ Ἀττικοὶ παρακείμενοι ἐν τῇ δευτέρᾳ καὶ τρίτῃ συλλαβῇ τὸ αὐτὸ σύμφωνον θέλουσιν ἔχειν. — 23—24 πόθεν τὸ — Ἀττικῶς ἐρήρικα om. A. — 23 ἀπὸ τοῦ: C ἔστιν. τοῦ: C τὸ σημαίνει τὸ. B φιλονεικῶ. — 24 ῥηρικα: B εἶρικα. Ἀττικῶς: C ὁ Ἀττικὸς. — 25 διὰ: C τὸ διὰ τῆς εἰ. τὸ ἐπιστηρίζω: B τὸ στηρίζω, C τοῦ σημαίνοντος τὸ ἐπερίδομαι. 26 ῥρεικα: BC εἶρηκα. Ἀττικῶς: C ὁ Ἀττικὸς. ἐρήρεικα: B ἐρείρηκα. C διατί ὁ ἐρήρεικα Ἀττικὸς παρ. τ. γρ. συλ. φύσει μακράν ἔχει; ἐμάθομεν γὰρ ὅτι καὶ τὴν τρίτην συλλαβὴν συστέλλουσι. — 27 B φιλονεικῶ. — 27—28 A ἐκεῖνον et συνεμπέσει.

Διατί ἐπὶ τοῦ ἀριστεύω ἡρίστευκα οὐ ποιοῦσιν οἱ Ἀττικοὶ ἴδιον παρακείμενον; ἐπειδὴ κατὰ τύχην ἐπιλέλοιπε τοῦτο τὸ ῥῆμα τοῦ μὴ ἔχειν Ἀττικὸν παρακείμενον.

Πῶς συστέλλεται ἡ τρίτη συλλαβὴ τοῦ Ἀττικοῦ παρακειμένου; ἰστέον ὅτι τὸ μὲν η εἰς $\bar{\epsilon}$ συστέλλεται, οἷον ἀλήθω ἀλήσω ἤληκα ὁ κοινός, καὶ ἀλήλεκα ὁ Ἀττικός· τὸ δὲ ω εἰς $\bar{o}$, οἷον ἐρωτῶ ἐρωτήσω ἤρωτήκα, καὶ ἐρηρότηκα ὁ Ἀττικός. ἡ δὲ $\epsilon\iota$ διφθογγος καὶ ἡ $\epsilon\upsilon$ ἀποβάλλουσι τὸ προτακτικὸν αὐτῶν φωνῆεν, τουτέστι τὸ $\bar{\epsilon}$, καὶ φυλάττουσι τὸ $\bar{\upsilon}$ καὶ τὸ $\bar{\iota}$, ἀλείφω ἤλειφα ἀλήλιφα, ἐλεύθω ἤλευθα καὶ ἐλήλυθα. ἡ δὲ $\sigma\upsilon$ διφθογγος τὸ $\bar{\upsilon}$ ἀποβάλλει καὶ φυλάττει τὸ $\bar{o}$, οἷον ἀκούω ἤκούκα (καὶ ἀκήκοα) καὶ ὁ μέσος ἤκουα καὶ ἀκήκοα. ἡ δὲ $\sigma\iota$ διφθογγος ἀποβάλλει τὸ $\bar{\iota}$ καὶ φυλάττει τὸ $\bar{o}$, οἷον ἐτοιμάζω ἤτοιμακα ἐτητόμακα.

Ποσοσύλλαβος θέλει εἶναι ὁ (μέσος) Ἀττικός παρακείμενος; τὸ ἐλάχιστον τετρασυλλαβεῖν θέλει, οἷον ὁμώμοκα, ἀγήγοχα, ἀλήλιφα, ἐδῆδοκα, ἐγήγερμαι, ἀλήλιμμαι, ἐρήρισται. θέλει γὰρ ἔχειν τὴν ἀρχουσαν τοῦ ἐνεστώτος, καὶ τὴν δευτέραν καὶ τρίτην συλλαβὴν διὰ τοῦ αὐτοῦ συμφώνου, καὶ τὴν τετάρτην χαρακτηριστικὴν τοῦ παρακειμένου. Καὶ ποσοσύλλαβος θέλει εἶναι ὁ μέσος Ἀττικός παρακείμενος; τὸ ἐλάχιστον τρισυλλαβεῖν θέλει, οἷον ὄπωπα, ὄδωδα, ὄλωλα. θέλει γὰρ ἔχειν τὴν ἀρχουσαν τοῦ ἐνεστώτος, καὶ ἐν τῇ δευτέρᾳ καὶ τρίτῃ συλλαβῇ τὸ αὐτὸ σύμφωνον, φυλάσσει δὲ καὶ ἐν τῇ τρίτῃ συλλαβῇ τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ μέσου παρακειμένου.

Πότε ποιοῦσιν οἱ Ἀττικοί, ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένου τοῦ ἐνεστώτος, ἴδιον παρακείμενον; ἡνίκα ἀπὸ ἀμεταβόλου ἄρχεται ὁ ἐνεστώς, πολλάκις ποιοῦσιν οἱ Ἀττικοὶ ἴδιον παρακείμενον, ἀφαιρούμενοι τὸ ἀμετάβολον ἐκ τοῦ κοινοῦ παρακειμένου καὶ προστιθέντες τὸ $\bar{\iota}$, οἷον λήβω λέληφα καὶ εἴληφα ὁ Ἀττικός, λήχω λέληχα καὶ εἴληχα τὸ ἐκληρωσάμην. Διατί ἐπενόησαν οἱ Ἀθηναῖοι τὸν Ἀττικὸν παρακείμενον; ἐπειδὴ ὁ παρακείμενος πέφυκε διὰ συμφώνου ἀναδιπλασιάζεσθαι, οἷον τέτυφα, πεποίηκα· τούτου χάριν ἐπενόησαν οἱ Ἀττικοὶ ἴδιον παρακείμενον, ἵνα εὐρεθῇ καὶ διὰ φωνήεντος ἀναδιπλασιαζόμενος ὁ παρακείμενος, οἷον ἀλήλιφα, ἐλήλυθα.

Πόθεν τὸ ἐμήμυκα; παρὰ τὸ ἡμῶν τὸ ἐπικλίνω καὶ καταπίπτω, ὁ παρακείμενος ἡμυκα, ὁ Ἀττικός ὡφείλεν εἶναι ἡμήμυκα. ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ Ἀττικός παρακείμενος ἀεὶ ἀπὸ βραχείας ἄρχεται, συνεστάλῃ τὸ η εἰς $\bar{\epsilon}$ καὶ ἐγένετο ἐμήμυκα.

Πόθεν τὸ δέδοικα; παρὰ τὸ δείδω τὸ φοβοῦμαι, ὁ μέλλων δείσω, ὁ παρακείμενος δέδεικα, ὁ μέσος δέδοικα, καὶ πλεονασμῷ τοῦ κ δέδοικα.

Πόθεν τὸ εἴωθα; παρὰ τὸ εἶω τὸ ἐξ ἔθους τι διαπράττομαι, ὁ παρακείμενος εἴκα, ὁ μέσος εἴθα, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ω εἴωθα.

Πόθεν τὸ ἔμμορε; παρὰ τὸ μείρω τὸ μερίζω, ὁ μέλλων μερῶ, ὁ παρακείμενος μέμορκα, ὁ μέσος μέμορα, καὶ κατ' ὑπερβιβασμὸν τῶν στοιχείων ἔμμορε.

Πόθεν τὸ οἶσθα; παρὰ τὸ οἶδα οἶδημι, τὸ δεύτερον οἶδης, καὶ ἐπεκτάσει τῆς $\sigma\alpha$ συλλαβῆς οἶδησθα, καὶ κατὰ συγκοπὴν οἶσθα.

1 οἱ om. C. — 2 τοῦτο — παρακείμενον: C ἐπὶ τούτου τοῦ ῥήματος ὁ Ἀττικός παρακείμενος. — 4 ὁ κοινός om. C. 4, 5 ὁ ante Ἀττικός om. A. — 5 προτακτικόν: A πρακτικόν, B προστακτικόν. αὐτῶν om. C. — 6 καὶ φυλάττει ἡ μὲν $\epsilon\iota$ τὸ $\bar{\iota}$ ἢ $\epsilon\upsilon$ τὸ $\bar{\upsilon}$, οἷον C. A ἀλείφω. ἤλευθα: D ἤλευκα. — 7 ἐλήλυθα: A ἐλήλυφα, B ἐλήλυκα. τὸ $\bar{\upsilon}$: C τὸ $\bar{o}$ et om. καὶ φυλάττει τὸ $\bar{o}$. 7—8 ἤκουκα—μέσος om. C. delendum καὶ ἀκήκοα. — 10 μέσος om. C. ἐλάχιστον: B ἐλάχι. — 11 B ὁμώμοκα. — 14 B ἐλάχιστος. C οἷον ὄλωλα, ὄπωπα, ὄδωδα, ὄρωρα, ὄμωμα. — 17 B ἴδιον παρακειμένου, C ἰδίου παρακειμένου. — 19—20 ὁ Ἀττικός om. C, B ὁ. — 20 B λέχω. A ἐκληρωσάμην. add. C μείρω μέμορκα καὶ εἴμορκα καὶ εἴμαρμαι, ὅθεν καὶ εἴμαρμένη. — 22 Ἀττικοί: C Ἀθηναῖοι. — 24 in C adscr. titulus Μέσος παρακείμενος. — 24—26 om. BC. — 25 A βραχείας. — 27 παρὰ τὸ δείδω: C ἔστι δεῖω τὸ σημαίνον. δέδεικα: C δέδοικα, vid. Herod. in Cram. A. O. III, 398, 3. — 29 παρὰ τὸ: C ἔστιν. post διαπράττομαι C add. ὁ μέλλων ἔσω. — 30 vid. Herod. in Cram. A. O. II, 388, 25. — 31 παρὰ τὸ: C ἔστι. C μέμορκα. — 32 ἔμμορε: C γίνεται ἔμμορα, cf. Herod. in Cram. A. O. III, 263, 24. — 33 haec longe aliter habet C. οἶδης: B οἶδεις. $\sigma\alpha$: A $\sigma\alpha\acute{\alpha}$. vid. Herod. in Zon. Lex. 1436.

Πόθεν τὸ ὑφήφασται; παρὰ τὸ ὑφάξω ὑφάσω ὑφακα ὑφασμαι ὑφασται, καὶ Ἀττικῶς ὑφύφασται, καὶ τροπῇ τοῦ ὑ εἰς ἡ ὑφήφασται. ἡ ἀπὸ τοῦ ὑφαίνω ὑφανῶ ὑφαγκα ὑφαγμαί. ἔθος δὲ ἔχουσιν οἱ Ἀττικοὶ πολλάκις ἐν τοῖς τοιοῦτοις τρέπειν τὸ πρὸ τοῦ μ σύμφωνον εἰς σ, καὶ γίνεται ὑφασμαι ὡς λελάμπρυσμαι, καὶ Ἀττικῶς ὑφύφασμαι ὑφύφασται. ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ Ἀττικὸς παρακείμενος [οὐκ] ἔχει τὰ αὐτὰ φωνήεντα ἐν τῇ πρώτῃ καὶ δευτέρᾳ συλλαβῇ, ἐτράπη τὸ ὑ εἰς ἡ, καὶ γέγονεν ὑφήφασμαι. 5
διὰ τὴν μὴ ἔχον ἀντίστοιχον ἐτράπη εἰς ἡ; ἐπειδὴ καὶ τὸ ἡ εἰς ὑ τρέπεται, ὡς ἐν τῷ ἀλμυρὸς ἀλμυρός, καὶ τηρὸς τυρός.

Πόθεν τὸ ἔοικα; παρὰ τὸ εἶδω τὸ ὁμοῖω, ὁ μέλλων εἶσω, ὁ παρακείμενος εἶκα καὶ ἐν διαλύσει εἶκα, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ὁ ἔοικα· ἡ παρὰ τὸ εἶκω εἶκα, καὶ λόγῳ παραληγούσης οἶκα, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε ἔοικα. 10

Πόθεν τὸ πέπονθα; παρὰ τὸ πονῶ πονήσω πεπόνηκα, καὶ ὁ μέσος πέποννα, καὶ πλεονασμῷ τοῦ π πέπονθα.

Τί ἐστι μέση διάθεσις; ἡ ἐκότερων μετέχουσα, ὥσπερ τὸ φαῖον, ὃν μέσον λευκοῦ καὶ μέλανος, ἐκατέρων μετέχει. οὕτω καὶ ἡ μέση διάθεσις, μέση οὖσα τῆς ἐνεργητικῆς καὶ παθητικῆς, ἀμφοτέρων μετέχει. 15

Πόσα οὐδέτερα ῥήματα; τρία· ζῶ, πλουτῶ, ὑπάρχω.

Πόθεν τὸ ἦεν, οἷον „ὁ δ' ἦεν νυκτὶ ἔοικώς“ (Α 47); παρὰ τὸ εἶω, τὸ σημαῖνον τὸ πορεύομαι, ὁ μέλλων εἶσω, ὁ παρακείμενος εἶα, καὶ ἐκτάσει τοῦ ε εἰς ἡ ἦα, τὸ τρίτον ἦε.

Πότε ἐπιλιμπάνουσιν οἱ μέσοι παρακείμενοι; ἡνίκα ἀπὸ περισπωμένων ῥημάτων εὔρεθῃ ὁ ἐνεργητικὸς παρακείμενος τρισύλλαβος ἀπὸ συμφώνου ἀρχόμενος ἢ ἀπὸ μόνου τοῦ ε, οἷον θλῶ θλάσω 20
τέθλακα, κλῶ κλάσω κέκλακα, σμῶ σμήσω ἔσμηκα, θρῶ θράσω ἔθρακα, ζῶ ζήσω ἔζηκα.

Διὰ τί οὐκ ἐγένοντο ἐπὶ τούτων μέσοι παρακείμενοι; ἐπειδὴ εἰ ἐγένοντο ἐπὶ τούτων μέσοι παρακείμενοι, ἔμελλον οἱ μέσοι μιᾶ συλλαβῇ ἐνδεῖν τῶν ἐνεργητικῶν παρακειμένων, καὶ εἶχον εἰς δυσυλλαβίαν περιπεσεῖν, ὅπερ ἐστὶν ἄτοπον. σπανίως γὰρ εὐρίσκεται δισύλλαβος μέσος παρακείμενός.

Ἐπὶ ποίας συζυγίας + εὐρίσκονται μέσοι παρακείμενοι; ἐπὶ τῆς πρώτης καὶ δευτέρας συζυγίας 25
τῶν περισπωμένων εὐρίσκονται μέσοι παρακείμενοι καὶ δεῦτεροι ἀόριστοι, οἷον κτυπῶ κτυπεῖς ἐκτυπα, δουπῶ δουπεῖς ἔδουπα, μυκῶ μυκᾷς ἐμυκα. ἐπὶ δὲ τῆς τρίτης συζυγίας τῶν περισπωμένων οὔτε μέσοι παρακείμενοι εὐρίσκονται οὔτε δεῦτεροι ἀόριστοι.

Καὶ πότε ἰσοσυλλαβεῖ ὁ μέσος παρακείμενος τῷ ἐνεργητικῷ παρακειμένῳ, καὶ πότε ἐνδεῖ; ἡνίκα ὁ ἐνεστὼς καὶ ὁ μέλλων ἰσοσυλλαβοῦσιν, ὡς ἐπὶ τῶν βαρυτόνων, οἷον λείβω λείψω λέλειφα λέλοιβα. 30
ἐὰν δὲ περιττοσυλλαβήσῃ ὁ μέλλων τοῦ ἐνεστῶτος, τότε καὶ ὁ μέσος παρακείμενος ἐνδεῖ τοῦ ἐνεργητικοῦ οἷον κτυπῶ κτυπήσω ἐκτύπηκα ἐκτυπα, δουπῶ δουπήσω δεδούπηκα δέδουπα, ὀφελῶ ὀφελήσω ὠφέληκα ὠφέλα.

1—7 om. BC. — 2 ὑφαγκα: A ὑφαγμα. ὑφαγμαί: A ὑφamai. — 4 οὐκ addidi. — 8 τὸ om. C. ἔοικα: A εἰσικε, B εἶκα. παρὰ τὸ εἶδω: C ἔστιν εἶκω. ὁ μέλλων εἶσω om. C. ἐν διαλύσει: C διαλύσει τῆς εἰ διφθόγγου. — 9 τοῦ ὑ: B τοῦ ε. ἡ παρὰ τὸ εἶκω εἶκα om. E. εἶκα: C καὶ μέσος παρακείμενος οἶκα. καὶ—οἶκα om. C. — 11 παρὰ τὸ: C ἔστι. post πονήσω C habet ὁ μέλλων παρακείμενος. καὶ post πεπόνηκα om. C. — 12 post haec plura habet C quae om. D. — 14—15 οὕτω—μετέχει om. C. sequitur in C πόθεν τὸ σκάπτω κτλ. om. in libris meis. — 17 οἷον: C ὅθεν τὸ. εἶω: B οἶω, om. τὸ σημαῖνον. — 18 C ὁ μέσος παρακ. εἶα. post διαλύσει C add. τῆς εἰ διφθόγγου. ἐκτάσει: C τροπῇ. — 19 ῥημάτων: B θημάτων. — 20 μόνου om. C. — 21 κλῶ κλάσω κέκλακα om. C. B κέκλωκα. C ἔζηκα. — 22 C ἐγένετο et add. τὸ. C μέσος παρακείμενος. C ἐγένοντο τὸ. — 23 C ἔμελλον. — 25 quae post ποίας συζυγίας excidisse putabam, τῶν περισπωμένων, habet C. post παρακείμενοι C add. καὶ ἀόριστοι δεῦτεροι. — 26 post περισπωμένων C habet σπανίως. — 27 μυκᾷς: D μυκεῖς. συζυγίας om. C. — 28 μέσος παρακείμενος εὐρίσκεται οὔτε δεῦτερος ἀόριστος C. — 29 καὶ om. C. — 30 C ἰσοσυλλαβοῦσιν. ὡς om. B. οἷον om. A. — λείβω λείψω om. BC. — 31 C περιττοσυλλαβῇ. — 32 ἐκτυπα—δέδουπα om. C. δέδουπα om. A. C ὀφελῶ, ὀφελήσω, ὠφέληκα, ὠφέλα. D ὠφέληκα.

Πόθεν τὸ πέφρικα; παρὰ τὸ φρίσσω φρίξω πέφρικα, ὁ μέσος πέφρικα.

Πόθεν λέγει ὁ Ἀπολλώνιος τὸ δέδοικα; ἀπὸ τοῦ δεῖδω ἐνεστῶτος + καὶ διὰ τὴν ἐπαλληλίαν τῶν δύο δὲ ἐτράπη τὸ τελευταῖον δ εἰς κ, καὶ ἐγένετο δέδοικα.

Πόθεν τὸ ἔοργα; ἀπὸ τοῦ ῥέξω ῥέξω, ὁ μέσος παρακείμενος ἔρρογα, καὶ καθ' ὑπερβίβασμόν τῶν στοιχείων ἔοργα, τοῦ ἐνὸς ρ ἀποβληθέντος.

Πόθεν τὸ ἔολπα; παρὰ τὸ ἔλπω, ὁ μέλλων ἔλψω, ὁ παρακείμενος ἤλπα, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ὁ ἤολπα + ἡ ἀπὸ τοῦ ἔλπω λόγῳ παραληγούσης γέγονεν ὁ μέσος παρακείμενος ὄλπα, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε ἔολπα.

Πόθεν τὸ ἔμμορε; ἀπὸ τοῦ μορῶ μορήσω, ὁ σημαίνει τὸ τυγχάνω, ὁ μέσος παρακείμενος μέμορκα, ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔμορον, τὸ τρίτον ἔμμορε κατὰ πλεονασμόν τοῦ μ.

Πόθεν τὸ πέποσθε, ὅσον „κακὰ πολλὰ πέποσθε“ (Γ 99); ἀπὸ τοῦ πείθω τὸ πάσχω, ὁ μέλλων πείσω, ὁ παρακείμενος πέπεικα, πέπεισμαι, τὸ πρῶτον τῶν πληθυντικῶν πεπέισμεθα, τὸ δεύτερον πέπεισθε, καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς ὁ καὶ ἀποβολῇ τοῦ τ πέποσθε. ἡ ἀπὸ τοῦ πονῶ πονήσω πεπόνηκα πεπόνημαι πεπονήμεθα πεπόνησθε, καὶ ἐν συγκοπῇ καὶ ὑπερβίβασμῷ τοῦ τόνου πέποσθε.

Πόθεν τὸ ἐγρήγορθα; ἀπὸ τοῦ ἐγείρω ἐγερῶ, ὁ παρακείμενος ἤγερκα, ὁ μέσος ἤγερα καὶ Ἀττικῶς ἐγήγερα, καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς ὁ ἐγήγορα, καὶ πλεονασμῷ τοῦ θ καὶ ρ γίνεται ἐγρήγορθα.

Πόθεν τὸ εἰστήκειν; παρὰ τὸ ἐστήκω ἐστήξω, ἐξ οὗ τὸ „ἐστήξειν [δὲ] τὸ τεῖχος ἐπ' ἀρχαίοις Σεμέθλοισι“ παρὰ Καλλιμάχῳ (Hymn. in Apoll. 15). τοῦ δὲ ἐστήκω ὁ μέσος παρακείμενος ἔστηκα, ὁ ὑπερσυντέλικος ἐστήκειν, καὶ διὰ τὸ μὴ συνεμπίπτειν κατὰ τὸ δεύτερον καὶ τρίτον πρόσωπον τῷ ἐνεστῶτι προσέλαβε τὸ τ, καὶ ἐγένετο εἰστήκειν.

Καὶ διατί μὴ μόνον κατὰ τὸ δεύτερον καὶ τρίτον πρόσωπον προσέλαβε τὸ τ, ἀλλὰ καὶ κατὰ πρῶτον; ἐπειδὴ οὐκ ἐδύνατο κατὰ μόνον τὸ δεύτερον καὶ τρίτον πρόσωπον προσλαμβάνειν τὸ τ καὶ μὴ κατὰ τὸ πρῶτον· τὰ γὰρ τρία πρόσωπα συνάρχεσθαι θέλουσιν ἀλλήλοις, ὅσον τύπτω τύπτεις τύπτει, ἔτυπτον ἔτυπτες ἔτυπτε, καὶ ἐπὶ τῶν ὁμοίων. τούτου χάριν προσέλαβε τὸ τ κατὰ τὸ πρῶτον πρόσωπον, καὶ ἐγένετο εἰστήκειν.

1 τὸ om. C. παρὰ τὸ: C ἔστι. πέφρικα: abhinc C καὶ διὰ τὴν ἐπαλληλίαν τῶν δασέων ἐτράπη τὸ χ εἰς κ καὶ ἐγένετο πέφρικα. — 2 ἀπὸ τοῦ δεῖδω ἐνεστῶτος: C ἔστι δίδω ἐνεστῶς. quae in meis libris interoiderunt post ἐνεστῶτος, habet C ὁ μέλλων δεῖσω, ὁ μέσος παρακείμενος δέδεϊδα. — 2—3 τῶν δύο δὲ: C τοῦ δ. — 3 δ εἰς κ: B κ εἰς δ. ἐγένετο: C γέγονε. vid. Herod. in Cram. A. O. III, 398, 3. — 4 τὸ om. C. ἀπὸ τοῦ: C ἔστι. post ῥέξω C add. ὁ μέλλων. — 4—5 καὶ — ἀποβληθέντος: D καὶ τοῦ μὲν ἐνὸς ρ ἀποβληθέντος, τοῦ δὲ ἐτέρου καθ' ὑπερβίβασμόν, γίνεται ἔοργα. — 6 παρὰ τὸ (B τῷ): C ἔστιν. C ὁ μέσος παρ. — 7 post ἤολπα C add. καὶ κατὰ συστολήν τοῦ ἡ εἰς ε ἔολπα. ἀπὸ: C ἐκ. ἔλπω: D ἔπω. λόγῳ: B τὸ λέγω. γέγονεν om. C. — 9 vid. Herod. in Et. Gud. 615, 19. Cram. A. O. III, 263, 24. C ἐκ τοῦ μορῶ τοῦ σημαίνοντος τὸ ἐπιτυγχάνω, ὁ μέλλων μορήσω. μέσος om. C. — 10 ὁ: C καὶ ὁ. τὸ τρίτον — τοῦ μ: C καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ ἔμμορον, καὶ τὸ τρίτον ἔμμορε, A καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ ἔμμορε. — 11 cf. Herod. ap. Eust. 1663, 12; Sch. BL ad Γ 99; Et. Mg. 662, 14; Et. Gud. 460, 46; Cr. Ep. 358, 20. Aristarchus scripsit πέπασθε. ὅσον om. C. ἀπὸ τοῦ om. C. πείθω: BC πήθω. τὸ πάσχω: C τὸ σημαίνει τὸ πανθάνω. — 12 πείσω: C πήσω. πέπεικα: C πέπηκα. πέπεισμαι, quod om. B: C ὁ παθητικὸς πέπησμαι καὶ. C πεπήσμεθα καὶ ... πέπησθε, καὶ κατὰ τροπῇ τοῦ ἡ εἰς ὁ πέποσθε. τὸ δεύτερον om. B. — 13—14 ἡ ἀπὸ — πέποσθε om. C. — 14 πεπόνημαι πεπονήμεθα om. B. — 15 ἐγρήγορθα: C ἐγρηγόρθασιν. ἀπὸ τοῦ: C ἔστιν et add. ὁ μέλλων post ἐγείρω. — 16 Ἀττικῶς: C ὁ Ἀττικὸς. τοῦ ε: C τοῦ ἡ. καὶ ρ: C καὶ ἐπενθίσει τοῦ ρ, γίνεται om. AC. — 17 C add. καὶ τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν ἐγρηγόρθασιν. — 18 in C adscriptus est titulus ὑπερσυντέλικός. vid. Et. Gud. 662, 61. πόθεν τὸ om. C. εἰστήκειν: A εἰστίκειν et mox ἐστίκω ἐστίξω, B ἐστίξω. εἰστήξειν: A ἐστίξειν, B ἐγγίξειν, C ἐστήξω. δὲ addidi. — 19 D Σεμέθλοισι. A ἐστίκω. — 20 A ἐστίκειν. C συνεμπεσεῖν et τοῦ δευτέρου καὶ τρίτου προσώπου τοῦ ἐνεστῶτος. vid. Et. Mg. 306, 28. — 21 A εἰστίκειν. — 23 μόνον: C τόνον. C προσλαβεῖν. καὶ μὴ: C ἀλλὰ καὶ. — 24 τρία: C τρία. — 25 C om. πρόσωπον. — 26 ἐγένετο: C γέγονεν. A εἰστίκειν. C add. εἰστίχεις εἰστήκει.

Διατί, ὅτε ἀπὸ φωνήεντος ἄρχεται ὁ ἐνεστώς, οὐκ αὐξάνει ὁ παρακείμενος τὴν ἄρχουσαν τοῦ ὑπερσυντελικού, ὥσπερ ὁ ἐνεστώς τοῦ παρατατικού, καὶ ὁ μέλλων τοῦ ἀορίστου; ἐπειδὴ κανὼν ἐστὶν ὁ λέγων, ὅτι καὶ ὁ εἰς ὁ παρατατικός ἀπὸ μακρᾶς ἄρχεται φύσει ἢ θέσει, ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἄρχονται καὶ οἱ λοιποὶ παρωχημένοι, οἷον ἐστέλλον ἐσταλκα ἐστεῖλα, ἐφθειρον ἐφθάρκα ἐφθειρα, ἐρραπτον ἐρραφα ἐρραφα, ἡλέουν ἡλέκα ἡλέσα, καὶ διὰ τοῦτο ὅτε ἀπὸ φωνήεντος ἄρχεται ὁ παρακείμενος, ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ ἄρχεται ὁ ὑπερσυντελικός.

Καὶ πῶς ὅτε ὁ Ἀττικὸς παρακείμενος ἄρχεται ἀπὸ φωνήεντος, αὐξάνει τὴν ἄρχουσαν ὁ ὑπερσυντελικός, οἷον ἀλήλιφα ἡλήλιφειν, ἀγήγοχα ἡγήγχειν; ἰστέον ὅτι ταῦτα διαλεκτικά εἰσιν ἰδιώματα καὶ οὐκ ἀναγκαῖα εἰς ἀνατροπὴν τῶν κοινῶν. σεσημειῶται δὲ ἐν τοῖς ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένοις Ἀττικοῖς παρακειμένοις ὁ ἐληλύθειν ὑπερσυντελικός, οὐκ αὐξάνει γὰρ τὴν ἄρχουσαν, καὶ ὁ ἐώλπειν καὶ ὁ ἐώργειν καὶ ὁ ἐώκειν, ὑπερσυντελικοὶ ὄντες, οὐ μεγεθύνουσι τὴν ἄρχουσαν. ἰστέον ὅτι ταῦτα ὑπερβιβασμὸν ἀνεδέξαντο τοῦ χρόνου, ἐστὶ γὰρ ὁ μέσος παρακείμενος ἐολπα, ἐοργα, ἐοικα, καὶ ὥφειλεν εἶναι ἡόλπειν, ἡόργειν, ἡοίκειν. ἀλλὰ καὶ ὁ ὑπερβιβασμὸς τοῦ χρόνου ἐγένοντο ἐώλπειν, ἐώργειν, ἐώκειν, τῆς πρώτης συλλαβῆς συσταλείσης εἰς τὸ ε, τῆς δὲ δευτέρας ἐκταθείσης εἰς τὸ ω.

Ποῦ διαλύουσιν οἱ Ἰωνες τὴν εἰ διφθόγγον τὴν οὔσαν ἐν τῇ ὑπερσυντελικῇ εἰς εἶα, οἷον ἐτετύφειν ἐτετύφεα, ἐπεποιήκειν ἐπεποιήκεα, τοῦ ν ἀποβληθέντος; ἐπειδὴ τὸ α ἐπιβλητικόν ἐστὶ τοῦ ν, οἷον Ἡέρεξην Ἡέρεα, ἦν εἶα. τὸ δὲ μούσαν καὶ ἐτυψαν ἀπὸ κλίσεως ἔχουσι τὸ ν, καὶ οὐ κατὰ πάθος, ὥσπερ ταῦτα.

Διατί οἱ Ἰωνες ἐπὶ τοῦ πρώτου προσώπου τὴν εἰ διφθόγγον εἰς ε καὶ α διαλύουσιν, ἐπὶ δὲ τοῦ τρίτου εἰς δύο εε; ἐπειδὴ τὸ α χαρακτηριστικόν ἐστὶ τοῦ πρώτου προσώπου, οὐ μὴν τὸ ε, οἷον ἐγραφα, ἐτυψα, καὶ διὰ τοῦτο ἐπὶ τοῦ πρώτου προσώπου εἰς ε καὶ α διαλύουσι. τὸ δὲ ε τρίτου προσώπου ἐστίν, οἷον ἐτυπτε, ἔλεγε — τὸ γὰρ ἐβόα ἀπὸ τοῦ ἐβόαε γέγονε — τούτου χάριν ἐπὶ τρίτου προσώπου τὴν εἰ διφθόγγον εἰς δύο εε διαλύουσιν.

Ποῦ συναιροῦσιν οἱ Ἀθηναῖοι τὸ διαλυθὲν τῆς εἰ διφθόγγου παρὰ τοῖς Ἰωσιν εἰς η; + οἷον ἐπεποιήκεα ἐπεποιήκην, ὅθεν τὸ ἐκεχῆν ἐγὼ διὰ τοῦ η παρὰ Ἀριστοφάνει (Ach. 10), οἷον „ὅτε διεκεχῆνεν προσδοκῶν τὸν Αἰσχυλον.“

Διατί ἐπὶ τῶν περισπωμένων οὐ ποιοῦσιν ἐπὶ τοῦ παρατατικού τὸ τρίτον πρόσωπον τῶν πληθυντικῶν εἰς ὄν, οἷον ἐποίον; ἐπειδὴ οὐκ ἐστὶν ἡ ἐν αὐτῷ μακρὰ τοῦ πρώτου προσώπου τῶν ἐνικῶν φύσει, ἀλλ' ἐκ συναϊρέσεως. ἀπὸ γὰρ τοῦ ἐποίον γέγονε τὸ ἐποίου, καὶ ἀπὸ τοῦ ἐβόαον τὸ ἐβόων, καὶ ἀπὸ τοῦ ἐχρύσσον τὸ ἐχρύσουν, καὶ διὰ τοῦτο οὐ ποιοῦσι τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν εἰς ὄν.

1 requiras ὁ ὑπερσυντελικός τὴν ἄρχουσαν τοῦ παρακειμένου, ὥσπερ ὁ παρατατικός τοῦ ἐνεστώτος καὶ ὁ ἀόριστος τοῦ μέλλοντος. — 2 ἀόριστος: B ὑπερσυντελικός. — 3 εἰ ὁ παρατατικός: BC οἷοςδήποτε (C ἐκ) τῶν παρωχημένων εἰ (C ἐάν). ἄρχεται: B ἄρχεται, C αὐξάνεται. φύσει: B φήσει, C ἢ φύσει. — 3—4 ἄρχονται—παρωχημένοι: BC ἔχει ἀρχομένους καὶ τοὺς λοιποὺς παρωχημένους. — 7 ὅτε om. B. ἄρχεται: B ἄρχεται. post φωνήεντος add. B καὶ. — 7—8 ὁ ὑπερσυντελικός: C τοῦ ὑπερσυντελικού. — 8 διαλέκτων εἰσιν C. — 9 post ἀναγκαῖα C add. εἰσιν. — 10 παρακειμένοις: D παρωχημένοις. B ἐλελύθην. καὶ: C καὶ πῶς. — 11 ὁ ante ἐώκειν om. A. — 12 C ἀνεδέξατο. C ὀφείλει. — 13 D ἡολπα ἡοργα ἡοικα. — 13—14 ἀλλὰ—εἰς τὸ ω: C ἀλλὰ τῆς προτέρας συλλαβῆς συσταλείσης εἰς τὸ ε, καὶ τῆς δευτέρας ἐκταθείσης εἰς τὸ ω γεγονεν ἐώλπειν, ἐώργειν, ἐώκειν. — 13 D ἐώκειν. — 14 B συσταλείσης. — 15 Ποῦ: D ου, C πῶς. εἶα: C ε καὶ α. οἷον om. C. — 16 C ἀποβλητικόν et om. τοῦ ν. — 17 post εἶα add. C οἷον ἦκε ζωσα μενῆος εἶα χαλκαῖο τυπῆσιν (E 887). μούσαν: C ἔμυσαν. C ὥσπερ καὶ. — 18 C Καὶ διατί et ἐπὶ μὲν. ε καὶ α: C εἶα. — 19 τοῦ post ἐστὶ om. C. τὸ ε: B τοῦ ε. — 20 A διαλύουσιν. ἐστίν om. C. — 21 καὶ post γέγονε add. C. ἐπὶ: C ἐπὶ τοῦ. — 22 C διαλύουσι. — 23 Ποῦ: B ου. τῆς: C ἐκ τῆς. ante οἷον intercidisse puto ἐπὶ τοῦ πρώτου προσώπου τῶν ἐνικῶν. — 24 D ἐπεποιήκεα, CD' ἐπεποιήκην. τὸ: C καὶ τὸ. οἷον om. C. — 25 δὴ ἐκεχῆνεν C. post διεκεχῆνεν add. B ἐγὼ. Αἰσχυλον: B αἰσχύνειν. apud Aristoph. vulgo legitur ὅτε-δὴ κεχῆν, quod Bentleius mutavit in δὴ κεχῆν nisi scribendum est potius δὴκεχῆν. — 26 ἐπὶ τῶν περισπωμένων: C τὰ περισπώμενα. — 27 BC εἰς αὐ οἷον ἐποιοῦσαν. ἐστίν—αὐτῶ: C ἦν ἐν αὐτοῖς. — 28 γέγονε: B γίνεται. ἐβόαον: D ἐβόων. — 29 ὄν: BC ἄν.

Πόθεν τὸ ἐγνημα; ἀπὸ τοῦ γαμῶ γαμήσω ἐγάμησα, καὶ κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ἡ καὶ σ ἔγαμα, καὶ τροπῇ Ἰωνικῇ τοῦ α εἰς ἡ γίνεται ἐγνημα, καὶ ἐκεῖθεν ἡ μετοχὴ ὁ γήμας.

Πότερον ὁ ἀόριστος φύσει μακρᾷ παραλήγεται ἢ θέσει; ἰστέον ὅτι ὁ πρῶτος ἀόριστος ποτὲ μὲν φύσει μακρᾷ παραλήγεται, ὡς ἐπὶ τοῦ ἐποίησα, ἐνόησα, ἐστεφάνωσα, ποτὲ δὲ θήσει, ὡς ἐπὶ τοῦ ἔγραψα, 5 ἐνυξά, ποτὲ δὲ φύσει καὶ θέσει, ὡς ἐπὶ τοῦ ἤλειψα. ταῦτα γὰρ καὶ φύσει μακρᾷ παραλήγονται, καθότι τῇ εἰ διφθόγγῳ παραλήγεται, καὶ θέσει, καθὼ ἐχουσιν ἐπιπερόμενον διπλοῦν σύμφωνον. ποτὲ δὲ βραχείᾳ παραλήγονται, ὡς ἐπὶ τοῦ ἐτέλεσα, ἐσύρισα, ἐγέλασα, ὅθεν καὶ ἀναλογώτεροί εἰσιν οἱ ποιηταὶ διπλασιάζοντες τὸ σ, ἵνα μακρᾷ παραλήγηται, ἐτέλεσσα γὰρ καὶ ἐσύρισσα καὶ ἐγέλασσα λέγουσιν.

10 Διατί σεσημειώται ὁ εἶπα καὶ ὁ ἥνεγκα καὶ ἔδωκα καὶ ἔζηκα καὶ ἦκα ἀόριστοι; ἐπειδὴ οὐκ ἐφύλαξαν τοῦ μέλλοντος τὸ σύμφωνον καὶ ὅτι διὰ ἀφώνου ἐξηνέχθησαν. οὐδέποτε δὲ ὁ πρῶτος ἀόριστος διὰ ἀφώνου ἐκφέρεται, ἀλλὰ δι' ἐνὸς τῶν ἐπτὰ ἡμιφώνων ξ, ψ, λ, μ, ν, ρ, σ.

Διατί πέντε ὄντων σεσημειωμένων ἀορίστων, λέγω δὴ τοῦ εἶπα, ἥνεγκα, ἔζηκα, ἔδωκα, ἦκα, ὁ μὲν εἶπα καὶ ὁ ἥνεγκα κλίνονται εἰς τὰς μετοχὰς καὶ τὰς λοιπὰς ἐγκλίσεις, ὁ δὲ ἔζηκα, ἔδωκα καὶ ἦκα οὐ 15 κλίνονται; ἐπειδὴ ὁ εἶπα καὶ ἥνεγκα οὐκ ἔχουσι μέλλοντας ἐν χρήσει τοὺς ὀφείλοντας ἐλέγξει τὴν παραλογίαν αὐτῶν. οἱ γὰρ ἔψω καὶ ἐνέξω μέλλοντες οὐκ εἰσὶν ἐν χρήσει. τούτου χάριν οὐ κωλύονται κλίνεσθαι καὶ εἰς τὰς μετοχὰς καὶ εἰς τὰς λοιπὰς ἐγκλίσεις. ὁ δὲ ἔζηκα, ἔδωκα καὶ ἦκα ἐπειδὴ ἔχουσι μέλλοντας ἐν χρήσει τοὺς ὀφείλοντας ἐλέγξει τὴν παραλογίαν αὐτῶν, τὸ δώσω, ζήσω, ἦσω, τούτου χάριν κωλύονται κλίνεσθαι εἰς τὴν μετοχὴν καὶ τὰς λοιπὰς ἐγκλίσεις.

20 Πόθεν τὸ δόσαν, οἷον „δόσαν δέ μοι υἱες Ἀχαιῶν“ (Α 162); παρὰ τὸ διδωμι δώσω, ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔδων, τὸ πρῶτον τῶν πληθυντικῶν ἔδομεν, ἔδοτε ἔδωσαν καὶ ποιητικῶς δόσαν. οἱ γὰρ ποιηταὶ συναρχομένους ποιοῦσι τοὺς παρψηχημένους τοῖς ἰδίῳι ἐνεστῶσι, οἷον ἔτυπτε τύπτε.

Διατί οἱ ἔξ μόνου χρόνου ἀριθμοῦνται, οἷον ὁ ἐνεστῶς, παρατατικός, παρακείμενος, ὑπερσυντέλικος, ἀόριστος καὶ μέλλων, καὶ ὁ δεύτερος ἀόριστος καὶ ὁ δεύτερος μέλλων οὐκ ἀριθμοῦνται; διὰ τὸ τὸν πρῶτον 25 καὶ δεύτερον ἀόριστον ὑπὸ ἑνα χρόνον ἄγεσθαι, καὶ διὰ τὸ τὸν πρῶτον καὶ δεύτερον μέλλοντα ὁμοίως ὑπὸ ἑνα χρόνον ἄγεσθαι. δύο γὰρ σημαινόμενα τοῖς τέσσαρσιν.

Διατί ἀπὸ μὲν βαρυτόνων ἰσοσυλλαβεῖ ὁ δεύτερος ἀόριστος τῷ πρώτῳ, ἀπὸ δὲ τῶν περισπωμένων μιᾷ ἐνδεὶ τοῦ πρώτου; ἐπειδὴ ἡνίκα βαρύνεται τὸ θέμα καὶ ὁ πρῶτος μέλλων καὶ ὁ δεύτερος ἰσοσυλλα- 30 βοῦσιν, οἷον τύπτω τύψω τυπῶ, γράφω γράψω γραφῶ. τούτου χάριν τότε καὶ ὁ πρῶτος ἀόριστος καὶ ὁ δεύτερος ἰσοσυλλαβοῦσιν. ἡνίκα δὲ περισπᾶται τὸ θέμα, ἐνδεὶ μιᾷ συλλαβῇ ὁ δεύτερος μέλλων τοῦ πρώτου μέλλοντος, οἷον κτυπῶ κτυπήσω κτυπῶ, δουπῶ δουπήσω δουπῶ. τούτου χάριν τότε καὶ ὁ

1, 2 om. C. — 1 ἐγάμησα: B ἐγάμηκα. — 2 γίνεται om. B. γήμας: B γημῶς. — 3 in C titulus est περὶ ἀορίστου πρώτου. ὁ ἀόρ.: C ὁ πρῶτος ἀόρ. C παραλήγει non παραλήγεται, quinquies. — 4 ἐπὶ: B ἀπὸ. post ἐπὶ τοῦ C add. ἔνυφα, — 5 ἐνυξά: B ἐνιφα. post φύσει add. B μακρᾷ (μακρᾷ). C ἤλειψα, ἡμειψα. καθότι: C κατὰ ὅτι. καὶ ante καθότι add. B. — 7 A βραχείᾳ. A ὅθεν καὶ οἱ. καὶ om. C. — 8 C παραλήγονται. B ἐτέλεσα, ἐσύρισα, ἐγέλασα. — 10 vid. Herod. in Cram. A. O. III, 269, 3. A σεμειώται. B ἔδοκα. καὶ post ἔζηκα om. C. ἦκα: A εἶκα, B ἦκα et ἀόριστος. — 11 ἀφώνου: D φωνήεντων. ὁ om. B. — 12 ἀφώνου: D φωνήεντος. — 13 D ἦκα. — 14 C καὶ εἰς τὰς. καὶ post ἔδωκα om. C. A ἦκα, B ἦκα. — 15 C καὶ ὁ ἥνεγκα. A ὀφείλοντας. — 16 οἱ: C ὁ. οἱ γὰρ ἔψω — 18 παραλογίαν αὐτῶν om. B. 16 C ἐνέξω. A κολύονται. — 17 C ὁ δὲ ἔδωκα, ἔζηκα, ἦκα. A ἦκα. — 18 τὸ: C τόν. D ἦσω. — 19 C καὶ εἰς τὰς μετοχὰς καὶ εἰς τὰς. — 20 οἷον om. C. παρὰ τὸ: C ἔστι. C add. καὶ post δώσω. — 21 ἔδοτε: C καὶ τὸ τρίτον. καὶ ποιητικῶς δόσαν om. D. — 22 post ποιηταὶ C add. πολλάκις. ἔτυπτε: C ἔτυπον, ἔτυπτες, ἔτυπτε. — 23 in C titulus est ἀορίστου δευτέρου. ὁ om. C. — 24 καὶ μέλλων et δεύτερος ante μέλλων om. C. δεύτερος μέλλων: B μέσος. διὰ τὸ om. B. — 26 ἄγεσθαι: C ἐνάγεσθαι. D σημαινόμενα. τοῖς τέσσαρσιν (B τέσσαρσι): C εἰς τοὺς δ. — 27 C βαρυτόνων θεμάτων et τῷ πρώτῳ ἀορίστῳ. τῶν om. C. — 28 μιᾷ ἐνδεὶ τοῦ πρώτου: B μιαν αὐτῶν ἐνδεὶ, C μιᾷ αὐτοῦ ἐνδεὶ. καὶ om. C. — 29 γράφω γράψω γραφῶ: B κάρω καρῶ, C κείρω κερῶ καρῶ.

δεύτερος ἀόριστος ἐνδεῖ τοῦ πρώτου συλλαβῇ, οἷον κτυπῶ κτυπήσω ἐκτύπησα ἐκτυπον, ἐδοῦπησα ἐδοῦπον.

Πόθεν διακρίνονται οἱ δεύτεροι μέλλοντες τῶν περισπωμένων ἐκ τῶν ἰδίων ἐνεστώτων; ἐκ τῆς ἐντελείας. οἱ γὰρ δεύτεροι μέλλοντες οὐκ ἔχουσι ἐντέλειαν, οἷον κτυπῶ, δουπῶ, οἱ δὲ ἐνεστώτες ἔχουσιν, οἷον κτυπέω κτυπῶ, δουπέω δουπῶ, ποιέω ποιῶ, καὶ ἐκ τούτου διακρίνονται.

Πόθεν διακρίνονται οἱ δεύτεροι ἀόριστοι ἐκ τῶν παρατατικῶν, συνεμπίπτοντες αὐτοῖς, ὡς ἐπὶ τοῦ ἔγραφον, ἔλεγον; ἐκ τῶν μετοχῶν. αἱ γὰρ μετοχαὶ τοῦ παρατατικοῦ βαρύνονται, οἷον ἔτυπτον τύπτων, ἔκοπτον κόπτων, ἔρραπτον ράπτων, αἱ δὲ τῶν δευτέρων ἀόριστων ὀξύνονται, οἷον τυπῶν, λαβῶν, φαγῶν, δραμῶν, χωρὶς τοῦ πέφνων, τέμνων, κάμνων, λέγων, γράφων. ταῦτα γὰρ δευτέρου ἀόριστου ὄντα ὀξύνονται.

Πότε συστέλλεται ἡ παραλήγουσα τοῦ δευτέρου ἀόριστου ἐπὶ τῶν περισπωμένων, καὶ πότε φυλάττεται μακρά; ὡς φησι Φιλόπονος, ὅτι τὰ ἔχοντα δύο σύμφωνα φυλάττουσι μακρὰν τὴν παραλήγουσαν τοῦ δευτέρου ἀόριστου ἐπὶ τῶν περισπωμένων, οἷον χραισμῶ χραισμον, ὀλισθῶ ὀλισθον, βλαστῶ ἐβλαστον, ἀλαλκῶ ἤλαλκον, ἀμαρτῶ ἤμαρτον· τὰ δὲ μὴ ἔχοντα δύο σύμφωνα συστέλλουσι τὴν παραλήγουσαν τοῦ δευτέρου ἀόριστου, οἷον ληκῶ ἔλακον, χωρὶς τοῦ δουπῶ ἐδοῦπον, ποιῶ ἐποιον, εὐρῶ εὐρον.

Διατί τὸ εἶπον καὶ ἤλθον ἀπὸ βαρυτόνου ὄντα θέματος φύσει μακρὰ παραλήγεται; ἐπειδὴ ταῦτα λόγῳ ἀρχούσης ἐφύλαξαν τὴν μακράν. καὶ γὰρ δισύλλαβα ὄντα τὴν αὐτὴν ἔχουσιν ἀρχουσαν καὶ παραλήγουσαν.

Καὶ διατί τὸ εἶπον, εἰ λόγῳ ἀρχούσης προσέλαβε τὸ τ, οὐκ ἀποβάλλει αὐτὸ ἐν ταῖς μετοχαῖς καὶ ταῖς λοιπαῖς ἐγκλίσεσι; τὰ γὰρ λόγῳ ἀρχούσης αὐξανόμενα ἀποβάλλονται ἐν ταῖς λοιπαῖς ἐγκλίσεσι.

Διατί ἡ εἰπὼν μετοχὴ οὐκ ἀποβάλλει τὸ τ καὶ γίνεται ἐπὼν; ἵνα μὴ συνεμπίπῃ τῇ ἐπὼν μετοχῇ τῇ σημαίνουσῃ τὸ ὑπάρχον. καὶ ἄλλως· ἐπειδὴ κανὼν ἐστὶν ὁ λέγων, ὅτι πᾶς δεύτερος ἀόριστος συναρχόμενος τῷ πρώτῳ ἀόριστῳ ἐν τῇ ὀριστικῇ ἐγκλίσει συνάρχεται αὐτῷ καὶ ἐν ταῖς μετοχαῖς καὶ ἐν ταῖς λοιπαῖς ἐγκλίσεσιν, οἷον ἔτυψα ἔτυπον, (τύψω τυπῶ), τύψον τύπε, τύψαιμι τύποιμι, ἐὰν τύψω ἐὰν

1 C μὲν συλλαβῇ. κτυπῶ κτυπήσω om. C. A ἐτύπησα. aoristos ἐκτυπον exstat apud Homerum Θ 75, 170; O 377; P 595; φ 413; ἐδοῦπον est merum grammaticorum commentum. — 3 τῶν: C ἀπὸ τῶν. — 4 BC κτυπέω, δουπέω. — 5 οἷον om. C. — 6 οἱ δεύτεροι ἀόριστοι om. A. ἐκ: C ἀπὸ. — 7 μετοχαὶ τοῦ: B μ. ἐκ τοῦ. C τῶν παρατατικῶν. βαρύνονται: A βαρύνον. — 8 D ἔραπτον. — 9 nugatur vir bonus, qui Herodianum, unde haec hausit, male intellexit cf. Π. pros. II. 827; Cram. Ep. 359. 14; 427, 21; Et. Mg. 187, 7; Et. Gud. 464, 19. αἱ εἰς τῶν λήγουσαι μετοχαὶ ἔχουσαι πρὸ τοῦ ἀμεταβάτου συμφωνον οὐδέποτε ὀξύνονται, οἷον κάμνων, δάκνων, τέμνων. τούτοις συνεξηκολούθησε καὶ τὸ πέφνων. nolui quidquam mutare quamvis in promptu esset scribere, χωρὶς τοῦ πέφνων ὅπερ βαρύνεται ὡς τέμνων κάμνων, deletis sequentibus verbis quae ex antecedentibus male videntur repetita. — 10 post ὀξύνονται habet C ὅθεν τοῦ ἔγραφον καὶ ἔλεγον β. ἀόριστου τὰ παθητικὰ ἐγράφη καὶ ἐλέγη. — 11 δευτέρα post ἡ add. B. — 12 Philoponus, cuius nomen saepius confunditur cum Philoxeno, inter grammaticos numeratus in Cram. A. P. IV, 195, 24, laudatur ab Apollonio Dyscole de conj. 515, 27; scripsit περὶ τῶν διαφόρων σημασιῶν διαφόρως τονουμένων veluti ἀγγελῆαιος et ἀγγελῆαιος (Bekk. An. 1095), περὶ προσωδίας (Bekk. An. 683, 11; 1177), alia: vid. Bekk. An. 1288; Cram. Ep. 378, 10; An. Ox. III, 267, 5; 269, 28 (ubi Apollonio et Herodiano adversatur); 270, 8; IV, 330, 2; 349, 18; 376, 33; 420, 12 et 17. Philoponum Apollonio et Herodiano fuisse inferiorem colligere potes ex praenomine ejus quod est Joannes: ejus discipulus erat Romanus, de ejus aetate non magis certi quidquam traditum est. — 13 D χρησμῶ, ἔχρησμον. — 14 ἀλαλκῶ ἤλαλκον om. C. δύο σύμφωνα: C σύμφωνα β. — 15 C λήκω. — 16 καὶ post ἐποιον add. C. — 17 C βαρυτόνων θεμάτων ὄντα. B θεμάτα. — 19 vid. Philoponum in Cram. A. O. III, 267, 5. — 20—21 C καὶ ἐν ταῖς. — 21 post ἀποβάλλονται C add. καὶ ἐν ταῖς μετοχαῖς. — 22 Διατί: D διὰ τοῦτο. ἡ εἰπὼν: D ὁ εἰπὼν et ἡ ὁ εἰπὼν. — 23 A σημαίνουσα, B σημειούσα. ὑπάρχον: A ὑπάρχων, C ὑπάρχω, post haec add. C ἔστι γὰρ ὢν καὶ ἐν συνθέσει γίνεται ἐπὼν ὥσπερ συνὼν καὶ παρὼν. — 24 πρώτῳ om. B. ἀόριστῳ: C ἔχων ἀόριστον. — 25 τύψω τυπῶ (sic) aliena videntur: recte C τύψαι τυπεῖν. D τύψοιμι.

τύπω, τύψας τυπών. οὕτως καὶ εἶπον εἰπών. καὶ τούτου χάριν ὁ εἶπον δεύτερος ἀόριστος οὐκ ἀποβάλλει τὸ τ οὔτε ἐν ταῖς μετοχαῖς οὔτε ἐν ταῖς λοιπαῖς ἐγκλίσεσιν + οἷον κερῶ ἔκειρα κείρας κείρον κείραιμι ἐὰν κείρω.

Πότε τὸ ἶδον δευτέρου ἀορίστου [δν] γράφεται διὰ τοῦ τ καὶ πότε διὰ τῆς ϵ διφθόγγου; λόγῳ μὲν ἀρχούσης διὰ τῆς ϵ διφθόγγου γράφεται, οἷον „εἶδον γὰρ σκοπιῇν ἐς παιπαλόεσσαν ἀνελθών“ (x 194), λόγῳ δὲ παραληγούσης διὰ τοῦ τ γράφεται, οἷον „οὐκ ἶδον οὐ πυθόμην“ (ψ 40; Hymn. in Merc. 263 et 363).

Πόθεν τὸ ἡμβροτον δ σημαίνει τὸ ἡμαρτον; ἀπὸ τοῦ ἁμαρτῶ ἁμαρτήσω, καὶ ὁ δεύτερος ἀόριστος ἡμαρτον, καὶ καδ' ὑπερβασμὸν τοῦ ρ καὶ προπῇ τοῦ α εἰς σ καὶ πλεονασμῷ τοῦ β ἡμβροτον.

10 Καὶ διατί ἐπλεόνασε τὸ β ; ἐπειδὴ τὸ μ πρὸ τοῦ ρ οὔτε ἐν συλλήψει δύναται εἶναι οὔτε ἐν διαστάσει. ἐν συλλήψει μὲν, ἐπειδὴ ἀμετάβολον ἀμεταβόλου οὐ προηγείται εἰ μὴ τὸ μ τοῦ ν , οἷον μνᾶ, μνεία καὶ ἀμνός. ἐν διαστάσει δὲ οὐκ ἡδύνατο εἶναι τὸ μ πρὸ τοῦ ρ , ἐπειδὴ τὸ ρ οὐ θέλει ἔχειν ἕτερον σύμφωνον πρὸ ἑαυτοῦ εἰ μὴ τὸ ρ οἷον ἐρρίπτον, ἐπίρρημα, ἄρρωστος. καὶ διὰ τοῦτο ἐπλεόνασε τὸ β καὶ ἐγένετο ἡμβροτον.

15 Πότε δεῖ λέγειν ἐπληγον καὶ πότε ἐπλάγον; εἰ μὲν σωματικῶς ἢ δεῖ λέγειν ἐπληγον διὰ τοῦ η , ἐξ οὗ καὶ τὸ ἐπλήγην, εἰ δὲ ψυχικῶς ἢ τότε ἐπλάγον, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἐπλάγην καὶ ἐξεπλάγην καὶ κατεπλάγην. ὁ δὲ ποιητὴς ἐπὶ ψυχικῆς διαθέσεως „κατεπλήγην“ (Γ 31) εἶπε διὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου. τὸ αὐτὸ δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ πονῶ πονήσω καὶ πονέσω. δεῖ λέγειν ψυχικῶς μὲν διὰ τοῦ η , σωματικῶς δὲ διὰ τοῦ ϵ .

Πόθεν τὸ ἐπεφνον; παρὰ τὸ φῶ τὸ φονεύω γίνεται φένω διὰ τοῦ ϵ , καὶ ὁ ἀόριστος ἐφενον καὶ 20 ἐπέφενον, καὶ κατὰ συγκοπὴν ἐπεφνον.

Πόθεν τὸ ἔαδε τὸ σημαῖνον τὸ ἤρεσε; ἀπὸ τοῦ ἦδω τοῦ σημαίνοντος τὸ ἀρέσκω, ὁ μέλλων ἦσω, ὁ δεύτερος ἀόριστος λόγῳ μὲν παραληγούσης γίνεται ἄδον, ἐξ οὗ τὸ „ἄδε δ' Ἐκτορι μῦθος ἀπήμων“ (N 748), ἦγουν ἤρεσε. λόγῳ δὲ ἀρχούσης γίνεται ἦδον καὶ τὸ τρίτον ἦδε, καὶ κατὰ διάλυσιν τοῦ η εἰς ϵ καὶ α γίνεται ἔαδε, ὡς τὸ ἦλω ἐάλω.

25 Πόθεν τὸ τετύκοντο, ὃ σημαίνει τὸ κατεσκευάσαν; ἀπὸ τοῦ τεύχω τὸ κατασκευάζω, ὁ δεύτερος ἀόριστος ἐτύχον, ὁ μέσος ἐτυχόμην, τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν ἐτύχοντο, καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν τοῦ τ καὶ τροπῇ τοῦ χ εἰς κ τετύκοντο, οἷον „τετύκοντό τε δαῖτά“ (A 467).

Πῶς συστέλλεται ἡ παραλήγουσα τοῦ δευτέρου ἀορίστου; ἰστέον ὅτι ὁ δεύτερος ἀόριστος διχρόνῳ φιλεῖ παραλήγεσθαι, ὅθεν ἐπὶ τοῦ τρώγω ἐτραγον τὸ ω μέγα εἰς α ἐτράπη. καὶ ἐπὶ τοῦ λήβω 30 ἔλαβον τὸ η εἰς α , καὶ ἐπὶ τοῦ μήδω ἔμαθον, πρήδω ἔπραθον ὡαύτως.

1 εἶπον: C εἶπα. εἶπον: C εἰπών. οὐκ ἀποβάλλει: A οὐ καταβάλλει. — 2 οὔτε post τὸ τ om. C. in codicibus meis plura intercederunt, quae servata sunt in cod. C. ἔκειρα C ἔκειρον. post ἔκειρα A add. κείρα. κείρον om. C et add. κείρων post κείραιμι. κείραιμι: A κείραι. — 4 δν addidi. — 5 ἐς παιπαλόεσσαν: A ἐπαιπαλόεσσαν. — 6 ἀνελθών: CD ἐλθών. οἷον om. C. A πιθίμην, BC πιθόμην. — 7 διατί τὸ ἶδον κτλ. quae C habet. om. D. — 8 vid. Et. Gud. 660, 40. ἡμβροτον: A ἡμβροντο. ἀπὸ τοῦ: C ἔστιν. post ἁμαρτῶ add. C ὁ μέλλων. καί: A εἰ, om. C. — 9 B ὄμβροτον, C ἡμβροτον. — 10 ἐν om. C. — 11 οὐ om. A. εἰ μὴ τὸ: C κατὰ σύλληψιν πλὴν τοῦ. — 12 καὶ ἀμνός om. C. τὸ ρ : B τοῦ ρ . ἔχειν om. C. — 13 ἐρρίπτον: D ἐρριτον. B ἄρρωστος. — 14 ἐγένετο: B γέγονεν. — 16 ἐξ οὗ — ἢ τότε om. A. τότε: C δεῖ λέγειν. ἐπλάγον om. B. καὶ ἐξεπλάγην om. B. — 17 ἐπὶ: C ἐπὶ τῆς. ψυχικῆς: A ψυχῆς. D κατεπλάγην. — 18 C αὐτὸ δὲ λέγω. C σωματικῶς μὲν διὰ τοῦ ϵ , ψυχικῶς δὲ διὰ τοῦ η . — 19 vid. Gram. Ep. 359, 10; 427, 21; Zon. Lex. 832; Et. Mg. 355, 53; Et. Gud. 661, 1. „παρὰ τὸ — τοῦ ϵ καί: C ἔστι φένω καὶ σημαίνει τὸ φονεύω, ὅπερ γέγονεν ἐκ τοῦ φῶ τοῦ φονεύω. post φῶ A add. καί. ἀόριστος: B μέσος, C β ἀόριστος. — 21—24 om. C. — 21 vid. Et. Gud. 661, 3. ἔαδε (sic): B ἔαδον. ἤρεσε: B ἤρεσκα et om. τοῦ σημαίνοντος, — 22 ἄδε δ': D ἔαδε. — 23 ἤρεσε: B ἤρεσκα. ἦδε: B εἶδε. — 24 καὶ om. A. ἦλω (sic) cf. x 230 σῆ δ' ἦλω βουλῇ Πριάμου πόλις εὐρύσθηνια. — 25 vid. Gram. Ep. 410, 16. ἀπὸ τοῦ: C ἔστι. — 26 τὸ: C καὶ τὸ. BC διπλασιασμὸν. — 27 τε: C δὲ. — 29 C ὀφείλει παραλήγειν. A ἐτραγον, B ἐτρωγον. μέγα om. B. — 29—30 καὶ ἐπὶ — εἰς α om. B. post ἔμαθον C add. καὶ φήγω ἐπραγον καί.

Ἐάν εὐρεθῶσι δύο δίχρονα ἐν τῷ ἐνεστώτι, ποῖον ἀποβάλλεται ἐν τῷ δευτέρῳ ἀορίστῳ; τὸ δεύτερον ἀποβάλλεται καὶ φυλάττεται τὸ πρῶτον οἷον καίω ἔκαον, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἐκάην, χαίρω ἔχαρον, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἐχάρην παύω. ἔπαιον, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἐπάην καὶ ἀνεπάην.

Ἐν τῇ συνηθείᾳ ποῦ συστέλλεται ἡ εἰ διφθογγος; ἐν τῷ δευτέρῳ ἀορίστῳ τὸ εἰ ἀποβάλλει καὶ φυλάττει τὸ ι, οἷον λείπω ἔλιπον, πείθω ἔπιθον, ἐξ οὗ τὸ ἀπαρέμφατον πιθεῖν, λείβω ἔλιβον, ἢ χωρὶς τῶν δυσλλάβων τῆς πέμπτης συζυγίας· ἐπ' ἐκείνων γὰρ τὸ ι ἀποβάλλεται καὶ τρέπεται τὸ εἰ εἰς αἰ κατὰ τὸν δεύτερον ἀόριστον, οἷον κείρω κερῶ ἔκαρον, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἐκάρην, φθείρω φθερῶ ἔφθαρον, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἐφθάρην, σπείρω σπερῶ ἔσπαρον, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἐσπάρην, κτείνω κτενῶ ἔκτανον, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἐκτάνην.

Πόθεν τὸ ἔπεσον; ὥς φησιν Ἡρωδιανὸς ἀπὸ τοῦ πεσῶ περισπωμένου γίνεται πεσήσω, ἐξ οὗ καὶ 10 ῥηματικὸν ὄνομα πέσημα, καὶ ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔπεσον, ὡς περ ἀπὸ τοῦ χραισμῶ τὸ βοηθῶ ἔχραισμον, καὶ ἀπὸ τοῦ κτυπῶ ἔκτυπον.

Καὶ διατί μὴ ἀπὸ τοῦ πέσω βαρυτόνου γέγονε τὸ ἔπεσον; ἐπειδὴ οὐ δύναται τὸ ἐν σ χαρακτηριστικὸν εἶναι βαρυτόνου ἐνεστώτος, ἢ γὰρ τετάρτη συζυγία τῶν βαρυτόνων διὰ τοῦ ξ ἢ δύο σσ ἐκφέρεται, οὐ μὴν δι' ἐνὸς σ, οἷον φράζω, ὀρύσσω. 15

Διατί οἱ θρέψω καὶ θρέξω καὶ ἔξω μέλλοντες οὐ συνάρχονται τοῖς ἰδίοις ἐνεστώσιν; ὁ μὲν θρέψω καὶ θρέξω οὐ συνάρχονται, ἐπειδὴ κανὼν ἐστὶν ὁ λέγων, ὅτι τὸ ρ μετὰ τῶν δασέων δασύ ἐστι καὶ μετὰ τῶν ψιλῶν ψιλόν. καὶ εἰ ἐγένετο θρέψω, θρέχω, ὡφείλεν ἂν δασύνεσθαι τὸ ρ, καὶ ἐπειδὴ ἕτερος κανὼν ἐστὶν ὁ λέγων, ὅτι οὐδέποτε δυσύλλαβος λέξις θέλει εἶναι ἐν χρήσει, τῆς προτέρας συλλαβῆς ἀρχομένης ἀπὸ δασέος καὶ τῆς δευτέρας ἀπὸ δασέος, διὰ τοῦτο ἐτράπη τὸ δασύ εἰς ψιλόν καὶ ἐγένετο 20 τρέψω καὶ τρέχω. ὁ δὲ ἔξω οὐ συνάρχεται, ἐπειδὴ δασύνεται, τοῦ ἐνεστώτος ψιλομένου.

(Ἐν ἄλλῃ ἐπιγραφομένῃ τοῦ Ἡρωδιανοῦ εὐρον καὶ νέμω νεμήσω, θέλω θελήσω, βούλω βουλήσω, μέλω μελήσω, ὀφείλω ὀφειλήσω, „μελήσουσι δέ μοι ἔπποι“).

Ποῖα ῥήματα βαρύτονα ὄντα ποιοῦσιν ἀπὸ περισπωμένων μέλλοντας; τὰ ἔχοντα ἐν λ· ἐπὶ τούτων γὰρ μιᾷ συλλαβῇ περιτεύει ὁ μέλλων τοῦ ἐνεστώτος, οἷον θέλω θελήσω, βούλω βουλήσω, μέλω μελήσω, 25 οἷον „μελήσουσι δέ μοι ἔπποι“ (E 228), καὶ τὸ ὀφείλω ὀφειλήσω καὶ τὰ ὅμοια.

Διατί ἡνίκα ὁ ἐνεστώς διὰ τοῦ β ἢ φ ἢ π ἢ πτ ἐκφέρεται, ὁ μέλλων ἐκφέρεται διὰ τοῦ ψ; ἐπειδὴ ἀναλογεῖ ὁ μέλλων τῇ εὐθείᾳ, ὁ δὲ ἐνεστώς τῇ γενικῇ. καὶ ἡνίκα ἡ εὐθεῖα διὰ τοῦ ψ ἐκφέρεται, τότε ἡ γενικὴ διὰ τοῦ β ἢ φ ἢ π (ἢ πτ) ἐκφέρεται, οἷον Ἄραψ Ἄραβος, Κύκλωψ Κύκλωπος, κίνυψ κίνυφος. καὶ τούτου χάριν ὅταν ὁ ἐνεστώς διὰ τοῦ β ἢ π ἢ φ ἢ πτ ἐκφέρηται, τότε ὁ μέλλων διὰ τοῦ ψ 30 ἐκφέρεται.

2 ἔκαον: B ἔκαιον. καὶ post οὗ om. C. — 3 post ἐχάρην C habet μαίνω ἔμαινον (sic) ἐξ οὗ τὸ ἐμάνην, φαίνω ἔφαινον ἐξ οὗ τὸ ἐφάνην. ἔπαον: BC ἔπαυον. ἐπάην: B ἐπαύην. — 4 ποῦ: D οὐ. — 5 B λύπω ἔλυπον. ἔπιθον: B ἔπειθον. ἀπαρέμφατον πιθεῖν: C ἀπιπίθην. — 6 γὰρ om. D. — 7 A ἀφ' οὗ pro ἐξ οὗ bis. — 8 σπερῶ om. C. — 10 vid. Herod. ap. Bekk. An. 1372; Et. Gud. 661, 8; Gram. A. O. IV, 418, 10; A. P. IV, 237, 25. ἀπὸ τοῦ: C ἐκ τοῦ et ὁ μέλλων post γίνεται. — 11 ἀπὸ: C καὶ ἐκ. χραισμῶ: B χρησμῶ. τὸ βοηθῶ om. C. — 12 ἀπὸ τοῦ om. C, τοῦ A. — 13 ἀπὸ τοῦ: C ἐκ τοῦ. πέσω—ἐν σ: A πέγμα. — 15 ὀρύσσω: B ὀρίσω (ὀρίζω?). — 16 in C titulus est μέλλων πρῶτος. οἱ—ἔξω: B τὸ τρέψω θρέψω, τρέχω θρέξω, ἔχω ἔξω. C ὁ θρέψω. — 17 θρέψω καὶ θρέξω: A τύψω καὶ λέξω. οὐ om. D. post συνάρχονται C habet ἐπειδὴ κανὼν ἐστὶν ὁ λέγων ὅτι οὐδέποτε δυσύλλαβος λέξις θέλει εἶναι ἐν χρήσει τῆς προτέρας συλλαβῆς ἀρχομένης ἀπὸ δασέος. καὶ ἐπειδὴ ἕτερος κανὼν κτλ. ὅτι om. A. — 17—18 C τῶν bis om. — 18 ἂν om. C. — 18—20 καὶ ἐπειδὴ—δευτέρας ἀπὸ δασέος om. C. — 20 ἀπὸ δασέος om. B. C καὶ διὰ τοῦτο ἐτράπη τὸ ψιλὸν εἰς δασύ. — 21 C τὸ δὲ ἔξω εὐ. τοῦ om. B. — 22—23 om. AC. — 24 cf. Apollon. et Herod. ap. Bekk. An. 1289, 90. ἀπὸ: C ὡς ἀπὸ et τοὺς μέλλοντας. — 25 ἐνεστώτος om. B. μέλω om. D. — 25—26 μελήσω—ὀφειλήσω om. B. — 26 οἷον om. C. — 27 ἢ φ om. C. ἐκφέρεται om. D. ὁ μέλλων ἐκφέρεται: C τότε ὁ μέλλων. — 29 ἢ πτ quod est in libris meis expuncti. κίνυψ: C κίνυξ. — 30 ἢ π et ἐκφέρεται om. D. C καὶ ὁ μέλλων.

Πότε ὁ μέλλων τῆς τετάρτης συζυγίας διὰ τοῦ ξ ἐκφέρεται καὶ πότε διὰ τοῦ σ; ἡνίκα ὁ ἐνεστῶς διὰ δύο σσ ἐκφέρεται τότε ὁ μέλλων διὰ τοῦ ξ ἐκφέρεται, χωρὶς τοῦ ἰμάσσω ἰμάσω, ἰνάσσω ἰνάσω, πάσσω πάσω, λεύσσω λεύσω καὶ ἐρέσσω ἐρέσω. ἡνίκα δὲ διὰ τοῦ ζ ἐκφέρεται ὁ ἐνεστῶς ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὑπάρχων, τότε ὁ μέλλων διὰ τοῦ σ ἐκφέρεται, χωρὶς τοῦ οἰμῶζω οἰμῶζω, αἰάξω αἰάξω, ὀλολύζω ὀλολύζω, στενάξω στενάξω, ἀλαπάξω ἀλαπάξω. τὰ δὲ διὰ τοῦ ζ ἐκφερόμενα δισύλλαβα ὄντα διφορεῖται, καὶ ποτὲ μὲν διὰ τοῦ ξ ἐκφέρονται κατὰ τὸν μέλλοντα, οἷον κράζω κράζω, στίζω στίζω, τρύζω τρύζω, ποτὲ δὲ διὰ τοῦ σ, οἷον φράζω φράσω, παίζω παίσω, κτίζω κτίσω.

Διατί περισπῶσιν οἱ Ἀθηναῖοι τὸν μέλλοντα ἐπὶ τῶν διὰ τοῦ ιζῶ ῥημάτων ὑπὲρ δύο συλλαβὰς; ἐπειδὴ κανὼν ἐστὶν ὁ λέγων, ὅτι ἡ παραλήγουσα τοῦ βαρυτόνου μέλλοντος ἢ ἴση θέλει εἶναι πρὸς τὴν παραλήγουσαν τοῦ βαρυτόνου ἐνεστῶτος ἢ μείζων, οὐδέποτε δὲ ἐλάττω, χωρὶς τοῦ πνίγω πνίξω, ἐρύκω ἐρύξω καὶ ψύχω ψύξω. ἐπεὶ οὖν ἐπὶ τῶν διὰ τοῦ ιζῶ ῥημάτων ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ἐλάττων εὐρίσκεται ἡ παραλήγουσα τοῦ μέλλοντος τοῦ ἰδίου ἐνεστῶτος, τούτου χάριν περισπῶσιν αὐτὴν. κανὼν γάρ ἐστὶν ὁ λέγων, ὅτι, ἡνίκα ὁ μέλλων ἐλάττωνα ἔχει τὴν ἰδίαν παραλήγουσαν τῆς παραληγούσης βαρυτόνου ἐνεστῶτος, περισπᾶται· κείρω, κερῶ, φθείρω φθερῶ, μαίνω μανῶ.

Πότε ὁ μέλλων τῆς πρώτης συζυγίας τῶν περισπωμένων τῷ ἡ παραλήγεται καὶ πότε τῷ ε; ἡνίκα ὁ ἐνεστῶς μακρὰ παραλήγεται, τότε ὁ μέλλων διὰ τοῦ ἡ ἐκφέρεται, οἷον ποιῶ ποιήσω, ὠθῶ ὠθήσω, εὐρῶ εὐρήσω, χωρὶς τοῦ ἀρκῶ ἀκέσω καὶ λεικῶ λεικέσω. εἰ δὲ βραχεῖα πῇ μὲν τῷ ἡ παραλήγεται, οἷον νοῶ νοήσω, φιλῶ φιλήσω, πατῶ πατήσω, πῇ δὲ τῷ ι, οἷον ὀλῶ ὀλέσω, τελῶ τελέσω, πῇ δὲ διφορεῖται, οἷον φορῶ φορήσω καὶ φορέσω, πονῶ πονήσω καὶ πονέσω.

Καὶ πότε δεῖ λέγει πονήσω καὶ πότε πονέσω; ἡνίκα μὲν ψυχικῶς, πονήσω δεῖ λέγειν διὰ τοῦ ἡ, ἡνίκα δὲ σωματικῶς, πονέσω διὰ τοῦ ε. σημειώται παρ' Ἀριστοφάνει (Pax 820) τὸ „ἔγωγέ τοι πεπόννηκα κομιθεῖ τὸ σκέλη“ διὰ τὸ μέτρον.

Πότε παραλήγεται ὁ μέλλων τῆς δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων τῷ ἡ καὶ πότε τῷ α; ἡνίκα μὲν ὁ ἐνεστῶς ἐν τῇ παραληγούσῃ [ἔχει] τὸ ε ἢ τὸ ι, ἢ μόνον, ἢ ἐν διφθόγγῳ, τότε ὁ μέλλων τῷ α παραλήγεται οἷον ἐὼ ἐάσω, ἀνιῶ ἀνιάσω κοπιῶ κοπιάσω. τὰ δὲ ἔχοντα τὸ ο ἐν τῇ παραληγούσῃ τοῦ ἐνεστῶτος τέσσαρά εἰσιν, καὶ τὰ μὲν δύο τῷ ἡ παραλήγεται κατὰ τὸν μέλλοντα, οἷον βοῶ βοήσω, γοῶ γοήσω, τὰ δὲ δύο τῷ α, οἷον ἀκροῶ ἀκροάσω, μακκοῶ μακκοάσω. τὰ δὲ ἔχοντα τὸ ρ ἢ τὸ λ ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν, μὴ προυποκειμένου συμφώνου, τῷ α παραλήγεται κατὰ τὸν μέλλοντα, οἷον περῶ περάσω, φυρῶ φυράσω, γελῶ γελάσω, χαλῶ χαλάσω, τὰ δὲ ἔχοντα πρὸ τοῦ ρ ἢ τοῦ λ σύμφωνον ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν τῷ ἡ παραλήγεται, οἷον ποδαργῶ ποδαργήσω, ὁμοκλῶ ὁμοκλήσω, κολλῶ κολλήσω. τὰ δὲ ἔχοντα πρὸ τοῦ ρ ἢ τοῦ λ σύμφωνον μονοσύλλαβα ὄντα, εἰ μὲν ποιοῦσι παραγωγὴν εἰς μι, τῷ ἡ παραλήγεται κατὰ τὸν μέλλοντα, οἷον χρῶ χρήσω κίχρημι, τλῶ τλήσω τλήμι, εἰ δὲ μὴ ποιοῦσι παραγωγὴν εἰς μι, τῷ α παραλήγονται, οἷον θλῶ θλάσω, κλῶ κλάσω.

1 C ἡνίκα μὲν. — 2 C τῶν δύο et καὶ ὁ μέλλων. A ἰνάσσω ἰνάσω. — 3 post πάσω add. C πλάσσω πλάσω. λεύσσω λεύσω; D λάσσω λάσω. ἐκφέρεται om. D. — 4 καὶ ὁ μέλλων C. post αἰάξω add. C θρυλλίζω θρυλλίζω, στηρίζω στηρίζω. — 5 B ἀλαπάξω ἀλαπάξω. ζ: C ξ. — 6 καὶ ποτὲ μὲν: C πότε μὲν γάρ. — 7 τρύζω τρύζω: C φράζω φράζω, παίζω παίζω, D παίζω παίζω. παίζω παίσω: D τρύζω τρύζω, quae transponere non dubitavi. — 8 C πρίζω πρίσω. — 11 πνίξω om. D. — 12 καὶ om. C. ἐπὶ om. B. — 15 C τοῦ βαρυτόνου et οἷον κείρω. μανῶ: B μαινῶ. hucusque codex Coislinianus. — 16 τῷ ε: A τὸ ε. — 17—18 ὠθῶ—λεικέσω om. B. — 18 ἀρκῶ: A ἀρχῶ. quum verbum λεικῶ aliunde non innotuerit, haud scio an scribendum sit ληκῶ. A βραχία. πῇ μὲν τῷ ἡ om. A. — 21 cf. Et. Gud. 660, 57; Choerob. in Bekk. An. 1411. — 22 πονέσω: A πονέσαι. διὰ τοῦ ε om. B. A σημειώται. — 23 A τὸ σκέλη, B τὸ σκέλη. — 24 τῷ: B τὸ bis. — 25 ἔχει addidi. τῷ: D τὸ. — 26 κοπιῶ: B κοπιῶ. — 28 τῷ α: D τὸ α. D μακκοῶ μακκοάσω. — 29 τῷ: D τὸ. — 29—31 κατὰ τὸν μέλλοντα—παραλήγεται om. B. τὸν: A τὸ ρ. — 31 D ποδαργῶ ποδαργήσω. — 31—32 B κολλῶ κολλήσω.

Πότε παραλήγεται ὁ μέλλων τῆς τρίτης συζυγίας τῶν περισπωμένων τῷ $\bar{o}$ καὶ πότε τῷ $\bar{\omega}$ μεγάλῳ; πάντα τὰ τῆς τρίτης συζυγίας τῶν περισπωμένων ῥήματα τῷ $\bar{\omega}$ παραλήγεται κατὰ τὸν μέλλοντα, χωρὶς τοῦ ὁμῶ ὁμόσω, ἀρῶ ἀρόσω, βοῶ βοόσω, ἐξ οὗ καὶ βοῦς.

Ὅριστικὰ παθητικά.

Πῶς συναιρεῖται ἡ πρώτη καὶ δευτέρα καὶ τρίτη συζυγία τῶν περισπωμένων ἐπὶ τοῦ παθητικοῦ ⁵ ἐνεστώτος; ἡ μὲν πρώτη συζυγία τῶν περισπωμένων (ἐπὶ τοῦ παθητικοῦ ἐνεστώτος) τὸ $\bar{e}$ καὶ τὸ $\bar{o}$ εἰς τὴν $\bar{o}$ διφθόγγον συναιρεῖ, οἷον ποιεῖσθαι ποιοῦμαι, ἡ δὲ δευτέρα τὸ $\bar{a}$ εἰς $\bar{\omega}$, οἷον βοάσθαι βοῶμαι, ἡ δὲ τρίτη τὰ δύο $\bar{o}$ εἰς τὴν $\bar{o}$ διφθόγγον, οἷον χρυσόσθαι χρυσοῦμαι.

Τίνος παραλήγουσαν θέλει ἔχειν ὁ ἐνεστώς παθητικός; καθόλου ὁ ἐνεστώς παθητικός τὴν παραλήγουσαν θέλει ἔχειν τοῦ πληθυντικοῦ ἐνεργητικοῦ ἐνεστώτος, οἷον τύπτομαι, τύπτομεν, νοοῦμαι νοοῦμεν, βοῶμεν βοῶμαι, χρυσοῦμεν χρυσοῦμαι, τίθεμεν τίθεμαι, ἵσταμεν ἵσταμαι, δίδομεν δίδομαι, ζεύγνυμεν ζεύγνυμαι. ¹⁰

Πόθεν τὸ η μαι ὁ σημαίνει τὸ κάθημαι; ἀπὸ τοῦ $\bar{e}$ καὶ περισπωμένως $\bar{e}\omega$, καὶ παράγωγον η μι, καὶ τὸ παθητικὸν η μαι, καὶ κατὰ συναλοιφὴν τῶν δύο $\bar{e}\bar{e}$ εἰς $\bar{\eta}$ η μαι, καὶ μετὰ τῆς κατὰ προθέσεως κάθημαι. ¹⁵

Πόθεν τὸ κεῖμαι; παρὰ τὸ $\bar{e}\omega$ καὶ περισπωμένως $\bar{e}\omega$, καὶ παράγωγον η μι καὶ τὸ παθητικὸν η μαι, καὶ κατὰ συναλοιφὴν τῶν δύο $\bar{e}\bar{e}$ [εἰς τὴν $\bar{e}$ διφθόγγον] κεῖμαι.

Ποῖα ῥήματα ποιοῦσι τὰ δεύτερα πρόσωπα τοῦ παθητικοῦ ἐνεστώτος διὰ τοῦ $\bar{\eta}$ καὶ ποῖα οὐ ποιοῦσι; τὰ ἀπὸ τῶν εἰς $\bar{\omega}$ βαρυτόνων καὶ τὰ ἀπὸ τῆς πρώτης συζυγίας τῶν περισπωμένων ἔχουσι τὰ δεύτερα εἰς $\bar{\eta}$ καταλήγοντα μετὰ τοῦ $\bar{\eta}$. τὰ δὲ ἀπὸ τῆς δευτέρας καὶ τρίτης συζυγίας τῶν περισπωμένων, ²⁰ γίνονται τὰ τρίτα πρόσωπα τῶν ἐνεργητικῶν δεύτερα τῶν παθητικῶν, οἷον βοῶ βοᾷς βοᾷ βοῶμαι βοᾷ, χρυσῶ χρυσοῖς χρυσοῖ χρυσοῦμαι χρυσοῖ πληρῶ πληροῖς πληροῖ πληροῦμαι πληροῖ.

Πῶς ποιεῖ ἡ πρώτη συζυγία τῶν περισπωμένων καὶ ἡ δευτέρα καὶ ἡ τρίτη τὸ δεύτερον πρόσωπον τοῦ παθητικοῦ παρατατικοῦ; ἡ μὲν πρώτη συζυγία τῶν περισπωμένων περισπᾷ τὸ δεύτερον πρόσωπον τοῦ παθητικοῦ παρατατικοῦ διὰ τῆς $\bar{o}$ διφθόγγου γενόμενον, οἷον ἐνοοῦ, ἐποιοῦ, ἡ δευτέρα ὁμοίως ²⁵ περισπᾷ ἔχουσα τὴν τελευταίαν εἰς $\bar{\omega}$ καταλήγουσαν, οἷον ἐβοῶ, ἐγελῶ, ἡ δὲ τρίτη ὁμοίως περισπᾷ τὴν τελευταίαν εἰς $\bar{o}$ λήγουσαν (ἐχουσα), οἷον ἐχρυσοῦ, ἐπληροῦ, ἐστεφανοῦ.

Διατί ἰσοσυλλαβεῖ ὁ παθητικός παρακείμενος τῷ ἐνεργητικῷ; καθόλου γὰρ πᾶν παθητικὸν η μέσον, ἔχον τὸ $\bar{\mu}$ κλιτικόν, περιττοσυλλαβεῖν θέλει τοῦ ἰδίου ἐνεργητικοῦ. ἐπειδὴ τὰ ἔχοντα τὸ $\bar{\mu}$ κλιτικόν καὶ περιττοσυλλαβοῦντα τοῦ ἐνεργητικοῦ ἔχουσι καὶ παραλήγουσαν τοῦ πληθυντικοῦ ἐνεργητικοῦ καὶ τῆς ³⁰ γενικῆς τῆς ἐνεργητικῆς μετοχῆς, οἷον τύπτομεν τύπτοντος τύπτομαι, ἐτύπτομεν ἐτύπτοντος ἐτυπτόμην, ἐτύψαμεν ἐτύψαντος ἐτυψάμην, ἐτύπομεν τυπόντος ἐτυπόμην, τύψομεν τύψοντος τύψομαι, τυποῦμεν τυπούντος τυποῦμαι. ὁ δὲ παθητικός παρακείμενος μὴ δυνάμενος φυλάξει τὴν παραλήγουσαν τοῦ πληθυντικοῦ ἐνεργητικοῦ παρακειμένου καὶ τῆς γενικῆς τῆς μετοχῆς τοῦ τετυφότες, ἐγένετο συγκοπὴ, καὶ ἐξ ἀνάγκης ἰσοσυλλαβεῖ ὁ παθητικός παρακείμενος τῷ ἐνεργητικῷ. ³⁵

1 τῷ: D τὸ bis. μεγάλῳ om. A. — 3 βοόσω: A βοώσω. — 5 ἐπὶ — ἐνεστώτος om. A. — 10 ἐνεργητικοῦ ἐνεστώτος: B παρακειμένου ἐνεργητικοῦ. — 10—11 οἷον — βοῶμαι om. B. — 17 εἰς τὴν $\bar{e}$ διφθόγγον addidi. — 19 ἔχουσι om. A. — 20 τὰ δὲ: an ἐπὶ δὲ τῶν? — 21 D βοᾷς βοᾷ. βοῶμαι βοᾷ (A βοᾷ): B γελῶ γελᾷς γελᾷ. — 24 περισπᾷ: B περισπᾷται. — 27 ἔχουσα om. B. — 29 κλιτικόν bis: D κλητικόν. A περιττοσυλλαβοῦντι. — 32 ἐτύψαμεν: B ἐτυψάμην. ἐτύπομεν: A ἐτύπτομεν, B ἐτυπτόμην. τυπόντος ἐτυπόμην: D τύπτοντος ἐτυπτόμην. τύψομεν: A ἐτύψομεν. τυποῦμεν: B τυποῦμαι. — 34 πληθυντικοῦ: D παθητικοῦ. — 35 ὁ παθητικός bis in A.

Διατί τὸ τρίτον πρόσωπον τῶν ἐνικῶν τοῦ παθητικοῦ [παρακειμένου] οὐκ ἔστι τέτυμπται ἀλλὰ τέτυπται; ἐπειδὴ τὸ μ πρὸ τοῦ τ οὐ δύναται εἶναι οὔτε ἐν συλλήψει οὔτε ἐν διαστάσει, καὶ διὰ τοῦτο μεταβάλλεται ἐν τῷ παρακειμένῳ εἰς τὸ ἀντίστοιχον τοῦ θασέος συμφώνου τούτεστι τοῦ φ . ἔχει γὰρ ἀντίστοιχον τὸ φ τὸ π . τὸ δὲ ἔραμμαι καὶ τὰ ὅμοια, ἐπειδὴ οὐκ ἔχουσιν ἀντίστοιχον ἐν τῷ ἐνεργητικῷ παρακειμένῳ, τούτου χάριν καὶ ἐν τῷ δευτέρῳ καὶ τρίτῳ προσώπῳ ἀναδέχεται τὸ ν καὶ γίνεται ἔρανσαι ἔρανται.

Διατί τὸ τρίτον τῶν ἐνικῶν τοῦ παθητικοῦ παρακειμένου οὐ προσλαμβάνει πρὸ τοῦ τ τὸ ν καὶ ποιεῖ τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν; ἐπειδὴ πᾶσα συλλαβὴ ἀρχομένη ἀπὸ τῶν τριῶν συμφώνων τὸ μὲν δεύτερον ἄφωνον ἔχει τὸ δὲ τρίτον ἀμετάβολον, οἷον σκῆπτρον, ἰσχνός. καὶ διὰ τοῦτο τὸ τέτυπται οὐ δύναται πρὸ τοῦ τ δέξασθαι τὸ ν , ἵνα μὴ γένηται τὸ μὲν δεύτερον ἀμετάβολον, τὸ δὲ τρίτον ἄφωνον, καὶ τοῦτο διὰ μετοχῆς ἀναπληροῖ.

Πόθεν τὸ καθῆστο; ἀπὸ τοῦ $\xi\omega$ ἔσω, ὁ παθητικὸς ἡμαι, ὁ ὑπερσυντέλικός ἡσμεν ἡσο ἡστο καὶ καθῆστο.

Πόθεν τὸ εὐρέσθην; ἀπὸ τοῦ εὐρῷ εὐρήσω εὐρηκα, καὶ συστολῇ τοῦ η εἰς τὸ ϵ εὐρέσθην, ὅθεν τὸ
15 ῥηματικὸν ὄνομα εὐρετής καὶ ἐφευρετής.

Ποῖα ῥήματα εὐρίσκονται ἐν τῷ παθητικῷ ἀορίστῳ μὴ φυλάξαντα τὴν παραλήγουσαν τοῦ παθητικοῦ παρακειμένου; τὰ εἰς ρ ἅπαντα, οἷον συναιρῶ συνήρημαι συνηρέσθην, διαιρῶ διήρημαι διηρέσθην, καὶ τὰ ἔχοντα τὸ ρ μετ' ἐπιπλοκῆς συμφώνου παραληγόμενα τῷ α . τὸ γὰρ ἡμαρται κατὰ τὸν παρακειμένον τρέψαν τὸ ϵ εἰς α καὶ κατὰ τὸν ἀόριστον πάλιν τρέψαν τὸ α εἰς ϵ , οἷον ἐπὶ τοῦ στρέφω ἔστρεψα
20 ἔστραμμαι ἔστρέφθην, καὶ τρέφω ἔθρεψα τέθραμμαι [ἐτρέφθην] καὶ ἐπὶ τῶν ὁμοίων.

Περὶ ἀπαρεμφάτων.

Πόσα τελικὰ τῶν ἀπαρεμφάτων; δύο· τὸ ν ἐκ τῶν συμφώνων καὶ ἡ $\alpha\bar{i}$ διφθόγγος ἐκ τῶν φωνηέντων.

Καὶ διατί τὸ ν καὶ τὴν $\alpha\bar{i}$ διφθόγγον ἔχουσι τελικὰ τὰ ἀπαρέμφατα; τὸ μὲν ν ἔχουσι τελικόν, ἐπειδὴ τελικόν ἐστὶ τῶν τριῶν προσώπων καὶ οὕτως τὸ ἀσύγχυτον φυλάττεται. τὴν $\alpha\bar{i}$ διφθόγγον
25 ἔχουσιν, ἐπειδὴ καὶ αὕτη τελικὴ τῶν τριῶν προσώπων εὐρίσκεται, οἷον ἴσταμαι, ἴστασαι, ἴσταται.

Διατί ἀπὸ τῶν περισπωμένων τὸ ἀπαρέμφατον τοῦ ἐνεστώτος ἀπὸ τοῦ παρατατικοῦ κανονίζεται καὶ οὐκ ἀπὸ τοῦ ἐνεστώτος; ἐπειδὴ εἰ ἦν ἀπὸ τοῦ ἐνεστώτος, ἡ δευτέρα συζυγία, τὸ βοᾶν, γελᾶν, τὸ ἰῶφειλεν ἔχειν, καὶ ἡ τρίτη συζυγία διὰ τῆς $\sigma\bar{i}$ διφθόγγου ἐκφέρεται, οἷον χρυσοῖν, πληροῖν, ὅπερ ἀδύνατον. ἡ γὰρ τρίτη διὰ τῆς $\sigma\bar{u}$ διφθόγγου ἐκφέρεται τῆς ἐν τῷ παρατατικῷ οὐσης, καὶ ἡ δευτέρα συζυγία
30 ἐκ τοῦ παρατατικοῦ κανονίζεται.

Περὶ προστακτικῶν.

Διατί προτάττει ὁ Ἀπολλώνιος τὰ εὐκτικά τῶν προστακτικῶν, ὁ δὲ Θεοδόσιος τὰ προστακτικά τῶν εὐκτικῶν; ὁ μὲν Ἀπολλώνιος προτάττει τὰ εὐκτικά τῶν προστακτικῶν, ἐπειδὴ τὰ εὐκτικά ἰδίας ἔχει

1 Librorum scripturam non immutavi nisi quod addidi παρακειμένου. puto scriptum fuisse τέτυμπται, τὸ φ et τὸ π (2, 3) pro τέτυπται (B τέτυμπε), τὸ μ et τοῦ φ . — 3—4 τοῦ θασέος — ἀντίστοιχον om. B. — 4 ἔραμμαι: B ἔραμαι an ἔρρασμαι et 5 τὸ σ καὶ γίνεται ἔρρασσαι ἔρρασται? B ἔρρανται. — 8 τριῶν om. A. — 9 τὸ post τοῦτο om. B. — 12 B $\xi\omega$ ἔσω ἡμαι cetera cum spir. leni, A $\xi\omega$ ἔσω ἡσμεν sed ἡμαι ἡσω ἡστο. — 14 B εὐρέσθην εὐρῷ εὐρήσω εὐρηκα. τοῦ η om. A. τὸ post εἰς om. B. — 16 εὐρίσκονται om. B. — 18 ἐπιπλοκῆς: B ἐμπιπλοκῆς. τῷ α : B τὸ α . τὸ γὰρ ἡμαρται: A τοῦτο γὰρ ἡμαρτον. — 19 τὸν: B τὸ. τοῦ om. A. — 20 ἔστραμμαι: D ἔστρεμμαι. τέθραμμαι: D τέτρεμμαι. addidi ἐτρέφθην. — 24 ἀσύγχυτον: D ἀσύγχητον. φυλάττεται: B φυλάττοντα. — 25 αὕτη: D αὐτή. — 27 perperam ὁ ἐνεστώτος τῶν ἀπαρεμφάτων. ἐπειδὴ — ἐνεστώτος om. B. — 28 ὡφείλεν: D ὀφείλει. — 29 ἐκφέρεται: fortasse ἐκφίρεσθαι. — 33 ἐπειδὴ — pag. 23, 2 τῶν εὐκτικῶν bis in A.

φωνάς, ἔχει γὰρ πρῶτα, δεύτερα καὶ τρίτα πρόσωπα, τὰ δὲ προστακτικὰ πρῶτον πρόσωπον οὐκ ἔχουσιν. ὁ δὲ Θεοδόσιος ἀκολουθήσας καὶ ἄλλοις τισὶ παλαιότεροις προτάττει τὰ προστακτικὰ τῶν εὐκτικῶν, ἐπειδὴ κατάλεξιν ἔχει ὀριστικῆς ἐγκλίσεως.

Διατί τὸ εἰπὲ καὶ ἐλθὲ καὶ εὐρὲ ἀορίστου ὄντα δευτέρου δέχονται, τῶν ἄλλων βαρυνομένων; ἐπειδὴ τὰ ἄλλα βραχεῖα παραλήγεται, ταῦτα δὲ μακρᾶ. ὥς οὖν διήλλαξαν κατὰ τὴν παραλήγουσαν 5 διήλλαξαν καὶ περὶ τὴν τάσιν.

Πόθεν τὸ ὑπεξαίρεισθωσαν; παρὰ τὸ αἰρῶ αἰρούμαι, καὶ ὁ παρατατικὸς ἡρούμην, τὸ δεύτερον ἡρου, καὶ τὸ προστακτικὸν αἰροῦ, τὸ τρίτον αἰρείσθω, τῶν πληθυντικῶν τὸ τρίτον αἰρείσθωσαν, καὶ ἐν συνθέσει ὑπεξαίρεισθωσαν.

Περὶ εὐκτικῶν.

10

Πόσαι καταλήξεις (τῶν ῥημάτων) τῶν εὐκτικῶν; τρεῖς· (ή) εἰς $\bar{\mu}\iota$, (ή) εἰς $\bar{\mu}\eta\nu$ καὶ (ή) εἰς $\bar{\eta}\nu$ καθαρῶς. καὶ τὰ μὲν εἰς $\bar{\mu}\iota$ ἐνεργητικά εἰσιν ἢ μέσα, οὐδέποτε δὲ παθητικά. τὰ δὲ εἰς $\bar{\mu}\eta\nu$ ἢ παθητικά εἰσιν ἢ μέσα, οὐδέποτε δὲ ἐνεργητικά. τὰ δὲ εἰς $\bar{\eta}\nu$ καθαρὰ ἢ ἐνεργητικά εἰσιν ἢ παθητικά, οὐδέποτε δὲ μέσα.

Περὶ ὑποτακτικῶν.

15

Πότερον τὰ δεύτερα καὶ τρίτα πρόσωπα τῶν ὑποτακτικῶν τῆς δευτέρας καὶ τρίτης συζυγίας τῶν περισπωμένων ἀπὸ τῶν ἐντελεστέρων κανονίζονται ἢ οὐ; ἐὰν γὰρ ἀπὸ τῶν ἐντελεστέρων κανονίζονται κατὰ συναίρεσιν, οὐκ εὐρίσκονται ἔχοντα διαφορὰν, οἷον ἀπὸ τοῦ ποιέω γίνεται ἐὰν ποιῶ, ἐὰν ποιῆς ἐὰν ποιῆς, ἐὰν βοῶ, ἐὰν βοᾷς ἐὰν βοῆς, ἐὰν χρυσῶ ἐὰν χρυσῶ, ἐὰν χρυσῶς ἐὰν χρυσῆς, καὶ οὐδὲ μίαν διαφορὰν εὐρίσκονται αἱ τρεῖς ἔχουσαι κατὰ τὸν αὐτὸν τόνον καὶ τὴν αὐτὴν γραφὴν ἐν τοῖς πρώτοις 20 καὶ δευτέροις καὶ τρίτοις προσώποις. καὶ διὰ τοῦτο ἡ δευτέρα καὶ τρίτη συζυγία τῶν περισπωμένων ὁμόφωνον ἔχουσι τὸ δεύτερον καὶ τρίτον πρόσωπον τοῖς ἰδίοις ὀριστικοῖς, οἷον βοῶ βοᾷς βοᾶ ἐὰν βοῶ ἐὰν βοᾷς ἐὰν βοᾶ, χρυσῶ χρυσοῖς χρυσοῖ ἐὰν χρυσῶ ἐὰν χρυσοῖς ἐὰν χρυσοῖ. ἡ δὲ πρώτη συζυγία ἐπειδὴ ὁμοιοκατάλεκτός ἐστιν ἐν τοῖς ὀριστικοῖς πρὸς τὰ βαρύτενα ῥήματα, διὰ τῆς εἰ διφθόγγου ἐκφερομένη διὰ τοῦτο καὶ ἐν τοῖς ὑποτακτικοῖς τὴν αὐτὴν κατάλεξιν τοῖς βαρυτόνοις ἀναδέχεται διὰ τοῦ ἡ καὶ 25 ἡ γινόμενη, ἐὰν νοῆς νοῆ.

Διατί οἱ Ἀθηναῖοι τὰ δεύτερα καὶ τρίτα πρόσωπα τῶν ὑποτακτικῶν παθητικῶν τῆς τρίτης συζυγίας τῶν περισπωμένων διὰ τοῦ $\bar{\omega}$ προφέρουσιν, οἷον ἐὰν χρυσῶται, ἐὰν στεφανῶται; ἐπειδὴ τὰ εἰς $\bar{\mu}\alpha\iota$ ῥήματα θέλουσι καὶ ἐν τῷ πρώτῳ καὶ τρίτῳ προσώπῳ τὰ ἴσα φωνήεντα φυλλάττειν κατὰ τὴν παραλήγουσαν. διὰ τοῦτο φυλλάττουσι τὸ $\bar{\omega}$ καὶ ἐν τῷ τρίτῳ προσώπῳ, ἵνα εὐρεθῇ φυλάττον τὴν παρα- 30 λήγουσαν τοῦ πρώτου προσώπου.

Περὶ μετοχῆς.

Τί ἐστι μετοχή; ῥῆμα ἔχον πτώσεις, ἀριθμούς καὶ διάφορα γένη.

Διατί ἐπὶ τῶν μετοχῶν δύο τελικὰ εὐρίσκονται, τὸ $\bar{\nu}$ καὶ τὸ $\bar{\varsigma}$; ἐπειδὴ αἱ μετοχαὶ θέλουσιν ἔχειν τὰς φωνὰς ἀκολουθῶς πρὸς τὰ ὀριστικά ῥήματα, τὴν δὲ συγγένειαν τῶν χρόνων πρὸς τὰ ἀπαρέμφρατα. 35

2 προτάττει: D προστάττει. — 3 ὀριστικῆς: A ὀριστικοῦ. conf. Bekk. An. 638; 1275; 1277. — 4 cf. Herod. ad II. A 85; Cram. A. P. III, 3, 33; 273, 19; 328, 7; Et. Mg. 329, 57; Et. Gud. 661, 19. — 8 τὸ τρίτον αἰρείσθω om. B. B αἰρούεισθωσαν. — 8—9 καὶ — ὑπεξαίρεισθωσαν om. A. — 11 τῶν ῥημάτων om. A. ἢ quod inclusi ter om. A. — 12 δὲ post οὐδέποτε om. A. — 17 ἢ οὐ — κανονίζονται om. B. A. κανονίζονται. — 18 post συναίρεσιν B add. καὶ. — 19 ἐὰν βοῶ; ἐὰν βοᾷς; B ἐὰν βοῆς. ἡ adscriptum in utroque codice neglectum est. — 19—20 οὐδὲ μίαν διαφορὰν: B οὐδὲ μία διαφορὰ ἄλλ'. — 22 πρόσωπον om. A. — 25 καὶ om. A. ἡ: A ἡ. — 27 cf. Et. Gud. 661, 23. — 29—30 τὰ ἴσα — προσώπῳ om. B. — 34 τὸ $\bar{\nu}$: B τὸ $\bar{\tau}$. αἱ: B καὶ. — 35 πρὸς τὰ: B τὰ πρὸς.

τὸ δὲ $\bar{\nu}$ καὶ $\bar{\varsigma}$ τελικά εἰσι τῶν ῥημάτων καὶ διὰ τοῦτο ἡ μετοχὴ ταῦτα ἔχει τελικά, τὸ $\bar{\nu}$ καὶ τὸ $\bar{\varsigma}$, ἀρμόζοντα καὶ ἀρσενικῶ γένει καὶ ῥηλικῶ καὶ οὐδετέρῳ.

Διατὶ αἱ μετοχαὶ διὰ τοῦ $\bar{\nu}\tau$ κλίνονται; ἐπειδὴ αἱ περιττασυλλαβῶς κλινόμεναι μετοχαὶ + θέλουσιν ἔχειν κλίειν διὰ τοῦ $\bar{\nu}\tau$ ἀρμόζουσιν τριγένειαν πλὴν τοῦ παρακειμένου καὶ τοῦ ὑπερσυντελικού. καὶ διὰ
5 τοῦτο αἱ μετοχαὶ διὰ τοῦ $\bar{\nu}\tau$ κλίνονται, τύπτων τύπτοντος.

Πόθεν πᾶσα γενικὴ μετοχῆς περιττασυλλαβοῦσα τῆς ἰδίας εὐθείας διὰ τοῦ $\bar{\nu}\tau$ κλίνεται πλὴν τοῦ παρακειμένου, ὑπερσυντελικού καὶ τοῦ μέσου; + αἱ εἰς ὡς μετοχαὶ ὀξύτονται καὶ διὰ τοῦ $\tau\omicron\varsigma$ κλίνονται.

Διατὶ αἱ μετοχαὶ ἀπὸ τῶν πρώτων προσώπων τῶν ῥημάτων κανονίζονται καὶ οὐκ ἀπ' ἄλλων; ἐπειδὴ τιμιώτερόν ἐστι τὸ πρῶτον πρόσωπον, καὶ ὅτι ἀρμοδίαν ἔχει κατάληξιν προσερχομένου τοῦ συμ-
10 φώνου πρὸς ἀρσενικὸν γένος.

Διατὶ ἡ τοῦ παρακειμένου μετοχὴ εἰς $\bar{\varsigma}$ λήγει καὶ ὀξύνεται; ἐπειδὴ ὁ ὑπερσυντελικὸς εἰς $\bar{\nu}$ λήγει μετὰ φύσει μακρᾶς μὴ ἔχον τὸ $\bar{\mu}$ κλιτικόν, καὶ διὰ τοῦτο εἰς $\bar{\varsigma}$ ὀξύτονον ἔχει τὴν μετοχὴν.

Ποσαχῶς ἀποτελοῦσι τὰ εἰς $\bar{\varsigma}$ ἀρσενικά τὰ οὐδέτερα; τετραχῶς. ἡ γὰρ ἀποβολὴ τοῦ $\bar{\varsigma}$ γίνεται, ὡς ἐπὶ τοῦ ταχύς ταχύ, φιλόπολις φιλόπολι, μέγας μέγα, ἡ τροπὴ τοῦ $\bar{\varsigma}$ εἰς $\bar{\nu}$, ὡς καλὸς καλόν, σοφὸς
15 σοφόν, ἡ κατὰ τροπὴν τοῦ $\bar{\varsigma}$ εἰς $\bar{\nu}$ καὶ συστολὴ τοῦ $\bar{\alpha}$, ὡς μέλας μέλαν, ἡ κατὰ συστολὴν μόνην, ὡς τὸ ἀσεβὴς ἀσεβές, εὐγενὴς εὐγενές.

Διατὶ ἡ τοῦ ἀορίστου παθητικοῦ μετοχὴ οὐκ ἐφύλαξε τὸ $\bar{\eta}$, ἀλλ' ἔτρεψεν αὐτὸ εἰς τὴν $\bar{\epsilon}\iota$ διφθόγγον; ἐπειδὴ τὰ εἰς $\bar{\eta}\varsigma$ ποιοῦντα τριγένειαν διὰ καθαροῦ τοῦ $\bar{\omicron}\varsigma$ κλίνεσθαι θέλουσιν, αἱ δὲ περιττασυλλάβως κλινόμεναι μετοχαὶ ἢ διὰ τοῦ $\bar{\nu}\tau$ κλίνονται ἢ διὰ καθαροῦ τοῦ $\tau\omicron\varsigma$, ὡς ἐν τῇ παρακειμένῳ· διὰ τοῦτο
20 μετέθηκε τὸ $\bar{\eta}$ εἰς τὴν $\bar{\epsilon}\iota$ διφθόγγον, ἵνα γένηται μίμησις ὀνόματος, δυναμένη τριγένειαν ἀναδέξασθαι καὶ κλίειν διὰ τοῦ $\bar{\nu}\tau$.

Παραγωγαὶ δυσκλίτων ῥημάτων.

Πόθεν τὸ σπένδω; ἐκ τοῦ σπείδω, οὗ ὁ μέλλων σπείσω, ὁ ἀόριστος ἐσπείσα, ἐξ οὗ τὸ παρ' Ὀμήρῳ
(I 712) „σπείσαντες ἔβαν κλισίην δ' ἔκαστος“. ἐκ τοῦ οὖν σπείδω γέγονε κατ' Ἀργείους καὶ
25 Κρήτας ἀφαιρέσει τοῦ τ τῆς $\bar{\epsilon}\iota$ διφθόγγου καὶ προσόδῳ τοῦ $\bar{\nu}$ σπένδω. οὗτοι γὰρ πολλάκις ἐξαιροῦντες τὸ τ τάττουσι τὸ $\bar{\nu}$, καὶ τὴν μὲν εἰς πρόθεσιν ἐν λέγουσι, καὶ τὸ τιθεῖς τιθένς, οὕτως οὖν καὶ τὸ σπείδω σπένδω.

Πόθεν τὸ ὄσσω καὶ πέσσω; παρὰ τὸ ὄπτω καὶ πέπτω, καὶ Αἰολικῶς ἐτράπη τὸ $\bar{\pi}\tau$ εἰς δύο $\bar{\sigma}\sigma$ καὶ γέγονεν ὄσσω καὶ πέσσω, ἐξ οὗ καὶ τὸ „κάκ' ὄσσόμενος προσέειπε“ (A 105).

Πόθεν τὸ ἀνύτω καὶ ἀρύτω δι' ἐνὸς τ ; ἐκ τοῦ ἀνύω, καὶ ἀρύω, καὶ κατὰ Ἀττικοὺς καὶ Κυπρίους
30 πλεονάζει τοῦ τ γίνεται ἀνύτω καὶ ἀρύτω. οὕτω γὰρ καὶ ἐπὶ τῶν ὀνομάτων πλεονάζουσι τὸ τ , καὶ τὴν μὲν πόλιν πτόλιν λέγουσι καὶ τὸν πόλεμον πτόλεμον.

Πόθεν τὸ „ἔρρε κακὴ γλήνη“ (Θ 164); ἐκ τοῦ ἔρρω, τὸ δὲ ἔρρω ἐκ τοῦ φθείρω γέγονεν εἶρω, καὶ ἀποβολὴ τοῦ τ Αἰολικῶς καὶ κατὰ διπλασιασμόν τοῦ $\bar{\rho}$ γίνεται ἔρρω, ὡς κείρω κέρρω, οἱ γὰρ Αἰολεῖς
35 τὰ εἰς $\bar{\rho}$ λήγοντα ῥήματα βαρύτερα ἔχοντα τὴν $\bar{\epsilon}\iota$ παρατέλευτον μετατιθέντες τὸ τ εἰς $\bar{\rho}$ προφέρονται, οἷον σπείρω σπέρρω, δείρω δέρρω.

4 τοῦ post καὶ om. A. — 6—7 πόθεν—ὑπερσυντελικού: B πόθεν τὸ $\bar{\nu}\tau$ κλίνεται. — 7 καὶ om. A. — 11 εἰς $\bar{\nu}$: B εἰς $\bar{\epsilon}\iota$. — 12 φύσει: D φυσικῆς. — 13 τὰ οὐδέτερα om. B. — 15 ὡς μέλας μέλαν om. B. — 17 τὴν $\bar{\epsilon}\iota$: D τὸ $\bar{\epsilon}\iota$. — 18 $\bar{\omicron}\varsigma$: D $\tau\omicron\varsigma$. κλίνεσθαι θέλουσιν: B κλίνονται. — 22 B ὀνομάτων ἢ ῥημάτων. — 23 ὁ post σπείσω om. B. — 24 κλισίην: B κλισίην. κατ' Ἀργείους—σπένδω om. B. — 28 cf. Et. Gud. 661, 31. — 29 καὶ τὸ: A τὸ. — 30 B ἀρύτω καὶ ἀνύτω et infra eodem ordine. — 31 τοῦ: D τὸ. A ἀνύτω καὶ ἀρύτω, B ἀρύτω καὶ ἀνύτω καὶ ἀνύγω. καὶ post γάρ om. B. post ὀνομάτων B add. καὶ τῶν ῥημάτων. — 33 cf. Et. Gud. 661, 34. κακὴ γλήνη om. A.

Πόθεν τὸ ἐλαύνω; παρὰ τὸ ἐλῶ δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων, καὶ παρὰ Βοιωτοῖς ἐλάω, καὶ κατὰ Αἰολεῖς προσθέσει τοῦ ὑ ἐλαύω, καὶ κατὰ Δωριεῖς προσθέσει τοῦ ν ἐλαύνω. οἱ γὰρ Δωριεῖς τὰ εἰς ὦ λήγοντα ῥήματα καθάρᾳ τῷ ν προσφέρουσιν, οἷον δύνω δύνω, θύνω θύνω, ὡς παρὰ τῷ Ὀμήρῳ (E 87) „θύνε γὰρ ἀμπεδίον ποταμῷ πλήθοντι ἐοικώς.“

Πόθεν τὸ δάκνω; παρὰ τὸ δῆκω κατὰ Ἴωνας, καὶ συστολῇ τοῦ ἡ εἰς ᾱ δάκω, ὡς μεσημβρία 5 μεσαμβρία, καὶ Πῆρις Πάρις, καὶ κατὰ Δωριεῖς προσθέσει τοῦ ν δάκνω. ἡ παρὰ τὸ δακάνω γέγονε κατὰ συγκοπὴν Αἰολικῶς καὶ Ἀττικῶς δάκνω. ἔσος γὰρ ἔχουσι τὰ βαρύτονα τῶν ῥημάτων συγχόπτειν, ἀντὶ γὰρ τοῦ ἀγείρω ἄγω λέγουσιν, ἀφ' οὗ καὶ τὸ παρ' Ὀμήρῳ (H 134) „ἀγρόμενοι Πύλιοί τε καὶ Ἀρκάδες ἐγχεσίμωροι.“ καὶ τὸ ἐγείρω, ἔργω, οἷον „ἐργετο δ' ἐξ ὕπνου“ (B 41).

Πόθεν τὸ ὀρούω; ἐκ τοῦ ὀρῶ, καὶ Ἴωνικῶς ἐπλεόνασε τὸ ὕ καὶ ἐγένετο ὀρύω. οἱ γὰρ Ἴωνες τὰ 10 εἰς ὦ λήγοντα ῥήματα, εἴτε βαρύνονται, εἴτε περισπῶνται, διὰ ὕ τοῦ βαρυνομένου ἐκφέρουσιν, οἷον ἰδῶ ἰδῶ, κινῶ κινῶ, ἐξ οὗ τὸ „πυκναὶ κινύοντο φάλαγγες“ (Δ 281). καὶ Βοιωτικῶς ἐπλεόνασε τὸ ὁ καὶ ἐγένετο ὀρούω. οἱ γὰρ Βοιωτοὶ προστιθέασιν τῷ ὕ τὸ ὁ καὶ βραχυνόμενον βραχύνουσι, μηχανόμενον δὲ μηχανοῦσιν, οἷον ὕλη οὕλη, ὕδωρ οὕδωρ, ὅθεν καὶ ἡμαρται τὸ ὀρούω ἔχον μακρὸν δίχρονον Βοιώτιον.

Πόθεν τὸ καθίζω; ἐκ τοῦ ἔζω τὸ καθεζομαι, καὶ Σικελικῶς ἐτράπη τὸ εἰς ι, καὶ γέγονεν ἔζω. 15 οὗτοι γὰρ τὸ ἀρκτικὸν ε, (έν) ᾧ ἔπεται σ, εἰς ι μετατιθέασιν, οἷον ἔσχω ἴσχω, ἔσπω ἴσπω, οὕτως οὖν καὶ τὸ ἔζω τὸ καθίζω, τὸ γὰρ ζ ἐκ τοῦ σ καὶ δ.

Πόθεν τὸ πιφάσκω; ἐκ τοῦ φῶ τὸ λέγω, καὶ κατὰ παραγωγὴν Δωρικὴν γίνεται φάζω, ὡς βῶ 20 βάζω, καὶ Σικελικῶς διαλύσει τοῦ ζ εἰς σ καὶ π, καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμόν γέγονε πιφάσκω. οἱ γὰρ Ἴωνες τὰ ἀπὸ συμφώνου ἀρχόμενα ῥήματα ἀναδιπλασιάζουσιν, οἷον λελάχασι, κεκάμασι, δεδέξεται.

Πόθεν τὸ γινώσκω; ἐκ τοῦ νοῶ καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ Αἰολικῶς γνοῶ, ἐξ οὗ τὸ κατὰ στέρησιν ἀγνοῶ, καὶ κατὰ συγκοπὴν γνῶ, ὁ μέλλων γνῶσω καὶ ἐπενθέσει τοῦ π πρὸ τοῦ δευτέρου ὦ γινώσκω, καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμόν Ἴωνικῶς γινώσκω.

Πόθεν τὸ γέντο; ἐκ τοῦ ἔλω τὸ λαμβάνω, οὗ ὁ παθητικὸς ἐνεστῶς ἔλομαι, καὶ ὁ παρατατικὸς ἐλόμην, τὸ τρίτον ἔλετο καὶ κατὰ συγκοπὴν Αἰολικὴν ἔλτο, καὶ κατὰ μετάθεσιν τοῦ λ εἰς ν Δωρικῶς ἔντο 25 καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ Αἰολικῶς γέντο.

Πόθεν τὸ πεφυζότες; ἐκ τοῦ φύγω, καὶ Ἴωνικῶς ἐτράπη τὸ γ εἰς ζ, ὡς ὀλίγον ὀλίζον, καὶ γέγονε φύζω, καὶ ὁ μέσος παρακείμενος πέφυγα, καὶ κατὰ τὴν αὐτὴν διάλεκτον τροπῇ τοῦ γ εἰς ζ πέφυξα, ἡ μετοχὴ ὁ πεφυζώς, τοῦ πεφυζότες.

Πόθεν τὸ δέχνυμαι; ἐκ τοῦ δέχω δεχύω, ὡς ἐκ τοῦ ἄνω ἀνύω, δέχυμι καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν 30 Δωρικῶς δέχνυμι, τὸ παθητικὸν δέχνυμαι, ἐξ οὗ τὸ „δέχνυσσο μήτερ“.

Πόθεν τὸ „εἰλήλουθμεν“ (I 49. γ 71); ἐκ τοῦ ἐλεύθω, οὗ ὁ μέσος παρακείμενος ἤλευθα, καὶ Ἀττικῶς ἐλήλυθα, καὶ Ἴωνικῶς εἰλήλυθα, καὶ Βοιωτικῶς εἰλήλουθα. οἱ γὰρ Βοιωτοὶ προστιθέασιν τῷ ὕ τὸ ὁ. τὸ πρῶτον τῶν πληθυντικῶν εἰληλούθαμεν, καὶ κατὰ συγκοπὴν Αἰολικὴν εἰλήλουθμεν.

Πόθεν τὸ „ἐκλέλαθον κιθαριστύν“ (B 600); ἐκ τοῦ λήθω τὸ λανθάνω, οὗ ὁ μέσος παρα- 35 κείμενος λήληθα, καὶ κατὰ συστολὴν Ἴωνικὴν τοῦ ἡ εἰς ᾱ λέλαθα, καὶ κατὰ Σικελοῦς τροπῇ τοῦ α εἰς ὦ

1 cf. Et. Gud. 661, 37. Βοιωτοῖς; Α βιωτοῖς, Β βοιωτοῦς. — 3 ῥήματα om. B. προσφέρουσιν: Β προσφέρουσιν. — 4 D θύνε et ἀμπεδόν. — 5 δάκνω: Α δάκω. — 6 Α δοριόζ. τὸ δακάνω: Β τῷ δάκνω. — 7 γὰρ om. B. — 9 D ἐγχεσιμωροι. — 10 ὀρούω: Β ούρούω. — 11 βαρύνονται: Β βαροῦνται. — 12 κινῶ: D κίνω. πυκναὶ κινύοντο: codd. Hom. omnes πυκναὶ κίνοντο praeter Vrat. b ad Δ 332 κινῶντο. — 15 cf. Et. Gud. 661, 43. Σικελικῶς: Β αἰολικῶς. — 16 ἐν delendum. — 17 ἔζω: Β ἴζω. — 18 cf. Et. Gud. 661, 51. — 19 Σικελικῶς: Β δικαλικῶς. καὶ π om. B. — 21 cf. Et. Gud. 661, 48. — 22 ἀγνοῶ; Α ἀνοῶ. — 23 repono γινώσκω. — 24 vid. Et. Gud. 661, 58. ἔλω: D ἐλῶ. — 25 ἔντο: Β ἔντο. — 26 Αἰολικῶς om. Α. — 27 cf. Et. Gud. 661, 62. Α πεφυζότες. Β ὀλίγων ὀλίζων. — 25 πεφυζώς: Β πεφυζός. — 30 ἐκ τοῦ post ὡς om. Α. — 31 μήτερ om. Α. — 32. cf. Et. Gud. 662, 3. Β ἡλήλουθμεν omisso τὸ. — 34 εἰληλούθαμεν: Β θαμεν. — 35 D κιθαριστήν.

λελάθω ἐνεστώς. οὗτοι γὰρ τοὺς παρακειμένους μεταποιοῦσιν εἰς ἐνεστῶτας, οἷον πεποίηκα πεποιήκω. ἀπὸ δὲ τοῦ λελάθω γέγονεν ὁ παρατατικός λελάθον καὶ ἐκλήλαθον.

Παραβολαὶ τῶν εἰς $\bar{\mu}$ ῥημάτων.

Ποσοσύλλαβα θέλει εἶναι τὰ εἰς $\bar{\mu}$ ῥήματα; τρισύλλαβα, οἷον τίθῃμι, ἴστημι, δίδωμι, ζεύγνυμι, 5 χωρὶς τῶν τεσσάρων δισυλλάβων, οἷον εἰμί τὸ ὑπάρχω, φημί τὸ λέγω, καὶ κατὰ ἀποβολὴν τοῦ $\bar{\varphi}$ ἡμί, καὶ εἰμί τὸ πορεύομαι.

Καὶ πόσα ῥήματα εἰς $\bar{\mu}$ εἰσὶ τὰ ὑπερβαίνοντα τὴν τρισύλλαβον; ἕξ· κεράννυμι, πετάννυμι, ὁμόρ-
γνυμι, ὀρέγνυμι, ὀνίνημι καὶ δοκίμαμι, ὃ ἐστὶν Αἰολικὸν τὸ σημαῖνον τὸ δοκιμάζω.

Ποῖα ῥήματα περισπώμενα ποιοῦσι παράγωγα εἰς $\bar{\mu}$; ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὰ ἀναδιπλασιαζόμενα, 10 οἷον θῶ τιθῶ τίθῃμι, σῶ ἰσῶ ἴστημι, δῶ διδῶ δίδωμι. εἵπομεν δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον διὰ τὸ $\bar{\varphi}$. τοῦτο γὰρ οὐκ ἀναδιπλασιάζεται καὶ ποιεῖ παράγωγον ῥῆμα τὸ φημί, καὶ ὀλίγα τινὰ τοιαῦτα.

Καὶ διατί οὐκ ἀναδιπλασιάζεται τὸ $\bar{\varphi}$ καὶ γίνεται πιφῶ, καὶ ἐξ αὐτοῦ πίφημι; ἐπειδὴ ἐγκλίνεται, οἷον ἄνθρωπῶν φημι, καὶ τὰ ἐγκλινόμενα οὐ πάσχει ἀναδιπλασιασμόν, ἀλλὰ τὸναντίον καὶ ἀποβολὴν, ὡς τὸ ἐμοῦ καὶ ἐμοί, οἷον ἤκουσέ μου, καὶ ἔδωκέ μοι· ἰδοὺ γὰρ ἀπέβαλον τὸ $\bar{\epsilon}$.

15 Διατί ἡ πρώτη καὶ δευτέρα συζυγία τῶν εἰς $\bar{\mu}$ τῶ $\bar{\eta}$ παραλήγεται, ἡ δὲ τρίτη τῶ $\bar{\omega}$, ἡ δὲ τετάρτη διχρόνῳ ἐκτεταμένῳ; ἡ μὲν πρώτη παραλήγεται τῶ $\bar{\eta}$, ἐπειδὴ τὸ ἐντελὲς τοῦ πρωτοτύπου, ἀφ' οὗ ἐγένετο, τῶ $\bar{\epsilon}$ παραλήγει, οἷον τιθέω τιθῶ, τὸ δὲ $\bar{\epsilon}$ εἰς $\bar{\eta}$ ἐκτείνεται, καὶ τούτου χάριν ἡ πρώτη συζυγία τῶν εἰς $\bar{\mu}$ τῶ $\bar{\eta}$ παραλήγεται. ἡ δὲ δευτέρα ὁμοίως καὶ αὐτὴ τῶ $\bar{\eta}$ παραλήγεται, ἐπειδὴ καὶ αὐτὴ τὸ ἐντελὲς τοῦ πρωτοτύπου, ἀφ' οὗ ἐγένετο, εἰς $\bar{\alpha}$ ἔχει, οἷον ἰσάω ἰσῶ, τὸ δὲ $\bar{\alpha}$ εἰς $\bar{\eta}$ ἐκτείνεται, καὶ 20 εὐλόγως καὶ αὐτὴ τῶ $\bar{\eta}$ παραλήγεται. ἡ δὲ τρίτη τῶ $\bar{\omega}$, ἐπειδὴ καὶ αὐτῆς τὸ ἐντελὲς τοῦ πρωτοτύπου τῶ $\bar{\sigma}$ παραλήγεται, οἷον διδῶ διδῶ, τὸ δὲ $\bar{\sigma}$ εἰς $\bar{\omega}$ μέγα ἐκτείνεται, καὶ διὰ τοῦτο (καὶ αὐτῇ) τῶ $\bar{\omega}$ παραλήγεται. ἡ δὲ τετάρτη τῶ $\bar{\upsilon}$ παραλήγεται ἐκτεταμένῳ, ἐπειδὴ τὸ πρωτότυπον συνεσταλμένον αὐτὸ εἶχεν, οἷον πηγνύω, ζευγνύω, καὶ τούτου χάριν παραλήγεται αὐτῶ (ἡ τετάρτη) ἐκτεταμένῳ, ὅθεν ἐν τοῖς δυοικοῖς καὶ πληθυντικοῖς συστέλλουσιν αὐτὸ εἰς τὴν πρωτοτύπου συστολήν.

25 Εἰ τὸ $\bar{\epsilon}$ ἐκτείνεται εἰς $\bar{\eta}$ ἐπὶ τῆς πρώτης συζυγίας (καὶ δευτέρας) τῶν εἰς $\bar{\mu}$, διατί μὴ καὶ ἐπὶ τοῦ εἰμί τὸ ὑπάρχω, ἀπὸ τοῦ $\bar{\epsilon}$ γινομένου, ἐξέτεινε τὸ $\bar{\epsilon}$ [εἰς $\bar{\eta}$], ἀλλ' εἰς τὴν $\bar{\epsilon}$ δίφθογγον; ἵνα μὴ ἀπο-
λέσῃ πάντως τὰ διὰ τοῦ $\bar{\epsilon}$ πρωτοτύπου, θέλουσι γὰρ τὰ εἰς $\bar{\mu}$ παράγωγα σώζειν τι τοῦ πρωτοτύπου, οἷον τὸ τίθῃμι. τοῦ τιθῶ ἔχει γὰρ τὴν ἀρχουσαν, καὶ τὸ ἴστημι τοῦ ἰσάω, καὶ τὸ δίδωμι τοῦ διδῶ, καὶ τὸ ζεύγνυμι τοῦ ζευγνύω. εἰ οὖν ἐγένετο καὶ διὰ τοῦ $\bar{\eta}$, οὐδὲν [ἂν] ἔσωσε τοῦ πρωτοτύπου τοῦ $\bar{\epsilon}$, 30 καὶ τούτου χάριν προσέλαβε τὸ $\bar{\iota}$ καὶ ἐξέτεινε τὸ $\bar{\epsilon}$ διὰ τῆς προσθήκης αὐτοῦ, ἐπειδὴ τὸ $\bar{\epsilon}$ διὰ τῆς προσθήκης τοῦ $\bar{\iota}$ μεγεθύνεται, οἷον ἔχω εἶχον.

Πόθεν δεικνύνται τὰ εἰς $\bar{\mu}$ μὴ εἶναι Αἰολίδος διαλέκτου; ἐκ τόνου καὶ πνεύματος καὶ γραφῆς καὶ κλίσεως καὶ ἐκ τῆς ποσότητος τῶν συλλαβῶν. καὶ ἐκ τόνου μὲν, ἐπειδὴ οἱ Αἰολεῖς φεύγουσι τὴν ὀξεῖαν 35 τάσιν, πᾶσαν γὰρ λέξιν ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν παρ' ἡμῖν ὀξύτονον αὐτοὶ βαρύνουσι, χωρὶς τῶν προθέσεων καὶ τῶν συνδέσμων. τὸ δὲ εἰμί καὶ φημί ὀξύτονα οὐκ ἄρα εἰσὶν Αἰολικά ἀλλὰ κοινά. καὶ ἐκ τοῦ πνεύματος,

3 conf. περὶ τῶν εἰς $\bar{\mu}$ ῥημάτων in Cram. A. O. IV, 340—398, quae a Choerob. in Theodos. Comment. excerpta esse affirmat Cramerus. — 5 ἡμί: A εἰμί. — 7 εἰς $\bar{\mu}$ εἰσὶ: B εἰσὶν εἰς $\bar{\mu}$ et om. τὰ. — 7—8 ὁμόργνυμι: B ὁμήργνυμι. — 8 ὀνίνημι: B ὀνήνυμι. Αἰολικὸν τὸ σημαῖνον: B αἰολικῶς. — 11 ῥῆμα τὸ φημί: A τὸ εἰς $\bar{\mu}$. — 12 cf. Cr. A. O. IV, 348, 30. πιφῶ: B τὸ πεφῶ. — 13 D ἄνθρωπον φημί. — 14 B ἀπέβαλλον. — 15 cf. Cr. A. O. IV, 344, 13. — 16 ἐκτεταμένῳ; A παραλαμβανόμενῳ. — 17 τῶ: D τὸ. — 18 καὶ post ἐπειδὴ om. B. — 20 τῶ $\bar{\omega}$: D τὸ $\bar{\omega}$. — 22 ἡ—παραλήγεται om. B. A τὸ $\bar{\upsilon}$. — 23 ἡ τετάρτη om. A. — 24 πληθυντικοῖς: A πολλοῖς. — 25 εἰ: B ἔτι. καὶ δευτέρας inclusi. — 26 γινομένου; D γινόμενον. εἰς $\bar{\eta}$ addidi. — 27 πρωτότυπου: B πρωτότυπα. — 28 οἷον τὸ: B θέλουσι γὰρ. — 29 ἂν post οὐδὲν adjeci. ἔσωσε—τοῦ $\bar{\epsilon}$: B ἔσωζε τὸ ὑπὸ πρωτοτύπου. — 32 cf. Cram. A. O. IV, 340, 16. δεικνύνται: B δείκνυται. — 34 γὰρ: B καὶ. — 35 εἰμί: A ἡμί.

ἐπειδὴ οἱ Αἰολεῖς φεύγουσι τὴν δασεῖαν, τὸ δὲ ἴσθημι καὶ ἴημι δασύγονται, οὐκ ἄρα εἰσὶν Αἰολικά. ἐκ τῆς γραφῆς, ἐπειδὴ τὰ εἰς $\bar{\mu}$ οὐ θέλουσι διφθόγγῳ παραλήγεσθαι, χωρὶς τοῦ εἶμι τοῦ σημαίνοντος τὸ ὑπάρχω, καὶ τοῦ εἶμι τὸ πορεύομαι, παρ' αὐτοῖς δὲ γέλαιμι διὰ τῆς $\bar{\alpha}$ διφθόγγου. οὐκ ἄρα εἰσὶν Αἰολικά. καὶ ἐκ τῆς κλίσεως, ἐπειδὴ οἱ Αἰολεῖς τῶν δευτέρων προσώπων τὸ $\bar{\sigma}$ ἀποβάλλοντες ποιοῦσι τὰ τρίτα, οἷον γέλαις γέλαι, καὶ ἐπὶ τῶν ὁμοίων παρ' ἡμῖν τὸ $\bar{\tau}$ προσλαμβάνουσι καὶ γίνεται τὸ τρίτον, οἷον δίδως δίδωσι, τίθης τίθῃσι. καὶ ἐκ τῆς ποσότητος τῶν συλλαβῶν, παρὰ τοῖς Αἰολεῦσιν εὐρίσκονται ὑπερβαίνοντα τὰς τρεῖς συλλαβάς, οἷον δοκιμῶμι, ἐλευθερῶμι, παρ' ἡμῖν δὲ οὐ θέλουσιν ὑπερβαίνειν τὰς τρεῖς συλλαβάς, καὶ διὰ τοῦτο σημειοῦνται τὸ κεράννυμι, πετάννυμι, ὁμόργνυμι, ὀρέγγνυμι, ὀνίννυμι.

Πότερον τὰ εἰς $\bar{\mu}$ παράγωγα ἰσοσυλλαβεῖ τοῖς πρωτοτύποις ἢ περιττοσυλλαβεῖ; τὰ ἀπὸ περισπωμένων θεμάτων παραγόμενα μιᾷ συλλαβῇ τῶν θεμάτων πλεονάζει, οἷον φῶ φημί, κίχρῳ κίχρημι, ¹⁰ ἰῶ ἴημι, τὰ δὲ ἀπὸ βαρυτόνων ἰσοσυλλαβεῖ σχεδόν, τὸ $\bar{\omega}$ μεταβάλλοντα εἰς $\bar{\mu}$, οἷον ὀμνύω ὀμνυμι, πηγνύω πήγνυμι.

Διατί ἀπὸ τῶν ἄλλων συζυγιῶν τῶν βαρυτόνων οὐκ ἐγένετο παραγωγή τῶν εἰς $\bar{\mu}$ χωρὶς τῆς ἑκτῆς; διὰ τὴν ἀσυνταξίαν τοῦ $\bar{\mu}$ πρὸς τὰ καταλειπόμενα σύμφωνα.

Εἰ τὰ εἰς $\bar{\mu}$ ληγόντα οὐδέποτε διφθόγγῳ παραλήγεται, διατί τὸ εἶμι τὸ ὑπάρχω διφθόγγῳ παρα- ¹⁵ λήγεται; μήποτε οὖν τῆς Βοιωτῶν ἐστὶ διαλέκτου, καθάπερ τὸ φίλειμι καὶ τὸ νόειμι. καὶ γὰρ καὶ ἄλλα παρατρεπόμενα εἰσὶν ἀπὸ διαφόρων διαλέκτων. εἰ δὲ τὸ ζῶ καὶ ζῇ συμφώνως ὁμολογεῖται ὅτι Δωρικόν ἐστίν, οὐδὲν τὸ κωλύον καὶ τοῦτο Βοιωτικόν εἶναι.

Διατί τὰ δυσύλλαβα τῶν εἰς $\bar{\mu}$ ληγόντων ῥημάτων ὀξύνονται, τὸ δὲ εἶμι ὃ σημαίνει τὸ πορεύομαι βαρύνεται; ἐπειδὴ οὐκ ἔστι φύσει δυσύλλαβον, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ἰῶ γέγονε περισπωμένον, ἀφ' οὗ καὶ τὸ ²⁰ ἴημι, ἔνθεν καὶ ἀπαρέμφατον ἵναι καὶ εὐκτικὸν καταλαμβάνειν ἰοίη, οὗ συγκοπὴ τὸ ἴμι, ἐκτάσεως γενομένης ἀναγκαίως τοῦ $\bar{\tau}$ διὰ τὸ παραλήγεσθαι μακρᾶ.

Διατί ἐν τῷ ἔσμι τὸ $\bar{\sigma}$ ἐπλεόνασεν, ἐμάθομεν γὰρ ὅτι οὐδὲν τῶν εἰς $\bar{\mu}$ τῷ $\bar{\epsilon}$ παραλήγεται; ἐπειδὴ πᾶν εἰς $\bar{\mu}$ λήγον ῥῆμα θέλει μακρᾶ παραλήγεσθαι, διὰ τοῦτο ἐπλεόνασε[ν ἐν] τῷ ἔσμι τὸ $\bar{\sigma}$, ὥστερ καὶ ἐν τῷ εἶμι τὸ $\bar{\tau}$. ²⁵

Διατί τὸ εἶμι τὸ ὑπάρχω καὶ τὸ φημί τὸ λέγω ὀξύνονται; ὅτι ἐγκλιτικά εἰσιν. τὰ δὲ ἐγκλιτικά ὄντα καθ' ἑαυτὰ ὀξύνονται; μετὰ δὲ ἐτέρας λέξεως συντιθέμενα ἀναβιβάζουσι τὸν τόνον, οἷον ἄνθρωπος εἶμι, ἄνθρωπὸν φημι.

Πόθεν τὸ εἰ δευτέρου προσώπου ὃ σημαίνει τὸ ὑπάρχεις, οἷον υἱός μου εἰ σύ; ἐκ τοῦ εἶμι τὸ ὑπάρχω, οὗ τὸ δεύτερον εἰς ὀξύτῳ, καὶ ἀποβολῇ τοῦ $\bar{\sigma}$ εἰ περισπωμένως. ἢ ὥς φησιν Ἀπολλώνιος ἐκ ³⁰ τοῦ $\bar{\epsilon}$ τὸ ὑπάρχω, οὗ ὃ ἐνεστὼς παθητικὸς ἔομαι, τὸ δεύτερον ἔη, καὶ κατὰ Ἀττικὸς τροπῇ τοῦ $\bar{\eta}$ εἰς τὴν εἰ διφθόγγον γίνεται εἰ.

Πόθεν τὸ ἔσσι ἀντὶ τοῦ ὑπάρχεις, οἷον «ἐχθιστος δέ μοι ἔσσι διοτρεφέων βασιλῶν» (A 176); ἐκ τοῦ ἔσμι, τροπῇ τοῦ $\bar{\mu}$ εἰς $\bar{\sigma}$ γίνεται ἔσσ διὰ δύο $\bar{\sigma}$. καὶ ἐπειδὴ ἀδύνατον, δύο τὰ αὐτὰ

4 ἀποβάλλοντες: B ἀποβάλλουσι καὶ. — 7 B δοκιμῶμι. — 8 A κερώννυμι. A ὀρίγγνυμι. B ὀνίννυμι. — 9 πρωτοτύποις: D πρώτοις. A post περιττοσυλλαβεῖ add. τοῖς πρώτοις. — 10 κίχρῳ: A κίχρω, B καὶ χρῶ et καὶ χρῆμι. — 11 ἰῶ ἴημι: D ἰῶ ἴημι. — 12 A πιγνύω πήγνυμι. — 13 cf. Cram. A. O. IV, 347, 30. χωρὶς: D ἀπὸ. — 14 πρὸς τὰ καταλειπόμενα (B καταλειπόμενα): A προσκαταλειπόμενα. — 15 cf. Cram. A. O. IV, 345, 22. — 16 ἐστὶ: D εἰσὶ. καθάπερ: A κατὰ περί. φίλειμι; A φέλειμι. τὸ ante νόειμι om. A. — 17 παρατρεπόμενα: D περιτρεπόμενα. A ὁμολογῆται. — 19 πορεύομαι om. B. — 21 καὶ post ἔνθεν om. B. καταλαμβάνειν B: A καταλαίμην, utrumque corruptum. ἰοίη: D ἔη. — 22 ἀναγκαίως: D ἀναγκαῖον. B μακρᾶ. — 24 ἐν addidi. τῷ: A τὸ. — 25 τὸ $\bar{\tau}$: D τὸ $\bar{\sigma}$. — 26 cf. Cram. A. O. IV, 347, 8. τὸ post διατί om. A. ὅτι ἐγκλιτικά εἰσιν: B μετὰ δὲ ἐτέρων ὁριστικά εἰσιν. τὰ δὲ: A τὰ. — 29 cf. Apollon. in Et. Gud. 662, 8. B ὑπάρχεις. — 30 εἰς ὀξύτῳ: B εἰς. καὶ: B κατὰ. περισπωμένως om. B. — 31 ἔη: A ἦρ. — 33 cf. Et. Gud. 662, 17. ἔσσι: B ἐσὶ bis. — 34 cf. Cram. A. O. IV, 349, 14. $\bar{\mu}$: D $\bar{\mu}$.

σύμφωνα ἐν μιᾷ συλλαβῇ παραλαμβάνεσθαι, προσέλαβε τὸ $\bar{\iota}$ καὶ ἐγένετο ἐσσί, οὐ τὸ τρίτον γινόμενον ἐσσί, καὶ διὰ τὸ συμπίπτειν τῷ δευτέρῳ ἔτρεψε τὸ ἐν σ εἰς τ καὶ ἐγένετο ἐστί.

Πόθεν δὴλον ὅτι τὸ ἐστί Δωρικόν ἐστιν; ὡς εἰς $\bar{\iota}$ λήγον. εἰώθασι γὰρ οἱ Δωριεῖς ἐπὶ τῶν εἰς $\bar{\mu}$ τὰ τρίτα πρόσωπα τῶν ἐνικῶν εἰς $\bar{\iota}$ ποιεῖν, οἷον δίδωσι δίδωτι καὶ φασί φατι.

5 Καὶ πόθεν ἐνδείξομεν ἡμεῖς ὅτι οὐκ ἔστι Δωρικόν; ἐκ τοῦ μὴ καθαρῶς εἶναι τὸ $\bar{\tau}$. πάντα γὰρ τὰ εἰς $\bar{\iota}$ Δωρικὰ καθαρὸν ἔχουσι τὸ $\bar{\tau}$, οἷον δίδωτι, φατί, τοῦτο δὲ μὴ ἔχον καθαρὸν τὸ $\bar{\tau}$ δηλονότι οὐκ ἔστι Δωρικόν, ἀλλ' ὅμοιον Δωρικῷ.

Πῶς ποιοῦσιν οἱ Ἀττικοὶ ἐπὶ τῶν εἰς $\bar{\mu}$ τὰ τρίτα πρόσωπα τῶν πληθυντικῶν; ὡς δοξάζει ὁ Ἀπολλώνιος κατὰ δοκοῦσαν διαίρεσιν, ὅτι συστέλλουσι τὴν παραλήγουσαν καὶ προσλαμβάνουσι τὸ $\bar{\alpha}$ 10 πρὸ τοῦ σ καὶ ἐκτείνουσι αὐτὸ κατὰ τὸν κανόνα τὸν λέγοντα, ὅτι τὰ εἰς $\bar{\iota}$ λήγοντα ῥήματα μακρᾷ θέλουσι παραλήγεσθαι, οἷον τιθεῖσι τιθέασι, διδοῦσι δίδασσι, ζευγνῦσι ζευγνύασι. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς νομίζει γενέσθαι διαίρεσιν τῆς μακρᾶς, τουτέστι τοῦ τιθεῖσι τὴν $\bar{\epsilon}$ διφθογγὸν διαλύεσθαι εἰς τὸ $\bar{\epsilon}$ καὶ $\bar{\alpha}$, καὶ τοῦ διδοῦσι τὴν $\bar{\omega}$ διφθογγὸν εἰς τὸ $\bar{\omega}$ καὶ $\bar{\alpha}$, καὶ τοῦ ζευγνῦσι τὸ $\bar{\upsilon}$ εἰς $\bar{\upsilon}$ καὶ $\bar{\alpha}$, ἅπερ οὐκ ἔστιν ἀληθές. καὶ γὰρ διάλυσιν, εἰς ταῦτα ἀναλύονται, ἐξ ὧν καὶ συνίστανται.

15 Καὶ διὰ ποίαν αἰτίαν ἐπὶ τῶν εἰς $\bar{\mu}$ γίνεται τοῦτο τὸ σχῆμα κατὰ τὸ τρίτον πρόσωπον τῶν πληθυντικῶν; ἵνα ὁμοτονῇ τοῖς ἰδίοις πρώτοις. τὸ γὰρ τίθεμεν τίθετε καὶ δίδομεν δίδοτε καὶ ζεύγνυμεν ζεύγνυτε προπαροξύνονται, καὶ ἐπειδὴ τὸ τιθεῖσι καὶ διδοῦσι περισπῶνται, οὐχ ὁμοτονοῦσι τοῖς ἰδίοις πρώτοις καὶ δευτέροις + ἐγένετο ἡ δοκοῦσα διαίρεσις ἐν τοῖς τρίτοις, ἵνα ὁμοτονήσῃ τοῖς ἰδίοις πρώτοις καὶ δευτέροις.

20 Τί φησιν ὁ Ἡρωδιανὸς περὶ τοῦτο; φησὶν ὅτι τὰ τρίτα πρόσωπα τῶν πληθυντικῶν τοῦ ἐνεστώτος θέλουσι περιττοσυλλαβεῖν τοῦ τρίτου προσώπου τῶν πληθυντικῶν τοῦ ἰδίου παρατατικῆς καὶ ἰσοσυλλαβεῖν. καὶ περιττοσυλλαβοῦσι μὲν, ὅτε ἀπὸ φωνήεντος ἀρχεται τὸ θέμα, οἷον ἔχουσιν εἶχον, ἄγουσιν ἤγον, ἔλκουσιν εἶλκον, χωρὶς τῶν ἀπὸ προθέσεως ἀρχομένων. ἰσοσυλλαβοῦσι μὲν ὅτε ἀπὸ συμφώνων ἀρχεται ὁ ἐνεστῶς, οἷον τύπτουσιν ἔτυπτον, λέγουσιν ἔλεγον, χωρὶς πάλιν τῶν ἀπὸ προθέσεως ἀρχομένων. 25 ἐπὶ δὲ τῶν εἰς $\bar{\mu}$ παρεβιβάσθη ὁ κανὼν. ἰδοὺ γὰρ τιθεῖσιν ὁ ἐνεστῶς καὶ ὁ παρατατικὸς ἐτίθεσαν, διδοῦσιν ἐδίδοσαν, ζευγνῦσιν ἐζεύγνυσαν, τοῦ ἐνεστώτος ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένου, ἰσοσυλλαβεῖν ὀφείλων, περιττοσυλλαβεῖ. καὶ ἀπὸ τοῦ εἰσὶν ὁ παρατατικὸς ἦσαν ὥφειλεν ἐνδεῖαν ἔχειν μιᾶς συλλαβῆς, ἐπειδὴ ὁ ἐνεστῶς ἀπὸ φωνήεντος ἤρξατο. διὰ ταύτην οὖν τὴν αἰτίαν γίνεται ἡ δοκοῦσα διαίρεσις, ἵνα φυλαχθῇ τὰ τῆς ἀναλογίας, οἷον τιθέασι ἐτίθεσαν, διδῶσιν ἐδίδοσαν, ζευγνύασι ἐζεύγνυσαν.

30 Διατί ἐπὶ τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου προσώπου τῶν πληθυντικῶν οὐ ποιοῦσιν οἱ Ἀττικοὶ διάλυσιν ἐπὶ τῆς παραλήγουσας ὡς ἐπὶ τοῦ τρίτου προσώπου τῶν πληθυντικῶν; ἐπειδὴ ταῦτα προπαροξύνονται, ὅθεν τινὲς ἀττικίζουσιν νομίζοντες ἀμαρτάνουσιν ἐν τῷ λέγειν τιθέαμεν τιθέατε, διδῶμεν διδόατε, ζευγνύαμεν ζευγνύατε.

Πόθεν τὸ ἰᾶσιν, ὃ σημαίνει τὸ πέμπουσιν; ἐκ τοῦ ἱημι, ὃ σημαίνει τὸ πέμπω, γίνεται τὸ πρώτον 35 τῶν πληθυντικῶν ἱήμεν, τὸ τρίτον ἰεῖσι, καὶ κατὰ Ἀττικούς συστολῇ τῆς παραλήγουσας καὶ προσόδοι

1 οὐ: B Πόθεν. — 2 τὸ συμπίπτειν: D συμπίπττον. ἔτρεψε: D ἔτρεψαν. εἰς $\bar{\tau}$ om. A. — 3 εἰώθασι γὰρ: A ὅτι εἰώθασι. — 4 ἐνικῶν: A ἐνεργητικῶν. — 5 cf. Gram. A. O. IV, 353, 3. — 6 A δὴλον ὅτι. — 8 cf. Gram. A. O. IV, 356, 30; Et. Gud. 662, 24. — 10 αὐτῷ: A αὐτῷ. — 11 cf. Herod. in Cr. A. O. IV, 358, 20. — 12 B τῆς $\bar{\epsilon}$ διφθογγου. — 13 τοῦ διδοῦσι τὴν $\bar{\omega}$ διφθογγον: B οἷον. εἰς $\bar{\upsilon}$ om. A. — 14 D ταῦτα. — 16—17 D τίθεται, δίδεται ζεύγνυται. — 18 post δευτέροις intercidisse puto καὶ τούτου χάριν. — 20 cf. Herod. in Cr. A. O. IV, 360, 23. — 20—21 τοῦ ἐνεστώτος — πληθυντικῶν om. B. — 22—23 ἰσοσυλλαβεῖν: abhinc lacuna in Cod. B unius fere paginae (fol. 131 b) usque ad πόθεν τὸ ἦν ἐγώ (pg. 29, 16). — 23 ὅτε: A ὅτι. — 25 ἐπὶ: A ἐπεὶ. A βαρβίβασθαι. — 32 τῷ: A τὸ. — 34 Πόθεν: A . ὁ . . . τὸ ἰᾶσιν. ἱημι: A ἱημι. — 35 ἱήμεν: A ἱήμεν. ἰεῖσι: A ἱησι.

τοῦ $\bar{\alpha}$ μακροῦ γίνεται ἰάσι προπαροξυτόνως. Καὶ ἐπειδὴ τὸ $\bar{\epsilon}$ καθαρὸν ἐστὶ, συναίρεται καὶ κινᾶται τὸ $\bar{\epsilon}$ καὶ $\bar{\alpha}$ μακρόν, καὶ γίνεται ἰάσι προπερισπωμένως.

Καὶ διατί ἐν τῇ τιθέασι καὶ τοῖς ὁμοίοις οὐ γίνεται συναίρεσις, ὥσπερ ἐν τῇ ἰάσιν; ἐπειδὴ τὸ τιθέασι καὶ τὰ ὅμοια οὐκ ἔχουσι καθαρὸν τὸ $\bar{\epsilon}$, ὥσπερ ἐν τῇ ἰάσι, καὶ τούτου χάριν οὐ ποιοῦσι τὴν συναίρεσιν. 5

Καὶ διατί τὸ ἔασιν οὐ συναίρεται μὴ ἔχον πρὸ αὐτοῦ σύμφωνον; ἐπειδὴ οὐ χρῶνται οἱ Ἀττικοὶ τῇ ἔασιν ἀλλ' οἱ Ἴωνες. οἱ δὲ Ἀττικοὶ εἰσιν οἱ ποιοῦντες τὴν συναίρεσιν. οἱ γὰρ Ἴωνες μᾶλλον διαλύουσι, καὶ τούτου χάριν οὐκ ἐγένετο ἐν τῇ ἔασι συναίρεσις.

Πόθεν τὸ ἰάσι προπαροξυτόνον, ὃ σημαίνει τὸ πορεύονται; ἐκ τοῦ εἶμι τὸ πορεύομαι τῆς πρώτης συζυγίας τῶν εἰς $\bar{\mu}$ ι, οὗ τὸ δεύτερον εἰς τὸ παρ' Ἡσιόδῳ (Op. 208) «τῇ δ' εἶς ἢ σ' ἂν ἐγὼ περ ἄγω 10
καὶ ἀοιδὸν ἐοῦσαν». τὸ πρῶτον τῶν πληθυντικῶν ἵμεν διὰ τοῦ $\bar{\iota}$ βραχέος, τὸ τρίτον εἶσι (sic) διὰ μακροῦ τοῦ $\bar{\iota}$, καὶ κατ' Ἀττικοὺς συστολῇ τοῦ $\bar{\iota}$ καὶ προσόδῳ τοῦ $\bar{\alpha}$ γίνεται ἰάσι προπαροξυτόνως, ὥσπερ τιθέασιν, ὡς καὶ ὁ ποιητής (Π 160) φησιν «καὶ τ' ἀγελήδδον ἰασιν».

Διατί τὸ ἰασιν οὐ συναίρεται ὥσπερ τὸ ἰάσιν; ἐπειδὴ τὸ $\bar{\iota}$ καὶ $\bar{\alpha}$ οὐδέποτε συναίρεται ὥσπερ τὸ $\bar{\epsilon}$ καὶ $\bar{\alpha}$, καὶ τούτου χάριν τὸ ἰασιν οὐ συναίρεται. 15

Πόθεν τὸ ἦν ἐγώ; ἀπὸ τοῦ εἶμι τοῦ σημαίνοντος τὸ ὑπάρχω, οὗ ὁ παρατατικὸς εἶν καὶ κατὰ ἔκτασιν Ἀττικὴν τοῦ $\bar{\epsilon}$ εἰς $\bar{\eta}$ γίνεται ἦν. (καὶ μένει καὶ τὸ $\bar{\iota}$ ἀνεκφώνητον.) καὶ ἐπειδὴ κανὼν ἐστὶν ὁ λέγων, ὅτι τὰ εἰς $\bar{\nu}$ λήγοντα βήματα οὐδέποτε ἔχουσι πρὸ τοῦ $\bar{\nu}$ ἀνεκφώνητόν τι, ἀπεβλήθη τὸ $\bar{\iota}$ καὶ ἐγένετο ἦν ἐγώ.

Πόθεν τὸ ἦσθα ὃ σημαίνει τὸ ἐγένου, οἷον σὺ ἦσθα βοηθός; ἀπὸ τοῦ εἶμι τὸ ὑπάρχω, (καὶ) ὁ 20
παρατατικὸς εἶν, καὶ κατ' ἔκτασιν τοῦ $\bar{\epsilon}$ εἰς $\bar{\eta}$ ἦν (μένοντος καὶ τοῦ $\bar{\iota}$ ἀνεκφώνητου). καὶ ἐπειδὴ ὡς ἀνωτέρω εἴρηται τὰ εἰς $\bar{\nu}$ λήγοντα οὐδέποτε ἔχουσι πρὸ τοῦ $\bar{\nu}$ ἀνεκφώνητόν τι, ἀπεβλήθη τὸ $\bar{\iota}$ καὶ ἐγένετο ἦν, τὸ δεύτερον ἦς, καὶ κατ' ἐπέκτασιν τῆς $\bar{\sigma}\alpha$ συλλαβῆς γίνεται ἦσθα.

Πόθεν τὸ ἦν ἐκεῖνος τρίτον πρόσωπον; ἀπὸ τοῦ $\bar{\epsilon}\omega$ τὸ ὑπάρχω, οὗ ὁ δεύτερος ἀόριστος ἦον, τὸ 25
δευτερον ἦες, τὸ τρίτον ἦε. καὶ ἐπειδὴ τὸ $\bar{\epsilon}$ ἐφίλει τὸ $\bar{\nu}$, προσέλαβεν αὐτὸ καὶ ἐγένετο ἦεν, ὡς παρὰ τῇ 25 ποιητῇ (9 233) «ἦεν ἐπηετ' ἀνός», καὶ συναίρεσις τοῦ $\bar{\eta}$ καὶ $\bar{\epsilon}$ εἰς αὐτὸ τὸ $\bar{\eta}$, ὥσπερ καὶ τὸ $\bar{\eta}$ ἐμὴ ἢ μὴ, γίνεται τὸ τρίτον πρόσωπον ἦν, καὶ μένει καὶ τὸ $\bar{\nu}$ τῆς συναίρεσεως γενομένης, ὥσπερ καὶ τὸ εἰσθήκειν τρίτον πρόσωπον ὑπερσυντελικῶν. γέγονε γὰρ ἐκ τοῦ ἐσθήκω, ὁ μέσος ὑπερσυντελικὸς εἰσθήκειν καὶ τὸ τρίτον εἰσθήκει, καὶ κατὰ διάλυσιν Ἰωνικὴν εἰσθήκει, καὶ προσέλαβε τὸ $\bar{\nu}$ καὶ ἐγένετο εἰσθήκεν, καὶ κατὰ συναίρεσιν Ἀττικὴν τῶν δύο $\bar{\epsilon}\epsilon$ εἰς τὴν $\bar{\epsilon}\iota$ δίφθογγον γέγονεν εἰσθήκειν, καὶ μένει τὸ $\bar{\nu}$ τῆς 30
συναίρεσεως γενομένης.

Διατί τοῦ ἴστημι ὁ παρακειμένος οὐκ ἐγένετο ἔστηκα, ἵνα φυλάξῃ τὴν παραλήγουσαν τοῦ μέλλοντος ἀλλ' ἐγένετο ἔστακα; διὰ τὸ μὴ συνεμπεσεῖν τῇ ἀπὸ τοῦ ἐσθήκω μέσῳ παρακειμένῳ, οὗ ὁ μέλλον ἐσθήξω, 35
ἐξ οὗ τὸ παρὰ Καλλιμάχῳ (Hymn. in Apoll. 15) «ἐσθήξειν τὸ πλῆθος παρ' ἀρχαῖος θεμέλοις (sic)*, καὶ ὁ παρακειμένος ἔστηκα.

1 A ἰάσι. — 2 A ἰάσι. cf. Cram. A. O. IV, 357, 7. — 3 cf. Cram. A. O. IV, 357, 12. ἰάσιν: A ἰάσιν. — 4 ἰάσι: A ἰάσι. — 7 τῇ: A τῇ. — 9 πρώτης: A τετάρτης. — 10 εἶς: A εἰς his. παρ' Ἡσιόδῳ cf. Cram. A. O. IV, 349, 7; 354, 15. — 11 A βραχέως. εἶσι: repono ἴσι ut est ap. Cram. A. O. IV, 358, 5. — 13 καὶ τ' ἀγελήδδον ἰασιν: A κατὰ γε δῆλον ἰάσι, vid. Cram. A. O. IV, 346, 18; 347, 5; 358, 9. — 14 cf. Cram. A. O. IV, 358, 10. ἰάσιν: A ἰάσιν. — 16 cf. Cram. A. O. IV, 363, 12. εἶν: B ἦν. — 17 εἰς $\bar{\eta}$ om. B. καὶ — ἀνεκφώνητον exrunxi. cf. Et. Mg. 419, 53. — 20 cf. Cram. A. O. IV, 365, 1. καὶ om. A. — 21 εἶν: B ἦν. — 24 cf. Cram. A. O. IV, 364, 10. τρίτον πρόσωπον om. B. — 26 D ἐπιετ' ἀνός. τὸ post καὶ om. B. — 27 ἢ μὴ: A ἢ μὴ. B γενομένης. — 28 B εἰσθήκειν. B εἰσθήκειν. — 29 B εἰσθήκει, εἰσθήκει et εἰσθήκεν. — 30 εἰσθήκειν: A εἰσθήκην, B εἰσθήκειν. — 32 cf. Cram. A. O. IV, 367, 7. ἔστηκα: D ἔστηκα et mox ἔστακα. — 33 συνεμπεσεῖν: D ἐμπεσεῖν. ἐσθήκω: B ἐσθήκω. — 34 πλῆθος — θεμέλοις: librorum scripturam retinebam. — 35 B ὁ παρατατικὸς ἔστηκα.

Πόθεν τὸ τέθεικα Βοιωτικόν; ἀπὸ τοῦ θείω, ἀφ' οὗ „θείομεν, ἂν δ' αὐτὴν Χρυσήϊδα καλλιπάρηον.“ καὶ ὁ μέλλων θήσω, ὁ παρακείμενος τέθεικα.

Πόθεν δὴλον ὅτι τὸ τέθεικα Βοιωτικόν ἐστίν; ἐπειδὴ οἱ Δωριεῖς τὸ ἡ ὅπερ οὐ τρέπουσιν εἰς ᾱ, οἱ Βοιωτοὶ τρέπουσιν εἰς τὴν εἰ διφθογγον. τὸ δὲ τρεπόμενον εἰς ᾱ παρὰ Δωριεῦσιν οἱ Βοιωτοὶ εἰς τὴν εἰ διφθογγον οὐ τρέπουσιν, ὅσον ἐν τῷ ἥρωες, ἐπειδὴ οἱ Δωριεῖς οὐ τρέπουσι τὸ ἡ εἰς ᾱ — οὐδὲ γὰρ φασὶν ἄρωες — οἱ Βοιωτοὶ τρέποντες τὸ ἡ εἰς τὴν εἰ διφθογγον φασὶν εἴρωες, ἐν δὲ τῷ ἡδύ, ἐπειδὴ τρέπουσιν οἱ Δωριεῖς τὸ ἡ εἰς ᾱ, ὡς Θεόκριτός (I, 1) φησιν „ἀδύ τι τὸ ψιθύρισμα“ οὐ τρέπουσιν οἱ Βοιωτοὶ εἰς τὴν εἰ διφθογγον — οὐδὲ γὰρ φασὶν εἰδύ διὰ διφθόγγου — οὕτως οὖν καὶ ἐνταῦθα, ἐπειδὴ οἱ Δωριεῖς ἐπὶ τοῦ τέθεικα οὐ τρέπουσι τὸ ἡ εἰς ᾱ, τούτου χάριν οἱ Βοιωτοὶ τρέπουσιν αὐτὸ εἰς τὴν εἰ διφθογγον.

Διατί ἐπὶ τῶν εἰς μι ἐπιλιμπάνουσιν οἱ μέσοι παρακείμενοι; ἐπειδὴ πᾶς παρακείμενος ἀπὸ συμφώνου ἀρχόμενος ἢ ἀπὸ τοῦ ε οὐδέποτε δισυλλαβεῖ. καὶ τοῦτ' εὐλόγως. Θέλει γὰρ τὴν πρώτην ἔχειν ἀπὸ κλίσεως, καὶ τὴν τελευταίαν χαρακτηρίζουσαν τὴν τοῦ παρακειμένου λήγουσαν, θέλει ἔχειν τίποτε τοῦ θέματος, καὶ εὐρίσκεται ὑπὲρ δύο συλλαβὰς τὰ τοιαῦτα. ἐπειδὴ οὖν ἐν τοῖς τοιοῦτοις ῥήμασι τρισυλλαβοῦντος τοῦ ἐνεργητικοῦ ἠναγκάζεται ὁ μέσος παρακείμενος εἰς δισυλλαβίαν περιστάσασθαι, ἀρχόμενος ἀπὸ συμφώνου ἢ μόνου τοῦ ε, ὅπερ ἀδύνατον (καὶ) τούτου χάριν ἐπὶ τῶν εἰς μι ὁ μέσος παρακείμενος ἐπιλιμπάνει.

Διατί ἐπὶ τῶν εἰς μι σεσημειώται ἔθνηκα, ἔδωκα, ἦκα, ἄοριστοι; ἐπειδὴ οὐκ ἐφύλαξαν τὸ σύμφωνον τοῦ μέλλοντος, καὶ ὅτι δι' ἀφώνων ἐξηνέχθησαν. οὐδέποτε γὰρ ὁ πρῶτος ἄοριστος δι' ἀφώνου ἐκφέρεται, ἀλλὰ δι' ἐνός τῶν ἐπτά ἡμιφώνων τοῦ ξ, ψ, λ, μ, ν, ρ, σ.

Διατί τοῦ ζεύγνυμι καὶ ῥήγνυμι καὶ πηγνυμι οὐκ ἀποβάλλεται ἡ ἀρχουσα ἐπὶ τοῦ μέλλοντος; καθὼ οὐ δίδκει δι' ὅλου ὁ λόγος, ἀλλ' ἐκείνων ἀποβάλλεται ἡ ἀρχουσα, ὧν καὶ τὸ ἄρχον δεδιπλασιάσεται διὰ τοῦ τ, οἷς καὶ ὑποτακτικὰ παράκεινται, ὅσον τὸ τίθημι τιδῶ καὶ δίδωμι διδῶ, ὧν ὁ μέλλων θήσω καὶ δώσω. καὶ ἄλλως · ὅτι ἀντίθεσιν πεποιήνται ἀνυπόστατον. οὐδὲν γὰρ τῶν εἰς μι ληγόντων κλίσιν ἀναδέχεται τὴν εἰς τοὺς λοιποὺς χρόνους. ὅτι ἀπὸ παραγωγῶν εἰς τῶν ὡν. εἴγε οὐδὲ αὐτὰ τὰ πρωτότυπα τὴν αὐτὴν κλίσιν ἀναδέχεται, λέγω δὲ τὸ ῥηγνύω, ζευγνύω, πηγνύω, ἀφ' οὗ τὸ ζεύγνυμι καὶ πηγνυμι καὶ τούτοις παραπλήσια.

Περὶ παθητικῶν (τῶν εἰς μι).

Διὰ ποῖαν αἰτίαν ἐν τοῖς εἰς μι συστέλλεται ἡ παραλήγουσα τοῦ παθητικοῦ ἐνεστώτος; διότι ἐν αὐτοῖς αἱ γενικαὶ τῶν παρατατικῶν μετόχων ἰσόχρονοι θέλουσιν εἶναι ἐν τῇ ποιότητι τῶν φωνηέντων κατὰ τὴν παραλήγουσαν τῇ παραληγούσῃ τοῦ παθητικοῦ ῥήματος, ὅσον λέγοντος λέγομαι, νικῶντος νικῶμαι, διδόντος δίδομαι, ἰσάντος ἴσταμαι, τιθέντος τίθεμαι. καὶ τούτου χάριν συστέλλεται ἡ παραλήγουσα τῶν παθητικῶν τῶν εἰς μι.

Πόθεν τὸ ἦμαι καὶ κεῖμαι πεπονθότα εἰσὶ; ἀπὸ τοῦ ἔω βαρυτόνου τοῦ σημαίνοντος τὸ κάθημαι, ἐξ οὗ γίνεται περισπωμένως ἐῶ, καὶ ἐκ τοῦ κέω γίνεται περισπωμένως κεῶ, καὶ ἐξ αὐτῶν γίνονται παράγωγα εἰς μι ἔημι καὶ κέημι, καὶ τούτων τὸ παθητικὸν ἔεμαι καὶ κέεμαι, καὶ τὰ ἐε συναλείφονται πῇ μὲν εἰς ἡ πῇ δὲ εἰς τὴν εἰ διφθογγον, καὶ γίνεται ἦμαι καὶ κείμαι, ὡς ἱππῆες ἱππῆεις καὶ ἱππῆς.

1 cf. Gram. A. O. IV, 366, 33. A τίθηκα. θείω: B πείθω. — 2 B καλλιπάρηον et add. θείομεν. καὶ om. B. — 3 A τέθηκα. — 4 τρέπουσιν — διφθογγον: B εἰς τὴν εἰ διφθογγὴν τρέπουσιν. — 4—9 τὸ δὲ τρεπόμενον — διφθογγον om. B. — 10 cf. Gram. A. O. IV, 367, 34. — 11 τοῦτ': B τοῦτο. — 12 τὴν et λήγουσαν om. B. — 13 ἐν τοῖς A bis. — 17 cf. Gram. A. O. IV, 369, 8. D ἦκα. — 18 γὰρ om. B. — 20 τοῦ: B τὸ. καὶ ῥήγνυμι om. B. — 21 ἐκείνων: B ἐκείνου. — 24 εἴγε: B εἰ δέ. — 25 ζευγνύω om. A. — 25—26 τούτοις παραπλήσια: B ὅμοια. — 28 cf. Gram. A. O. IV, 372, 32. — 33 ἦμαι: B εἶμαι et πεπονθότα. — 34 κεῶ: B κέω. αὐτῶν: D αὐτοῦ. — 35 παράγωγα om. B. ἔημι: D ἔημι. ἔεμαι: B ἔημαι. A συναλείφονται. — 36 ἱππῆες: B ἱππῆας.

Πόθεν τὸ δύνη καὶ ἐπίστη; ἀπὸ τοῦ δύνασαι καὶ ἐπίστασαι κατὰ πάθος Ἰάδος διαλέκτου γέγονεν ἐνδεία τοῦ σ καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς ϵ δύνει καὶ ἐπίσται, καὶ κράσει τοῦ ϵ καὶ α εἰς η φυλαττομένου καὶ τοῦ τ δύνη καὶ ἐπίστη. αὕτη δὲ ἡ χρῆσις παρὰ μὲν τοῖς ποιηταῖς μᾶλλον ἐστὶ, παρὰ δὲ τοῖς ἀττικίζουσι σπανίως.

Καὶ πόθεν τὸ ἐπίσταμαι; ἐκ τοῦ ἴσημι τὸ γινώσκω, καὶ τὸ παθητικὸν ἴσμαι + καὶ πλεονασμῷ 5 τοῦ τ ἐπίσταμαι.

Διατί τὸ εἰμί τὸ ὑπάρχω καὶ εἶμι τὸ πορεύομαι οὐ ποιοῦσι παθητικὸν ἐνεστώτα, τὸ μὲν εἶμαι τὸ δὲ ἴμαι; τὸ μὲν εἶμι τὸ ὑπάρχω οὐ ποιεῖ παθητικόν, ἐπειδὴ ὑπαρκτικόν ἐστὶ, τὰ δὲ ὑπαρκτικά οὐ ποιοῦσι παθητικά, τὸ δὲ εἶμι τὸ πορεύομαι οὐ ποιεῖ παθητικόν, ἐπειδὴ οὐδὲν πλέον θέλει σημαίνειν τοῦ εἶμι [τὸ] ἴμαι, ἀλλὰ τὴν αὐτὴν ἔχει σημασίαν. τούτου χάριν οὐ ποιοῦσι παθητικά. 10

Πόθεν τὸ ἐκρέμω, ὡς τὸ παρὰ τῷ ποιητῇ (O 18) „ἢ οὐ μέμνη ὅτε τ' ἐκρέμω“; ἀπὸ τοῦ κρέμαμι κρέμαμαι δευτέρας συζυγίας τῶν εἰς $\mu\iota$, καὶ ὁ παρατατικὸς ἐκρεμάμην, ἐκρέμασο, καὶ Ἰωνικῇ ἀφαιρέσει τοῦ σ , καὶ συναλοιφῇ Ἀττικῇ τοῦ $\alpha\omega$ εἰς ω μέγα ἐκρέμω.

Καὶ διατί οὐ γίνεται τὸ ἐκρέμω ἀπὸ τῆς δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων, ὡς ἀπὸ τοῦ κρεμάω κρεμῶ; ἡ δευτέρα συζυγία τῶν περισπωμένων ἐπὶ τοῦ ἐνεστώτος καὶ παρατατικοῦ τῶν παθητικῶν τῷ 15 ω παραλήγεται, τὸ δὲ κρέμαμαι ἐκρεμάμην τῷ α παραλήγεται, καὶ οὐχ εὐρηνται διὰ τοῦ ω , ἀλλ' ὥσπερ ἐκ τοῦ ἴσημι ἰστάμην, οὕτως καὶ ἐκ τοῦ κρέμαμι ἐκρεμάμην. καὶ ἄλλως· ὅτι τὰ ἀπὸ περισπωμένων δευτέρα πρόσωπα τοῦ παρατατικοῦ περισπῶνται, οἷον ἐβρώμην ἐβρώ, τὸ δὲ ἐκρέμω παροξύνεται, καὶ τούτου χάριν οὐ δύναται εἶναι ἀπὸ τοῦ κρεμῶ περισπωμένου.

Διὰ ποίαν αἰτίαν οὐ προπερισπᾶται τὸ ἐκείσω ἐκεῖτο, ὅπερ ἐκ τοῦ ἐκέετο συνήρηται, ὥσπερ 20 καὶ ἐκ τοῦ ἐπνέετο ἐπνέιτο, ἐχέετο ἐχεῖτο καὶ κατεχεῖτο; ὅτι οὐ δυνατόν ἐστι τρισυλλαβήσαντα ῥήματα τῶν εἰς $\mu\iota$ ληγόντων, ὅτε μὴ ὑπὸ τονικοῦ τινος ῥήματος εὐδύνεται, μὴ οὐχὶ τρίτην ἀπὸ τέλους ἔχειν τὴν ὀξεῖαν. εἴγε καὶ αὐτὰ τὰ θέματα παραχθέντα κατὰ τρεῖς συλλαβὰς οὐκ ἄλλω χρῆται τόνῳ ἢ τῷ τρίτῳ ἀπὸ τέλους. καὶ τούτου χάριν τὸ ἐκείσω ἐκεῖτο προπαροξύνεται, τὸ δὲ ἐπνέιτο καὶ ἐχεῖτο ἀπὸ περισπωμένων εἰσι τοῦ πνῶ καὶ χῶ, καὶ τούτου χάριν προπερισπῶνται. 25

Πόθεν τὸ ἔσο (?), οἷον „τέττα σιωπῶν ἔσσω“ (Δ 412); ἐκ τοῦ ἤμην, καὶ τὸ δεύτερα ἦσο, καὶ συστολῇ τοῦ η εἰς ϵ , καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ ἔσσο.

Διατί ἐκ τοῦ τέθειμαι παρακειμένου οὐ γίνεται ἀόριστος ἐτέιθην ἀλλ' ἐτέθην; ἐπειδὴ πᾶς παθη- 30 τικὸς ἀόριστος τῶν εἰς $\mu\iota$ βραχεῖα θέλει παραλήγεσθαι, καὶ τούτου χάριν ἀποβάλλει τὸ κατὰ πλεονασμὸν τ , ὡς λείεσθαι, ἵνα βραχυκαταληκτῇ.

Καὶ πῶς οἱ ἐγνώσθην καὶ ἡδυνάσθην ἀόριστοι μακρᾷ παραλήγονται; ἐπειδὴ οὐκ εἰσὶν ἀπὸ τῶν εἰς $\mu\iota$. οὔτε γὰρ ἐκ τοῦ γνῶμι γέγονεν ἐγνώσθην, οὔτε ἐκ τοῦ δύνημι ἡδυνάσθην, ἀλλ' ὁ μὲν ἐγνώσθην ἐκ τοῦ γνῶω ἑκτῆς συζυγίας τῶν βαρυτόνων, οὗ ὁ [μέλλων] γνῶσω, ὁ παρακείμενος ἔγνωκα, ὁ παθητικὸς ἐγνωσμαι, ὁ ἀόριστος ἐγνώσθην. ὁ δὲ ἡδυνάσθην ἐκ τοῦ δυνάζω τετάρτης συζυγίας τῶν βαρυτόνων, ὁ μέλλων δυνάσω, ὁ παρακείμενος δεδύνακα, ὁ παθητικὸς δεδύνασμαι, ὁ ἀόριστος ἐδυνάσθην, 35

1 cf. Cram. A. O. IV, 375, 7. — 2 καὶ post δύνει om. B. A φυλαττόμενα. — 3 τοῦ: A τὸ. — 5 ἐπίσταμαι: A ἴσταμαι. exoidisse videtur καὶ μετὰ τῆς ἐπὶ προθέσεως ἐπίσταμαι. vid. Apollon. in Cram. A. O. IV, 373, 33. — 9 τοῦ εἶμι: D τὸ εἶμι. — 10 addidi τὸ. — 11 cf. Cram. A. O. IV, 378, 25. τὸ om. B. — 12 B ἰωνικῶς. — 15 παθητικῶν: D πληθυντικῶν. — 16 κρέμαμαι: D κρέμαμι. οὐχ εὐρηνται: A οὐκ εὔρονται. 17 A κρέμεμι. — 19 D περισπωμένως. — 20 ὅπερ: A ὥσπερ. ἐκέετο: B ἐκέατο. — 21 καὶ κατεχεῖτο om. B. ῥήματα: B σχήματα. — 22 τρίτην: B τρίτου. — 23 κατὰ: B παρὰ τὰς. — 24 ἐπνέιτο: B ἐπνεῖ. — 26 librorum scripturam non tetegi: apud Homerum legitur τέττα σιωπῇ ἦσο. καὶ om. B. — 27 ἔσσο: A ἔσο. — 28 cf. Cram. A. O. IV, 380, 4. ἐτέιθην: D ἐτέιτην. ἐτέθην: A ἐθέθην. — 29 ἀόριστος: A παρακείμενος. βραχεῖα: D βραχεῖα. — 30 λείεσθαι: B λέλεχθαι, utrumque corruptum. — 31 cf. Cram. A. O. IV, 389, 18. οἱ: D ὁ. — 33 γνῶω ἑκτῆς: D γνῶω ἐκ τῆς. μέλλων addidi. — 34 ἀόριστος: A ὑπερ-συντέλικος.

καὶ τροπῇ τοῦ εἰς ἡ Ἀττικῶς ἠδυνάσθην, ὡς ἐν τῷ „ἀλλὰ γὰρ καταπέψαι μέγαν ὄλβον οὐκ ἠδυνάσθην“ (Pind. Ol. I. 55).

Κατὰ ποίαν διάλεκτον γίνεται τὸ ἔθου δεύτερον πρόσωπον; κατὰ Ἀττικὴν (διάλεκτον γίνεται τὸ ἔθου δεύτερον πρόσωπον). οἱ γὰρ Ἴωνες ἀποβάλλουσι τὸ σ̄ καὶ ἐκ τοῦ ἔθεσο ποιοῦσιν ἔθεο, καὶ οἱ Ἀττικοὶ συναιροῦντες τὸ εἰς τὴν οῡ διφθογγὸν ποιοῦσιν ἔθου, ὥσπερ καὶ τὸ ἔθεο ἔθου. οὐκ ἐπὶ πᾶσι δὲ τοῖς τοιοῦτοις δευτέροις προσώποις τοῦτο ποιοῦσιν οἱ Ἴωνες καὶ οἱ Ἀττικοί, ἀλλ' ἐν τισιν αὐτῶν, καὶ δυνατόν μὲν τοὺς Ἴωνας ἀποβολὴν ποιῆσαι τοῦ σ̄, τῶν Ἀθηναίων μὴ συναιροῦντων, τοὺς δὲ Ἀθηναίους συναίρεσιν ποιῆσαι, τῶν Ἰώνων μὴ ἀποβαλλόντων τὸ σ̄, ἀδύνατον, ἐπεὶ δὲ πᾶσα συναίρεσις ἀπὸ καθαρῶν τῶν φωνηέντων θέλει γίνεσθαι.

10

Περὶ ἀπαρεμφάτων.

Τίνος παραλήγουσαν θέλει φυλάττειν τὰ ἀπαρέμφατα; τὰ εἰς ναὶ ἀπαρέμφατα καὶ τὰ εἰς τι προστακτικὰ θέλουσι φυλάττειν τὴν παραλήγουσαν τοῦ πρώτου προσώπου τῶν πληθυντικῶν τοῦ ἰδίου ὀριστικοῦ, οἷον τίθημι τιθέναι, ὅτι τίθεμεν, δίδωμι διδόναι, ὅτι δίδομεν, ἴστημι ἱστάναι, ὅτι ἴσταμεν, ζεύγνυμι ζευγύναι, ὅτι ζεύγνυμεν, συνεσταλμένως, χωρὶς τοῦ παρακειμένου καὶ τοῦ ὑπερσυντελικού.

15

Καὶ διατὶ ὁ παρακειμένος καὶ ὁ ὑπερσυντελικὸς ὁμοίως καὶ οἱ μέσοι οὐ φυλάττουσι τὴν παραλήγουσαν τοῦ πρώτου προσώπου τῶν πληθυντικῶν τῶν ἰδίων ὀριστικῶν; ἐπεὶ δὲ τῶν δύο χρόνων μαχομένων, λέγω δὲ τοῦ παρακειμένου καὶ ὑπερσυντελικού καὶ μελλόντων ἀμφοτέρων + φυλάξαι ἐν τῷ ἀπαρεμφάτῳ τὴν παραλήγουσαν τῶν ἰδίων ὀριστικῶν τῶν πληθυντικῶν προσώπων. τούτου χάριν ἀπέλιπεν ἡ παραλήγουσα τῶν πρώτων προσώπων τῶν πληθυντικῶν τῶν ἰδίων ὀριστικῶν ἐπὶ τῶν εἰς ναὶ ἀπαρεμφάτων τοῦ παρακειμένου καὶ τοῦ ὑπερσυντελικού καὶ τοῦ μέσου, καὶ ἐφύλαξε τὴν παραλήγουσαν τῶν τρίτων ἐνικῶν.

20

Καὶ πῶς τὸ εἶναι ἀντὶ τοῦ ὑπάρχειν ἐκ τοῦ εἰμὶ γινόμενον οὐκ ἐφύλαξε τὴν παραλήγουσαν τοῦ πρώτου τῶν πληθυντικῶν, καὶ ἐγένετο εἶναι ἢ εἶναι, ἀλλ' εἶναι; ἐπεὶ δὲ οὐ μόνον ἐμὲν ἢ ἐσμέν εὐρίσκεται τὸ πρῶτον τῶν πληθυντικῶν [ἐν] τῷ ἰδίῳ ὀριστικῷ, ἀλλὰ καὶ εἰμὲν, καὶ τούτου χάριν ἐγένετο εἶναι τὸ δὲ εἶναι ἀντὶ τοῦ πορεύεσθαι παραλόγως ἐγένετο διὰ τῆς εἰ διφθογγου, ὥφειλε γὰρ διὰ τοῦ τ̄ εἶναι. καθόλου γὰρ τὸ πρῶτον πρόσωπον τῶν πληθυντικῶν τοῦ ἰδίου ὀριστικοῦ διὰ τοῦ τ̄ ἐκφέρεται.

Περὶ προστακτικῶν.

Διατὶ τὸ δίδωθαι μακρᾷ παραλήγεται, οἷον „δίδωθαι δέ μοι κλέος ἐσθλοῦ“ (γ 380), ἐνεστώτος χρόνου ὄντος, τὰ δὲ προστακτικὰ τοῦ ἐνεστώτος βραχεῖα θέλει παραλήγεσθαι; ποιητικῶς ἐξετάθη τὸ ο̄ εἰς ω̄, τὸ γὰρ πρῶτον τῶν πληθυντικῶν τοῦ ἰδίου ὀριστικοῦ βραχεῖα παραλήγεται, καὶ ὥφειλε καὶ τὸ προστακτικὸν βραχεῖα παραλήγεσθαι. ἀλλ', ὡς εἵπομεν, ποιητικῶς ἐξετάθη τὸ ο̄ εἰς ω̄.

30

Πῶς γέγονε τὸ ἴσθαι; ἀπὸ τοῦ εἰμὶ τὸ ὑπάρχω, καὶ διὰ τοῦ τ̄ καὶ σ̄, καίτοι τὸ πρῶτον πρόσωπον τῶν πληθυντικῶν ἐμὲν καὶ οὐκ ἰμὲν, καὶ ἐκ τοῦ ἐμὲν γέγονεν ἀνάλογον ἔστι + ὥσπερ καὶ ἐν τῷ ἔχω πλεονάσαντος τοῦ σ̄ ἐτράπη τὸ εἰς τ̄ καὶ γέγονεν ἴσχω. πολλάκις γὰρ πλεονάσαντος συμφώνου τρέπεται

1—2 καὶ τροπῇ—ἠδυνάσθην om. B. ἠδυνάσθην: Pind. ἠδυνάσθην. — 3—4 verba inclusa om. A. — 4 ἀποβάλλουσι: B ἀποβάλλοντες. καὶ ἐκ τοῦ om. B. — 6 πᾶσι: D πᾶσιν. τισιν: B τοισιν. — 7 συναιροῦντων: A συναιροῦνται. — 9 καθαρῶν: A καθοῦ. — 11 Τίνος—τὰ ἀπαρέμφατα om. B. — 14 ὅτι post ζευγύναι om. B. τοῦ post καὶ om. B. — 17 post ἀμφοτέρων intercidisse puto οὐκ ἠδύνατο. — 20 τοῦ ante ὑπερσ. om. B. — 23 ἢ εἶναι om. B. — 24 ἐν addidit. εἶναι; B ἴναι. — 25 B ὥφειλε. — 28 cf. Cram. A. O. IV, 389, 1. ἐσθλοῦ: ap. Hom. ἐσθλόν. — 29 D βραχεῖα. — 30 ἐξετάθη τὸ ο̄ εἰς ω̄: B ἐξετέθη τὸ ο̄ μικρὸν εἰς ω̄ μέγα. — 31 D βραχεῖα. B ἐξετέθη. — 32 cf. Cram. A. O. IV, 389, 22. — 33 οὐκ ἰμὲν: B οὐχὶ μὲν. post ἔστι intercidit quaedam, vid. Cram. A. O. IV, 389, 26 καὶ πλεονάσαντος τοῦ σ̄ ἐτράπη τὸ εἰς τ̄ καὶ γέγονεν ἴσθαι. — 34 ἐτράπη: D ἐτρέψεν.

τὸ φωνήεν εἰς $\bar{\iota}$, ὡς ἐν τῷ μένω μίνω. ἐν μέντοι τῷ ἔστω τρίτῳ προσώπῳ οὐκ ἐτράπη τὸ $\bar{\epsilon}$ εἰς $\bar{\iota}$, ἀλλ' ἔμεινεν (ὡσαύτως), καίπερ πλεονάσαντος τοῦ σ .

Πῶς γέγονε τὸ ἴσθι, ὃ σημαίνει τὸ γίνωσκε; ἀπὸ τοῦ ἴσημι δευτέρας συζυγίας τῶν εἰς $\bar{\mu}\iota$, καὶ Δωρικῶς ἐτράπη τὸ $\bar{\eta}$ εἰς $\bar{\alpha}$, καὶ γέγονεν ἴσαμι, ὡς Θεόκριτος (V, 119) δηλοῖ λέγων „καλῶς μάλα τοῦτό γ' ἴσαμι.“ τὸ πρῶτον πρόσωπον τῶν πληθυντικῶν ἴσαμεν, καὶ συγκοπῇ τοῦ $\bar{\alpha}$ γέγονεν ἴσμεν, καὶ τὸ δ προστακτικὸν ἴσθι, τὸ τρίτον ἴστω.

Πῶς γέγονε τὸ σχέες, σφές ὃ σημαίνει τὸ εἰσένεγκε, καὶ τὸ σπές ὃ σημαίνει τὸ εἰπέ; ἐκ τοῦ σχῶ καὶ σφῶ καὶ σπῶ, ὧν οἱ δεῦτεροι ἀόριστοι ἔσχον, ἔσφον, ἔσπον, καὶ τὰ προστακτικὰ αὐτῶν σεσημειώνονται, καὶ γίνονται σχέες, ἐξ οὗ τὸ ἐπίσches, καὶ σφές καὶ σπές, καίπερ ὀφείλοντα γίνεσθαι σχέ, σφέ, σπέ, ὡς τὸ εἰπέ, ἐλθέ, εὔρέ. 10

Περὶ εὐκτικῶν.

Δι' ἣν αἰτίαν ἡ τετάρτη συζυγία τῶν εἰς $\bar{\mu}\iota$ οὐ παραλήγεται διφθόγγῳ, ἀλλὰ τῷ $\bar{\upsilon}$ μόνῳ, οἷον ζευγνύην, πηγνύην; ἐπειδὴ εἰώθασιν τὰ εὐκτικὰ ἐνεργητικὰ ἐπὶ τῶν εἰς $\bar{\mu}\iota$ τοῦ ἐνεστώτος καὶ παρατακτικοῦ δέχεσθαι πρὸ τῆς ἦν τὸ $\bar{\mu}$ καὶ ποιεῖν τὰ παθητικά, οἷον τιθεῖν τὸ ἐνεργητικόν, καὶ παθητικὸν τιθεῖν, ἰσταῖν ἰσταίμην, διδοῖν διδοίμην· ἐπὶ δὲ τῆς τετάρτης συζυγίας [εἰ] προσέλαβε τὸ $\bar{\iota}$ καὶ 15 γέγονε ζευγνύην διὰ τῆς $\bar{\upsilon}\iota$ διφθόγγου, οὐκ ἠδύνατο πρὸ τῆς $\bar{\upsilon}\iota$ διφθόγγου δέξασθαι τὸ $\bar{\mu}$ καὶ ποιῆσαι τὸ παθητικόν, ἐπειδὴ ἡ $\bar{\upsilon}\iota$ διφθόγγος οὐχ εὐρίσκεται συμφώνου ἐπιφερομένου· καὶ τούτου χάριν ἡ τετάρτη συζυγία τῶν εἰς $\bar{\mu}\iota$ οὐ παραλήγεται διφθόγγῳ.

Περὶ ὑποτακτικῶν.

Διατί τὸ ἐὰν σπῶ, ἐὰν σχῶ, ἐὰν ὦ περισπῶνται, μὴ οὔσης τῆς μετοχῆς εἰς $\bar{\varsigma}$ μετ' ὀξείας ἀλλὰ 20 εἰς $\bar{\nu}$, οἷον σπῶν, σχῶν, ὦν; διὰ τὴν μονοσυλλαβίαν. αἱ γὰρ μονοσύλλαβοι λέξεις οὐδέποτε βαρύνονται, καὶ σαφές ἐστὶ ἐν τῇ συνθέσει ἀναβιβάζουσι τοὺς τόνους, οἷον κατάσχω καὶ ἐπίσχω. καὶ πῶς τὸ ὦ ἐν τῷ συνῶ οὐκ ἀνεβίβασε τὸν τόνον; ἐπειδὴ ἀπὸ τοῦ ἐντελεστέρου γέγονε τοῦ ἔω, τὰ δὲ ἀπὸ ἐντελεστέρων γινόμενα οὐκ ἀναβιβάζει τὸν τόνον ἐν τῇ συνθέσει, οἷον φιλέω φιλῶ καὶ καταφιλῶ, νοέω νοῶ [καὶ ἐννοῶ], καὶ τούτου χάριν τὸ ὦ ἐν τῷ συνῶ οὐκ ἀνεβίβασε τὸν τόνον. 25

Πῶς δειξόμεν τὸ ἐὰν χρυσοῖς δεῦτερον πρόσωπον ὑποτακτικὸν παράλογον; κατὰ τὴν γραφὴν οὕτως· ὅτι οὐδέποτε ὑποτακτικὸν τὸ $\bar{\iota}$ ἐκφωνεῖ, οὐδὲ βραχυνομένῳ φωνήεντι προχρῆται οὐδὲ βραχεῖ. καὶ ἄλλως· ὅτι τὰ παθητικὰ ὀριστικὰ διαφωνήσαντα ὑποτακτικοῖς ἐν πρώτοις προσώποις διαφωνεῖ ἐπὶ δευτέρου καὶ τρίτου προσώπου τῶν ἐνεργητικῶν, οἷον λέγομαι, ἐὰν λέγωμαι, λέγεις λέγει, ἐὰν λέγῃς ἐὰν 30 λέγῃ. ὁμοφωνήσαντα δὲ ὁμοίως ὁμοφωνεῖ ἐπὶ δευτέρου καὶ τρίτου προσώπου, οἷον νικῶμαι, ἐὰν νικῶμαι, νικᾷς νικᾷ, ἐὰν νικᾷς ἐὰν νικᾷ. εἰ οὖν τὸ χρυσοῦμαι διαφωνεῖ τῷ ἐὰν χρυσῶμαι, δηλονότι τὰ δεῦτερα καὶ τρίτα πρόσωπα τῶν ἐνεργητικῶν διαφωνεῖ, καὶ τούτου χάριν παράλογον τὸ ἐὰν χρυσοῖς δεῦτερον πρόσωπον.

Διατί τὸ ἐὰν δύνωμαι καὶ ἐὰν ἐπίστωμαι ἐκ τοῦ ἐὰν δυνῶ καὶ ἐὰν ἐπιστῶ ἐνεργητικῶν ὑποτακτικῶν γινόμενα οὐ προπερισπῶνται; ἐπειδὴ μὴ εὐρίσκομένων τῶν ἐνεργητικῶν αὐτῶν καὶ ὑποτακτικῶν

2 ὡσαύτως om. A. τοῦ A bis. — 3 cf. Cram. A. O. IV, 389, 32. — 4 ἴσαμι: B ἴσταμαι. — 4—5 τοῦτό γ': B τοῦτ'. — 5 πρόσωπον om. B et add. τούτου post πληθυντικῶν. — 7 τὸ ante σπές om. B. — 9 σφέ, σπέ; A ordine inverso. — 12 cf. Apollon. ap. Bekk. An. 1292 et Cram. A. O. IV, 391, 30. — 13 D ζευγνύω, πηγνύω. A ἰώθασιν. — 14 $\bar{\mu}$: D μή, fort. μῦ. — 15 τιθεῖν: A τιθήμην. ἐπὶ δὲ: B ἐπειδὴ. ei addidi. — 16 $\bar{\upsilon}\iota$: A $\bar{\upsilon}\iota$. — 21 B μονοσυλλαβίαν. — 22 post ἐπίσχω B add. ἐπειδὴ ἐλάττωσι συλλαβῆς ὁ τόνος νόθος ἰσθῆται. — 23 ἀνεβίβασε: B ἀνεβίβαζε. A εὐτελεστέρου et εὐτελεστέρων. — 24 ἀναβιβάζει: B ἀναβιβάζουσι. — 24—25 καὶ ἐννοῶ vel simile aliquid excidit. — 27 ἐκφωνεῖ: B ἀνεκφωνεῖ. — 28 διαφωνήσαντα: B δια ὁμοφωνήσαντα. — 29 λέγωμαι: B λέγομαι. — 30 ἐὰν νικῶμαι om. B. — 31 τῷ: B τὸ. — 32 παράλογον: B παραλήγον. — 33 ἐκ τοῦ om. A. D δύνω et ἐπίστω. — 34 προπερισπῶνται: A περισπῶνται eodem sensu.

ἐν χρήσει, λέγω δὲ τοῦ ἑάν δυνῶ καὶ ἑάν ἐπιστῶ, οὐκ ἐφύλαξαν τὸν αὐτὸν τονόν, ἀλλ' ὡς ἐτυχεν αὐτὸν ἔσχον.

Διατί οὐ γίνεται ὁ παθητικὸς παρακείμενος τῶν ὑποτακτικῶν ἐπὶ τῶν εἰς $\bar{\mu}$ ἐκ τοῦ ἰδίου ἐνεργητικοῦ κατὰ προσθήκην τῆς $\bar{\mu}\alpha\iota$, οἷον ἑάν τεδείκω τεδείκωμαι; ὡς φησιν Ἡρωδιανὸς διὰ τὸ μὴ εὐρίσκεσθαι παντελῶς ἐν χρήσει [τὸν] τοιοῦτον ὑποτακτικόν. καὶ ἄλλως* ὅτι εἰ ἀπὸ τοῦ ὑποτακτικοῦ ἐνεργητικοῦ τοῦ παρακείμενου καὶ ὑπερσυντελείου γέγονε τὸ παθητικὸν προσθέσει τῆς $\bar{\mu}\alpha\iota$, ὡφείλε καὶ ἐν τοῖς εἰς $\bar{\omega}$ τὸ ὑποτακτικὸν παθητικὸν τῶν εἰρημένων χρόνων εἶναι ἑάν τετύφωμαι ἀπὸ τοῦ ἑάν τετύφω ἐνεργητικοῦ καὶ μὴ ἐπιλείπειν, μηδὲ διὰ μετοχῆς ὑπάρχειν, ὅπερ ἄτοπον. τούτου οὖν χάριν οὐ δύναται εἶναι ὁ παθητικὸς παρακείμενος ἐπὶ τῶν εἰς $\bar{\mu}$ κατὰ προσθήκην τῆς $\bar{\mu}\alpha\iota$ ἐκ τοῦ ἰδίου ἐνεργητικοῦ.

10

Περὶ μετοχῆς.

Διατί ἡ πρώτη συζυγία τῶν εἰς $\bar{\mu}$ οὐ ποιεῖ τὴν μετοχὴν διὰ τοῦ $\bar{\eta}$, ἀλλὰ διὰ τῆς $\bar{\epsilon}$ διφθόγγου; ἐπειδὴ τὰ εἰς $\bar{\eta}\varsigma$ διὰ τοῦ $\bar{\eta}$ γραφόμενα ποιοῦντα τριγένειαν διὰ καθαρῶς τοῦ $\bar{\sigma}\varsigma$ θέλουσι κλίνεσθαι, οἷον ὁ εὐκλέης τοῦ εὐκλέους, αἱ δὲ μετοχαὶ περιττοσυλλαβῶς κλινόμεναι + διὰ τοῦ $\bar{\tau}\bar{\sigma}\varsigma$ κλίνονται, καὶ διὰ τοῦτο τὸ τιθεῖς διὰ τῆς $\bar{\epsilon}$ διφθόγγου γράφεται. καὶ ἄλλως* ἐπειδὴ τὸ πρωτότυπον τοῦ τίθημι, οἷον 15 τιθῶ, ἀπὸ ἐντελείας ἔχει τὸ $\bar{\epsilon}$, τὸ δὲ $\bar{\epsilon}$ μεγαθυρόμενον διὰ τῆς προσθήκης τοῦ $\bar{\iota}$ μεγαθύνεται, καὶ τούτου χάριν ἡ πρώτη συζυγία τῶν εἰς $\bar{\mu}$ οὐ ποιεῖ τὴν μετοχὴν διὰ τοῦ $\bar{\eta}$, ἀλλὰ διὰ τῆς $\bar{\epsilon}$ διφθόγγου.

Καὶ διατί ἡ δευτέρα συζυγία τῶν εἰς $\bar{\mu}$ διὰ τοῦ $\bar{\alpha}$ ποιεῖ τὴν μετοχὴν καὶ οὐ διὰ τοῦ $\bar{\eta}$; ἐπειδὴ καὶ τὸ πρωτότυπον αὐτοῦ τὸ ἰστώ καὶ κιχῶ ἀπὸ τῆς ἐντελείας τοῦ κιχῶ καὶ ἰσῶ ἐγένετο, ἔχοντα τὸ $\bar{\alpha}$ καὶ διὰ τοῦτο ἐπὶ τῶν μετοχῶν αὐτῶν ἐφυλάχθη τὸ $\bar{\alpha}$ ἐκτεταμένον.

20 Διατί ἡ τρίτη συζυγία τῶν εἰς $\bar{\mu}$ διὰ τῆς $\bar{\omega}$ διφθόγγου ποιεῖ τὴν μετοχὴν καὶ οὐ διὰ τοῦ $\bar{\omega}$; ἐπειδὴ καὶ τὸ πρωτότυπον αὐτοῦ τὸ διδῶ ἀπὸ ἐντελείας τοῦ διδῶ γέγονεν ἔχον τὸ $\bar{\sigma}$, τὸ δὲ $\bar{\sigma}$ μεγαθυρόμενον διὰ τῆς προσθήκης τοῦ $\bar{\upsilon}$ μεγαθύνεται, καὶ εὐλόγως ἡ μετοχὴ διὰ τῆς $\bar{\omega}$ διφθόγγου ἐγένετο καὶ οὐ διὰ τοῦ $\bar{\omega}$, ὁμοίως καὶ ἡ τετάρτη συζυγία διὰ τοῦ $\bar{\upsilon}$ ἐκτεταμένου ποιεῖ τὴν μετοχὴν, οἷον ζευγνύς.

Διατί αἱ μετοχαὶ αἱ εἰς δύο φωνήεντα λήγουσαι ἐπὶ τῆς εὐθείας, ἐν τῇ γενικῇ ἀποβάλλουσι τὸ ἐν, 25 οἷον τιθεῖς τιθέντος; ἐπειδὴ πᾶσα εὐθεῖα πτωτικὴ ἀνὰ δύο φωνηέντων ἐκφερομένη, ὅτε κατὰ τὴν γενικὴν διὰ τοῦ $\bar{\nu}\tau$ κλίνεται καὶ ὁλόκληρον ἔχει τὴν γενικὴν, τὸ δεύτερον φωνῆεν ἀποβάλλει, οἷον χαρίεις χαρίεντος, φωνῆεις φωνήεντος. οὕτως οὖν καὶ αἱ μετοχαὶ ἀποβάλλουσι τὸ ἐν φωνῆεν, οἷον νυγεῖς νυγέντος, διδούς διδόντος. ὁμοίως καὶ τὸ ὁδούς ὡς μετοχὴ κλιθεὶς ἀποβάλλει τὸ ἐν φωνῆεν. οὐκ ἀντίκειται ἡμῖν τὸ Σιμοῦς [Σιμοῦντος], ὅτι οὐκ ἔστιν ὁλόκληρον. Σιμόεις γὰρ Σιμόεντος ἐστὶ τὸ ἐντελές. καὶ 30 τούτου χάριν αἱ μετοχαὶ εἰς δύο φωνήεντα λήγουσαι ἀποβάλλουσι τὸ ἔσχατον κατὰ τὴν γενικὴν.

Τί διαφέρουσιν αἱ μετοχαὶ τῶν ὀνομάτων; διαφέρουσιν ὅτι ἰδίᾳ τονοῦνται αἱ μετοχαί, οἷον εἰσὶν εἰς $\bar{\epsilon}\iota\varsigma$ ὀνόματα, ἀλλὰ βαρύτονα, μετοχὴ δὲ πᾶσα ὀξύνηται, οἷον τὸ χαρίεις ὄνομα βαρύνεται, ἡ δὲ τιθεῖς μετοχὴ ὀξύνεται. διὰ τοῦτο καὶ τὸ εἰς ὄνομα περισπᾶται, ἵνα ἐκφύγῃ τὴν ὀξείαν τάσιν. καὶ ἄλλως* ὅτι τὰ εἰς $\bar{\sigma}\varsigma$ ὀνόματα οὐδέποτε ὀξύνονται, τῶν μετοχῶν ἀπασῶν ὀξυνομένων, καὶ διὰ τοῦτο παράλογα τὸ 35 πούς καὶ ὁδούς. καὶ ἄλλως* ὅτι αἱ δυσύλλαβοι γενικαὶ ἀπὸ τῶν εἰς $\bar{\epsilon}\varsigma$ εὐθειῶν περισπῶνται, αἱ δὲ

1 ἐπιστῶ: D πιστῶ. — 3 vid. Apollon. et Herod. in Cram. A. O. IV, 395, 10. — 5 B ὅτι ὑπὸ τοῦ ἐνεργητικοῦ ὑποτακτικοῦ. καὶ om. A. — 7 εἰρημένων χρόνων: A ἡρεμένων χρόνων. — 11 cf. Cram. A. O. IV, 396, 6. — 13 διὰ τοῦ $\bar{\tau}\bar{\sigma}\varsigma$ κλίνονται corruptum: fort. scriptum erat ἢ διὰ τοῦ $\bar{\nu}\tau$ κλίνονται ἢ διὰ τοῦ $\bar{\tau}\bar{\sigma}\varsigma$ conf. 24, 19. — 14 τοῦ ante τίθημι om. B. — 15 ἐντελείας: D εὐτελείας. — 17 καὶ ante διατί om. A. τοῦ $\bar{\alpha}$: B τοῦ $\bar{\upsilon}$, A τῆς οὐ (sic) διφθόγγου in litura. — 20 ποιεῖ: A ποιεῖται. τοῦ $\bar{\omega}$: D τοῦ $\bar{\alpha}$. — 21 ἐντελείας: A εὐτελείας, B τοῦ ἐντελεστέρου. — 23 τοῦ $\bar{\omega}$: D τοῦ $\bar{\alpha}$. — 25 ὅτε: B ὅτι. — 26—27 B χάρις χάριτος. — 27—28 B νυγεῖς νυγέντος. — 29 Σιμοῦς: D Σιμόεις, cf. Cram. A. O. IV, 397, 20. addidi Σιμοῦντος. ἐντελές: D εὐτελές. — 31 Τί—ὀνομάτων om. B. — 32 $\bar{\epsilon}\iota\varsigma$; B $\bar{\sigma}\varsigma$. — 33 εἰς: D εἰς. — 34 ἀπασῶν: D ἀπάντων. — 35 ἀπὸ: D πλὴν. εἰς om. A.

μετοχαὶ πᾶσαι βαρύνονται, οἷον σάντων, βάντων. καὶ τοιαύτη ἡ διαφορὰ τῶν μετοχῶν καὶ τῶν ὀνομάτων.

Διατί αἱ μετοχαὶ οὐδέποτε σύνδετοί εἰσιν ἀλλὰ παρασύνδετοί; ἐπειδὴ τὰ ῥήματά εἰσι σύνδετα, ἐξ ὧν αἱ μετοχαί. τὰ δὲ ἀπὸ τινων συνδέτων γενόμενα παρασύνδετά εἰσιν.

Διατί ὀνόματα συντιθέμενα ἀναβιβάζουσι τὸν τόνον ποτέ, ὡς τὸ ἀληθῆς φιλαλήθης, ἀρχαῖος 5 φιλάρχαιος, αἱ δὲ μετοχαὶ οὐκ ἀναβιβάζουσι τὸν τόνον ποτέ;

Πῶς τὸ φᾶς Περιφας, τλᾶς πολύτλας καὶ Ἄτλας ἀναβιβάζουσι τὸν τόνον; εἰς ἔννοιαν γὰρ ὀνομαστικὴν ἐλθόντα ὀνόματος σχῆμα ἀνεδέξαντο, καὶ ἀνεβίβασαν τὸν τόνον. τοῦ δὲ ἀέκων + ἡ γὰρ 10 παρὰ τὸν ἀναβιβασμὸν παραδεκτέον αὐτὸ εἰς τὸ ὄνομα τὸ ἀέκων, ἢ εἴπερ μετοχὴ ἐστὶ σημειωτέον.

Τίνος ἔνεκεν ἐπενοήθη ἡ μετοχὴ; δι' ἀναγκαίαν χρεῖαν. κατ' ἐνὸς προσώπου θέλομεν πολλάκις + 10 παραλαβεῖν, οἷον Ἀγαμέμνων ἐπολέμησεν, ἐβασίλευσεν, καὶ ἔστιν ἀσύνδετος ἡ φράσις χρήζουσα σύνδεσμον, ἵνα εἰπῶμεν τοῦτο οὕτως, Ἀγαμέμνων ἐβασίλευσε καὶ ἐπολέμησε, καὶ ἐπειδὴ οἱ συμπλεκτικοὶ σύνδεσμοι οὐκ εἰσὶ τάξεως παραστατικά, ἀγνοοῦμεν ἐν τῇ φράσει ταύτῃ, ποῖον πρῶτον ἐγένετο, εἰ ἄρα πρῶτον ἐπολέμησεν, ἢ ἐβασίλευσεν. τούτου χάριν ἐπενοήθη ἡ μετοχὴ, ἵνα καὶ τοῦτο παραστήσῃ, καὶ 15 συντονωτέρα γένηται ἡ φράσις (ἡ), Ἀγαμέμνων βασιλεύσας ἐπολέμησεν. ἐὰν γὰρ εἰπῶμεν πολεμήσας 15 ἐβασίλευσεν, εὐρίσκεται ἡ σημασία ἔχουσα, ὅτι πρῶτον ἐπολέμησεν καὶ οὕτως ἐβασίλευσεν, ὅπερ ἄτοπον.

Διατί ἡ τοῦ παρακειμένου μετοχὴ οὐ λήγει εἰς $\alpha\varsigma$ ἀλλ' εἰς $\omega\varsigma$; ἐπειδὴ τῶν παρακειμένων ῥημάτων 20 φέρονται τὰ φωνήεντα αἱ μετοχαὶ ἢ αὐτόθεν, ἢ συναύξοντα αὐτῷ διὰ τὸ λῆγον τοῦ ἀρσενικοῦ. αὐτόθεν μὲν, ὡς ἔστι τὸ λέγω λέγων, συναύξοντα δὲ, ὡς ἔστι τὸ ἐλεξά λέξας. τοῦ δὲ παρακειμένου ἡ μετοχὴ οὐκ εἰς $\alpha\varsigma$ ἠδύνατο γενέσθαι, ἐπειδὴ οὔτε ἀρσενικὸν μόνον ἠδύνατο λῆγειν οὔτε εἰς βραχὺ $\alpha\varsigma$. 20 20 διὸ ἐμμεῖτο ἄρας, λέξας, καὶ τούτου χάριν οὐκ ἐγένετο εἰς $\alpha\varsigma$ ἡ μετοχὴ τοῦ παρακειμένου ἀλλ' εἰς $\omega\varsigma$.

4 συνδέτων: A συντιθέτων. — 6 patet quaedam intercidisse. — 8 ὀνόματος: D ὀνόματα. ἀνεβίβασαν: A ἀναβίβασαν. — 8—9 ἡ γὰρ — τὸ ἀέκων om. B. — 10 Τίνος: A ἵνα. post πολλάκις excidisse puto δύο. — 12 εἰπῶμεν: A ἵπομεν. B ἐπολέμισεν. — 13 σύνδεσμοι om. B. παραστατικά: B παραστατική. φράσει: A φάσει. — 14 B ἐπολέμισεν. ἢ: A εἴ τ'. — 14—15 τοῦτο — βασιλεύσας ἐπολέμησεν om. A. — 15 εἰπῶμεν: A εἵπομεν, B εἶπω. — 16 D ἡσιμασία. B ἐπολέμισεν. — 18 post αὐτόθεν add. B ὡς ἔστιν. συναύξοντα: B συναύξωνται. λῆγον: B ὀλίγον. — 19 συναύξοντα: B παραύξοντα. ἐλεξά: B ἐλεξας. — 20 ἠδύνατο: A ἐδύνατο. γενέσθαι: B λέγεσθαι. λῆγειν: B λέγειν. — 21 ἐγένετο: A ἔνετο. Hucusque cod. B: in A sunt praeterea viginti quinque versus, qui prorsus sunt alieni ab hoc opusculo.